

Piraten op Venus

door

EDGAR RICE BURROUGHS

(Schrijver van de Tarzan-verhalen)

A. G. SCHOONDERBEEK-LAREN

HOOFDSTUK I.

Carson Napier.

„Indien een vrouwegestalte in een witte lijkwade uw slaapkamer binnenkomt, om middernacht van den dertienden dag dezer maand, beantwoord dan dezen brief; in het andere geval hoeft ge er geen antwoord op te geven.”

Toen ik den brief tot zoover gelezen had, was ik op het punt hem aan de papiermand toe te vertrouwen, waar alle exentrieke brieven belanden, die ik ontvang, maar om de een of andere reden las ik verder : „Indien zij tegen u spreekt, herinner u dan haar woorden en herhaal ze, wanneer u schrijft.”

Misschien zou ik tot het einde toe hebben gelezen, maar toen ik zoover gekomen was, ging de telefoon, en ik wierp den brief in een van de brievenmanden op mijn bureau. Toevallig was het de mand voor de „afgehandelde brieven” en indien alles zijn gewone gang was gegaan, zou dit het einde van den brief en van het incident zijn geweest voor zoover het mij betrof, want van de „afgehandelde” mand gingen de brieven naar den lias.....

Jason Gridley was aan de telefoon. Hij scheen me erg opgewonden en vroeg mij, direct naar zijn laboratorium te willen komen. Daar Jason zich maar zelden over iets opwindt, haastte ik mij, aan zijn verzoek gevolg te geven en mijn nieuwsgierigheid te bevredigen. Ik sprong in mijn auto, race'de de weinige blokken huizen af, die ons scheidde, en ervoer toen, dat Jason inderdaad gegronde reden had voor zijn opwinding. Hij had namelijk een zeer belangrijk telegram ontvangen, dat een bericht inhield, waar hij maanden lang met spanning op had gewacht.....

Daar de inhoud van het telegram echter in het geheel geen betrekking heeft op hetgeen hier volgt, wil ik den lezer mededeelen, dat ik er alleen maar melding van heb gemaakt, om twee feiten te verklaren die, hoewel ze niet van vitaal belang waren, tóch in verband staan met de reeks van merkwaar-

dige gebeurtenissen, die er op volgde. In de eerste plaats was het telegram de oorzaak, dat ik den hierboven genoemde brief vergat, en in de tweede plaats legde het den datum vast in mijn herinnering: de tiende!

Mijn voornaamste reden waarom ik het eerste feit vermeld is, om er den nadruk op te leggen, dat de inhoud van den brief, dien ik zoo snel en zoo vlug had vergeten, geen gelegenheid kreeg zich in mijn geest vast te zetten en daarom ook niet, althans niet objectief, eenigen invloed kon uitoefenen op de manier, waarop ik de gebeurtenissen, die er uit voortvloeiden, beschouwde. Ik had den brief vijf minuten nadat ik hem had gelezen zóó totaal vergeten, alsof ik hem nooit ontvangen had.

De drie volgende dagen waren zeer druk voor mij en toen ik op den avond van den dertiende naar bed ging, waren mijn gedachten zoo geheel en al bezig met de vervelende details van een grondbezit-transactie, die verkeerd liep, dat het eenigen tijd duurde eer ik sliep. Ik kan eerlijk verklaren, dat mijn laatste gedachten gewijd waren aan allerlei onaangename wettelijke formaliteiten, die met de transactie in verband stonden.

Waardoor ik wakker werd, weet ik niet. Ik rees met een schok overeind, juist op tijd om te zien hoe een vrouwegestalte, gehuld in wat mij een wit doodskleed leek, door de deur mijn kamer binnenkwam. U zult opmerken, dat ik zeg deur, en niet deuropening, want inderdaad was het zoo, daar de deur gesloten was! Het was een heldere nacht met maanlicht; de verschillende meubelen en voorwerpen in mijn kamer waren duidelijk te onderscheiden en vooral de spookachtige gedaante, die nu zoowat aan het voeteneinde van mijn bed zweefde, kon ik heel goed zien.

Ik heb geen last van hallucinaties; ik had nog nooit een spook of een geest gezien; ik had er nooit naar verlangd, en ik was totaal onbekend met de geldende gebruiken bij een dergelijk bezoek. Ik wist derhalve dan ook niet, hoe ik deze dame moest ontvangen.....

„Het is middernacht van den dertiende," zei ze met een zachte, muzikale stem.

„Dat is zoo," erkende ik, en herinnerde mij toen den brief, dien ik op den tiende had ontvangen.

„Hij is vandaag van Guadeloupe vertrokken," vervolgde zij, „hij zal te Guaymas op uw brief wachten."

Dat was alles. Ze liep de kamer door en ging er uit, niet door het raam, hetgeen gemakkelijk zou zijn geweest, maar door den muur! Een volle minuut bleef ik zitten staren naar de plek, waar ik haar voor het laatst had gezien, en trachtte mijzelf wijs te maken, dat ik droomde, maar ik droomde niët; ik was klaar wakker. Ik was zelfs zóó klaar wakker, dat het wel een uur duurde eer ik eindelijk weer ingeslapen was!

Ik was den volgenden ochtend wat vroeger dan gewoonlijk op mijn kantoor en het zal wel niet noodig zijn te zeggen, dat het eerste wat ik deed, was zoeken naar den brief dien ik den tiende had ontvangen. Ik kon mij noch den naam van den schrijver, noch de plaats van afzending herinneren, maar mijn secretaris wist zich de laatste te binnen te brengen, daar de inhoud van den brief zonderling genoeg was geweest om zijn aandacht te trekken.

„Hij kwam ergens uit Mexico vandaan," zei hij, en daar brieven van die soort naar de landen van herkomst worden opgeborgen, was het niet moeilijk hem terug te vinden.

U kunt er van verzekerd zijn, dat ik den brief dit keer zorgvuldig las! Hij was op den derde gedateerd en droeg het poststempel Guaymas. Guaymas is een zeehaven in den Mexicaanschen staat Sonora, aan de Golf van Californië.

Hier volgt den brief:

Daar ik bezig ben met een onderneming van groot wetenschappelijk belang, acht ik het noodzakelijk de medewerking (niet financieel) in te roepen van iemand, die psychologisch met mij harmonieert, en die tegelijkertijd voldoende intelligent en ontwikkeld is om de groote mogelijkheden van mijn plan te kunnen waardeeren.

Waarom ik mij tot u heb gewend, zal ik u met genoegen

verklaren in het gelukkige geval, dat een persoonlijk onderhoud gewenscht schijnt. Dit kan alleen worden vastgesteld door een proefneming, die ik u nu zal uitleggen. Indien een vrouwengestalte in een witte lijkwade uw slaapkamer binnenkomt om middernacht van den dertiende dag dezer maand, beantwoord dan dezen brief; in het andere geval hoeft ge er geen antwoord op te geven. Indien zij tegen u spreekt, herinner u dan haar woorden en herhaal ze, wanneer u schrijft.

Terwijl ik u de verzekering geef van mijn waardeering voor de ernstige aandacht, welke u aan dezen brief schenkt, waarvan ik overtuigd ben, dat hij zeer ongewoon is, en u verzoekend den inhoud er van strikt geheim te willen houden tot de gebeurtenissen in de toekomst u het recht tot publicatie zullen geven, verblijf ik hoogachtend
Carson Napier.

„Ik geloof, dat-ie niet goed bij zijn hoofd is," zei Rothmund. „Dat dacht ik ook op den tiende," gaf ik toe, „maar vandaag is het de veertiende en nu lijkt het mij een heel ander geval"

„Wat heeft de veertiende er mee te maken?" vroeg hij.

„Gisteren was het de dertiende," hielp ik hem herinneren.

„Maar u wilt me toch niet zeggen....." begon hij ongelooft.

„Dat wou ik nu juist wèl," viel ik hem in de rede. „De dame kwam, ik zag, en zij overwon."

Ralph keek me bezorgd aan. „Vergeet niet, wat de zuster u na uw laatste operatie heeft gezegd," bracht hij mij in herinnering.

„Welke zuster? Ik had er negen, en geen twee vertelden mij hetzelfde."

„Jerry! Ze zei, dat narcotische middelen dikwijls maanden lang hun invloed op de hersens van den patiënt doen gelden."

Zijn toon klonk bezorgd.

„Nou, Jerry erkende ten minste, dat ik hersens had, wat een paar van de anderen niet deden! In ieder geval hebben die

narcotische middelen mijn oogen niet aangetast; ik zag wat ik zag. Neem alsjeblieft even een brief op voor mijnheer Napier."

Een paar dagen later ontving ik een telegram van Napier, afgezonden uit Guaymas.

„Brief ontvangen. Stop. Dank. Stop. Zal u morgen bezoeken,” luidde het.

„Hij moet per vliegmachine komen,” zei ik.

„Of in een witte lijkwade,” veronderstelde Ralph. „Ik zal captain Hodson maar telefoneeren om een politie-auto hier heen te sturen; dergelijke kranzinnigen zijn soms gevaarlijk.” Hij was nog steeds even sceptisch.

Ik moet erkennen, dat wij allemaal de komst van Carson Napier met dezelfde spanning tegemoet zagen. Ik geloof, dat Ralph een woest met zijn oogen rollenden maniak dacht te zullen zien. Ik kon me heelemaal geen voorstelling van den man maken.

Omstreeks elf uur van den volgenden ochtend verscheen Ralph in mijn studeerkamer. „Mijnheer Napier is er,” zei hij. „Groeit zijn haar recht-op uit zijn schedel, en zit het wit van zijn oogen heelemaal direct om de irissen?” vroeg ik lachend. „Neen,” antwoordde Ralph, eveneens lachend; „het is een keurige nette man, maar,” voegde hij er bij: „ik geloof tòch dat hij niet wel bij zijn hoofd is.”

„Vraag hem binnen te komen,” en een oogenblik later liet Ralph een buitengewoon knappen jongen man binnen, dien ik tusshen de vijf en twintig en dertig jaar oud schatte, ofschoon hij zeer goed jonger had kunnen zijn.

Hij kwam met uitgestoken hand en glimlachend op mij af, toen ik opstond om hem te begroeten, en nadat wij de gebruikelijke beleefdheidsfrases hadden gewisseld, kwam hij direct tot het eigenlijke doel van zijn bezoek.

„Om u geheel op de hoogte te brengen,” begon hij, „zal ik u een en ander over mijzelf moeten vertellen. Mijn vader was officier in het Britsche leger, mijn moeder een Amerikaansche uit Virginia. Ik ben in Indië geboren, terwijl mijn vader

daar gestationneerd was, en ik ben groot gebracht onder leiding van een ouden Hindoe, die zeer aan mijn vader en moeder gehecht was. Die Chand Kabi was een soort mysticus en hij leerde mij heel veel dingen die niet opgenomen zijn in het officieele leerplan voor jongens onder de tien jaar. Onder andere bracht hij mij ook op de hoogte van de telepathie, die hij tot een dergelijken graad had gecultiveerd, dat hij met een psychologisch gelijkgestemde als hijzelf op groote afstanden net zoo gemakkelijk kon converseeren als bevond hij zich van aangezicht tot aangezicht met hem. Niet alleen dat, maar hij kon ook op groote afstanden verschijningen teweegbrengen, zoodat de ontvanger van zijn gedachtegolven kon zien wat Chand Kabi zag, of wat Chand Kabi wenschte, dat hij zou zien. Dergelijke dingen leerde hij mij."

„En het was op deze wijze, dat u mij mijn middernachtelijke bezoekster op den dertiende liet zien?” vroeg ik.

Hij knikte. „Deze proefneming was noodig, teneinde de zekerheid te verkrijgen, dat wij psychologisch harmonieerden. Uw brief, die dezelfde woorden aanhaalde welke ik de verschijning tegen u had laten zeggen, overtuigde mij, dat ik eindelijk den persoon had gevonden waar ik reeds eenigen tijd naar zocht."

„Maar om met mijn geschiedenis verder te gaan. Ik hoop, dat ik u niet verveel, doch ik ben overtuigd, dat het absoluut noodzakelijk is, dat u geheel op de hoogte bent van mijn antecedenten, opdat u kunt nagaan of ik uw vertrouwen en hulp waardig ben of niet.” Ik verzekerde hem, dat ik mij in het geheel niet verveelde, en hij ging verder.

„Ik was nog geen elf, toen mijn vader stierf en mijn moeder mij naar Amerika meenam. Wij gingen eerst naar Virginia en woonden daar drie jaar bij den grootvader van mijn moeder, rechter John Carson, wiens naam en reputatie u zeker niet onbekend zullen zijn, nietwaar?

Nadat hij was overleden, gingen mijn moeder en ik naar Californië, waar ik eenige openbare scholen bezocht en later een klein academisch internaat te Claremont, dat bekend is

door zijn uitstekenden leergang en zijn bekwaam leerarencorps. Kort nadat ik daar afgestudeerd was, vond de derde en grootste tragedie van mijn leven plaats – mijn moeder stierf. Ik was totaal ondersteboven door dezen slag. Het leven scheen geen enkele bekoring meer voor mij te hebben. Ik gaf er niets meer om, maar toch wilde ik het niet zelf nemen. Zodoende kwam ik er toe, mijn leven aan het roekeloze avontuur te wijden. Met een bepaald doel voor ogen, leerde ik vliegen. Ik nam een anderen naam aan, en werd stunt ¹⁾ bij de film. Ik hoefde niet te werken. Door mijn moeder had ik een aanzienlijk fortuin geërfd van mijn grootvader, John Carson; zoo groot was dit kapitaal, dat alleen spilzucht mijn inkomen zou kunnen vernietigen. Ik vermeld dit alleen, omdat het avontuur, dat ik van plan ben te ondernemen, een ontzaglijk kapitaal vereischt, en ik wil dat u weet, dat ik in staat ben het zonder eenige hulp te financieren. Het leven in Hollywood verveelde mij niet alleen, maar er waren in Zuid-Californië te veel herinneringen aan mijn dierbare moeder, die ik had verloren. Ik besloot daarom te gaan reizen, en dat heb ik dan ook gedaan. Ik vloog de heele wereld om. In Duitschland vatte ik belangstelling op voor raket-auto's, en ik heb er verscheidene gefinancierd. Hier ontstond mijn idee. Er was niets oorspronkelijks aan, behalve dan dat ik besloot het tot het einde toe door te voeren. Ik wilde met een raket naar een andere planeet vliegen.

Mijn studies hebben mij de overtuiging geschonken, dat van alle planeten Mars de eenige is, waarvan men mag veronderstellen, dat er schepsels kunnen wonen, die gelijk zijn aan ons. Ik was tegelijkertijd overtuigd, dat indien ik er in slaagde Mars te bereiken, de mogelijkheid van mijn terugkeer zeer gering zou zijn. Begrijpend dat de reden om een dergelijk avontuur te ondernemen, niet alleen een zelfzuchtige mocht wezen, besloot ik iemand te zoeken met wien ik zou kunnen correspondeeren voor het geval dat ik slaagde! Bovendien leek het

¹⁾ Een stunt is iemand, die bij gevaarlijke opnamen den ster vervangt.

mij, dat dit ook de mogelijkheid zou openen om een tweede expeditie te doen uitrusten, die geschikt zou zijn om de terugreis te ondernemen, want ik twijfelde er geen oogenblik aan, dat er verscheidene avontuurlijke geesten te vinden zouden zijn die een dergelijk uitstapje zouden willen ondernemen, wanneer eenmaal gebleken was, dat het mogelijk is.

Langer dan een jaar ben ik doende geweest met de constructie van een reusachtig raket-vliegtuig op het eiland Guadeloupe op de westkust van Californië. De Mexicaansche regeering heeft mij alle mogelijke hulp gegeven, en thans is alles tot het laatste detail gereed. Ik ben klaar om ieder oogenblik te kunnen vertrekken."

Toen hij zweeg, verdween hij plotseling voor mijn oogen. De stoel, waarin hij had gezeten, was leeg! Er was niemand anders in de kamer dan ikzelf. Ik was verbaasd, bijna bang. Ik herinnerde mij wat Ralph had gezegd van den invloed der narcotica op mijn geestvermogens. Ik herinnerde mij eveneens, dat geestelijk-abnormale menschen zelden weten, dat zij abnormaal zijn. Was ik abnormaal? Het klamme zweet brak mij uit; het stond op mijn voorhoofd en in mijn handen. Ik strekte mijn hand uit naar de bel om Ralph te roepen. Er is geen twijfel mogelijk, of Ralph is normaal. Indien hij Carson Napier had gezien en hem in mijn kamer had gelaten – wat zou dat een opluchting zijn!

Maar voordat mijn vinger het knopje aanraakte, trad Ralph mijn kamer reeds binnen. Er was een uitdrukking van verwondering op zijn gezicht. „Mijnheer Napier is weer terug," zei hij, en voegde er toen bij: „Ik wist niet, dat hij weg was gegaan. Ik hoorde hem daarnet nog tegen u spreken."

Ik zuchtte van verlichting, terwijl ik het zweet van mijn gezicht en handen veegde; als ik gek was, was Ralph het óók.

„Laat hem binnen," zei ik, „en blijf er nu ook bij."

Toen Napier binnentrad, was er een vragende blik in zijn oogen. „Begrijpt u het geval geheel, voor zoover ik het heb uitgelegd?" vroeg hij, alsof hij heelemaal niet uit de kamer was weg geweest.

„Ja, maar....." begon ik.

„Wacht even, alstublieft," verzocht hij. „Ik weet, wat u wilt zeggen, maar laat mij eerst mijn verontschuldiging aanbieden en een verklaring geven. Ik ben hier nog niet geweest. Het was mijn definitieve proefneming. Indien u gelooft, dat u mij heeft gezien en met mij heeft gesproken en u zich kunt herinneren, wat ik tegen u zei, terwijl ik buiten in mijn auto zat, dan kunnen wij samen net zoo gemakkelijk en vrij met elkaar converseeren, wanneer ik eenmaal op Mars ben....."

„Maar," merkte Rothmund hier op, „u wàs hier. Heb ik u geen hand gegeven toen u binnenkwam, en hebben wij niet met elkaar gesproken?"

„U dàcht, dat u het deed," antwoordde Napier.

„Wie is er nu van Lotje getikt?" vroeg ik plomp, maar tot op den huidigen dag houdt Rothmund nog vol, dat wij hem voor den gek hebben gehouden.

„Hoe weet u dan, dat hij nú hier is?" vroeg hij.

„Dat weet ik niet," erkende ik eerlijk.

„Dit keer bèn ik er," lachte Napier. „Laat eens zien: hoe ver was ik gekomen?"

„U zei, dat u geheel gereed was om te vertrekken, dat u uw raket klaar had staan op het eiland Guadeloupe," herinnerde ik hem.

„Juist! Ik zie dat u alles heeft verstaan. Nu zal ik u zoo kort mogelijk uitleggen wat ik hoop dat u bereid zult zijn om voor mij te doen. Ik ben om verscheidene redenen bij u gekomen. De belangrijkste er van zijn uw belangstelling in Mars, uw beroep (de resultaten van mijn experiment moeten wereldkundig worden gemaakt door een geroutineerd schrijver) en uw reputatie als eerlijk man – ik ben zoo vrij geweest grondig naar u te informeeren! Ik zou graag willen, dat u de berichten, welke u van mij zult ontvangen, vastlegt en publiceert, en dat u mijn bezittingen beheert gedurende mijn afwezigheid." „Het eerste zal ik met genoegen doen, maar ik aarzel de verantwoordelijkheid voor het laatste op mij te nemen," weifelde ik.

„Ik heb reeds maatregelen genomen, waardoor u over voldoende dekking zult beschikken,” antwoordde hij op een toon, die verdere bedenkingen mijnerzijds uitsloten. Ik merkte, dat het een jongeman was, die zich niet door hinderpalen uit het veld liet slaan; ik geloof zelfs, dat hij geen hinderpalen erkénde. „Wat uw honorarium betreft,” vervolgde hij, „moet u zelf maar het bedrag bepalen.”

Ik maakte een afwerend gebaar met mijn hand. „Het zal mij een genoegen zijn.....” verzekerde ik hem.

„Het kan u misschien heel veel tijd kosten,” merkte Ralph op, „en uw tijd is kostbaar.”

„Juist,” vond Napier, „Mijnheer Rothmund en ik zullen later, als u er mee accoord gaat, de financieele details regelen.”

„Dat vind ik uitstekend,” zei ik, want ik verafschuw „zaken” en alles wat er mee in verband staat.

„Om nu terug te komen op de belangrijkste en interessantste onderdeelen van ons onderhoud: wat denkt u van mijn plan in zijn geheel?”

„Mars is een heel eind weg van de aarde,” zei ik. „Venus is negen of tien millioen mijl dichterbij, en een millioen mijl is een millioen mijl.”

„Ja, en ik zou er de voorkeur aan geven naar Venus te gaan,” antwoordde hij. „Gehuld in wolken, haar oppervlakte voor eeuwig onzichtbaar voor de menschheid, vormt zij een mysterie, dat de fantasie aan het werk zet, maar pas gedane astronomische onderzoekingen wettigen het vermoeden, dat er op deze planeet omstandigheden heerschen, die voor het leven, zooals wij dit op aarde kennen, op zijn minst genomen zeer ongunstig zijn. Sommigen meenen, dat zij, omdat zij sinds haar ontstaan in den greep der zon geweest is, steeds éézelfden kant naar dit hemellichaam gekeerd houdt, precies zooals de maan het naar de aarde doet. Indien dit zoo is, zou de ontzaglijke hitte op het eene halfrond, en de verschrikkelijke koude op het andere, ieder leven totaal uitsluiten.

Zelfs indien de veronderstelling van Sir James Jeans door de feiten wordt gestaafd, is iedere nacht en iedere dag op Venus

verscheidene malen langer dan bij ons op aarde. De lange nachten hebben dan een temperatuur van dertien graden onder nul, Fahrenheit, en de lange dagen een overeenkomstige temperatuur.

„Al was dit zoo, dan zou het leven zich toch aan zulke omstandigheden hebben kunnen aanpassen," beweerde ik. „De menschen leven zoowel in aequatoriale hitte als in arctische koude."

„Maar niet zonder zuurstof," zei Napier. „St. John heeft berekend, dat de hoeveelheid zuurstof in het wolkachtig omhulsel, dat Venus omgeeft, minder dan één tiende percent bedraagt van de hoeveelheid op aarde. En ten slotte hebben wij ons neer te leggen bij het gezaghebbend oordeel van mannen als Sir James Jeans, die zegt: Voor zoover wij kunnen nagaan en steunend op hetgeen wij hebben meenen te ontdekken, mogen wij aannemen, dat Venus, die de eenige planeet in het zonnestelsel is behalve Mars en de aarde, waarop leven met mogelijkheid zou kunnen bestaan, geen plantengroei bezit en over geen zuurstof beschikt voor hoogere vormen van leven om te kunnen ademen," hetgeen mijn planetaire excursie wel definitief tot Mars beperkt."

Wij bespraken zijn plannen gedurende de rest van den dag en nog een heel stuk van den avond, en toen vertrok hij den volgenden ochtend vroeg naar het eiland Guadeloupe in zijn Sikorsky amphibie.

Ik heb hem sinds dien tijd niet meer gezien, althans niet persoonlijk, maar toch heb ik door de wonderlijke hulp van de telepathie onafgebroken met hem in verbinding gestaan, en ik heb hem gadeslagen te midden van een vreemde, onaardsche omgeving, die zich in beeld heeft vastgelegd op de retina van mijn geestesoog. Zodoende ben ik het middel, het medium, waardoor de wonderlijke avonturen van Carson Napier op aarde worden te boek gesteld; maar meer dan een schrijfmachine of een dictafoon ben ik niet – wat nu volgt, is van hem.

HOOFDSTUK II.

Vertrokken naar Mars.

Toen ik, iets later dan vier uur, nadat ik Tarzana had verlaten, mijn schip neerzette in de beschutte kreek van het eenzaam gelegen eiland Guadeloupe, reed de kleine Mexicaansche stoomer, dien ik gecharterd had om mijn mannen, mijn uitrusting en victualiën van het vasteland aan te brengen, vreedzaam op zijn anker in de kleine haven, terwijl op de kust, wachtend om mij te verwelkomen, de arbeiders, mecaniciens en assistenten samengroepten, die met een hartelijke loyaliteit maanden lang hadden samengewerkt om dezen dag voor te bereiden. Met hoofd en schouders boven hen uitstekend, stond als een toren in hun midden Jimmy Welsh, de eenige Amerikaan onder hen.

Ik taxide tot dicht bij de kust en legde het schip vast aan een boei, terwijl de mannen met een kleine boot van wal staken om mij te halen. Ik was minder dan een week weg geweest, en den langsten tijd had ik doorgebracht in Guaymas, wachtend op den uit Tarzane verwachten brief, maar ze begroetten mij zoo uitbundig-hartelijk, dat men mij een lang-verloren broeder gewaand zou kunnen hebben, die van de dooden was teruggekeerd.

Zoo saai, eenzaam en geïsoleerd echter is Guadeloupe zelfs voor hen, die slechts gedurende de korte spanne tijds dat er geen verbinding met het vasteland is, op haar verlaten kusten moeten achterblijven.

Misschien werd de hartelijkheid van hun begroeting vergroot, door den wensch om hun ware gevoelens te verbergen. Wij waren maanden lang voortdurend bij elkaar geweest, er was een warme vriendschap tusschen ons ontstaan, en dien avond zouden wij afscheid van elkaar nemen, terwijl er slechts weinig kans bestond, dat zij en ik elkaar ooit weer zouden zien. Dit zou mijn laatste dag op aarde zijn; na dien dag zou ik even dood voor hen zijn alsof drie voet aarde mijn ontzielde lichaam bedekten!

Het is mogelijk, dat mijn eigen gevoelens die van hen kleurden, want ik beken eerlijk, dat ik dit laatste oogenblik als het moeilijkste van mijn gansche avontuur had gedacht. Ik ben in aanraking geweest met de volken van verscheidene landen, maar ik kan mij er geen herinneren, die aangenamer eigenschappen bezitten dan Mexicanen, die nog niet aangestoken zijn door een te dichte aanraking met de onverdraagzaamheid en den handelsgeest der Amerikanen. En dan was er Jimmy Welsh! Het zou zijn alsof ik afscheid moest nemen van een broer, wanneer ik hem vaarwel moest zeggen. Maanden lang had hij mij gesmeekt met me mee te mogen gaan, en ik wist, dat hij zou blijven smeeken tot de laatste, uiterste minuut, maar ik mocht geen enkel leven noodeloos riskeeren!

We klommen allemaal dicht tezamen drommend op de lorries, die we hadden gebruikt om de victualiën en materialen van de kust naar het kamp te brengen, dat een paar mijl verder landwaarts lag, en hotsten over een primitieven weg naar het kleine plateau, waar de reusachtige torpedo op zijn startbaan van wel een mijl lengte lag.

„Alles is gereed,” zei Jimmy. „We hebben alles vanmorgen tot in de puntjes nagezien en in orde gemaakt. Iedere roller op de baan is gecontroleerd door minstens een dozijn mannen, wij hebben de oude kist drie keer over de heele lengte van de baan met de lorrie heen en weer gesleept, en toen al de rollers opnieuw ingevet. Drie van ons hebben ieder stuk van de uitrusting en de victualiën persoonlijk nagegaan; we hebben alles gedaan behalve het ontsteken van de raketten; en nu zijn wij klaar om te gaan – je neemt me toch mee, is het niet, Car?”

Ik schudde mijn hoofd. „Toe, Jimmy, vraag het nu niet meer,” smeekte ik. „Ik ben volkomen gerechtigd, om met mijn eigen leven te spelen, maar niet met het jouwe; vergeet het dus! Maar ik zal iets voor je doen,” voegde ik er aan toe, „als een blijk van waardeering voor de hulp, die je mij hebt gegeven en al dat geleuter meer. Ik zal je mijn schip geven als herinnering.”

Hij was me natuurlijk dankbaar, maar hij kon toch zijn teleurstelling niet verbergen, omdat ik hem niet toestond mij te vergezellen, hetgeen me bleek uit een jaloersche vergelijking die hij maakte tusschen het plafond van de Sikorsky en die van de oude kist, zooals hij in zijn overdreven waardeering de groote, torpedo-achtige raket had gedoopt, die mij binnen een paar uur de wereldruimte in zou dragen.

„Een plafond van vijf en dertig millioen mijl,” klaagde hij treurig, „denk je eens in! Mars als plafond!”

„En misschien raak ik het plafond wel!” riep ik vurig uit.

Het leggen van de baan waarvan de torpedo zou worden weggeschoten, was het onderwerp geweest van een jaar lang rekenen en beraadslagen. De dag van vertrek was lang van te voren vastgesteld, en het juiste punt waarop Mars dien avond boven den oostelijken horizon zou verrijzen, evenals de tijd waarop dit zou geschieden, nauwkeurig berekend; natuurlijk was het noodzakelijk geweest hierbij rekening te houden met de draaiing van de aarde en de aantrekkingskracht van de dichterbij zijnde hemellichamen. Wij hadden de baan gelegd in overeenstemming met deze berekeningen. Ze was gebouwd met een zeer geringe helling op het eerste drievierde gedeelte van een mijl, en rees daarna geleidelijk uit een horizontalen stand, tot een hoek van twee en een halven graad. Een snelheid van vier en een halve mijl per seconde bij den start zou voldoende zijn, om de aantrekkingskracht der aarde te neutraliseeren; om deze te overwinnen moest de snelheid worden opgevoerd tot 6.93 mijl per seconde. Ten einde een voldoende zekerheidsmarge te hebben, had ik de torpedo ingesteld op het bereiken van een snelheid van zeven mijl aan het eind van den start, een snelheid, die ik mij voorstelde op te voeren tot tien mijl per seconde, wanneer ik door de atmosfeer van de aarde vloog. Hoe groot mijn snelheid zou zijn door de wereldruimte, kon van te voren niet worden vastgesteld, maar ik baseerde al mijn berekeningen op de theorie, dat ze niet veel zou afwijken van de snelheid waarmee ik de aardsche atmosfeer verliet, tot ik kwam binnen het bereik van de

aantrekkingskracht van Mars.

Het berekenen van het juiste oogenblik om te starten had mij eveneens veel hoofdbreken gekost. Ik had het telkens en telkens weer overgerekend, maar er waren zooveel factoren waaraan ik moest denken, dat ik het noodzakelijk had geacht mijn cijfers te laten controleeren en her-controleeren door een bekenden natuurkundige en een niet minder bekenden sterrekundige. Hun conclusies klopten precies met de mijne – de torpedo moest zijn reis naar Mars aanvaarden eenigen tijd voordat de roode planeet boven den oostelijken horizon zou verschijnen. Ook de baan, waarin ik zou vliegen, werd natuurlijk vastgesteld, en hierbij diende vóór alles rekening te worden gehouden met de aantrekkingskracht van de aarde, die natuurlijk geleidelijk minder zou worden naar mate ik mij van haar verwijderde. Bovendien moest de tijd van vertrek uiterst precies worden berekend, omdat mijn torpedo, wanneer zij buiten het bereik van de aantrekkingskracht der aarde kwam, nauwkeurig met haar neus naar Mars gericht moest wezen!

Op papier klopten nu alle berekeningen volkomen; maar toen het oogenblik voor mijn vertrek naderde, besepte ik opeens, dat zij geheel en al op theorie gebaseerd waren, en de dwaasheid van mijn krankzinnig avontuur drong plotseling tot mij door.

Een oogenblik was ik ontzet. De enorme torpedo met haar zestig ton gewicht, liggend aan het begin van haar baan van een mijl lengte, doemde boven mij op – als een kolossale doodkist – mijn doodkist, waarin ik over eenige minuten op aarde zou storten, of op den bodem van de Stille Zuidzee, of weggeslingerd zou worden in de ruimte, om daar te blijven dwalen tot aan het einde der dagen. Ik was bang. Ik kom er voor uit, maar het was niet zoozeer de vrees voor den dood als wel het plotseling besef van het geweld der kosmische krachten, waarmee ik met mijn zwakke krachten den strijd wilde aanbinden, die mij tijdelijk ontmoedigde.

Toen sprak Jimmy tegen me, „Laten we even een laatsten blik op den boel binnenin werpen, voordat je wegschuift,” stelde

hij voor, en mijn zenuwachtigheid en mijn vrees verdwenen door de betoovering van zijn rustigen toon en zijn zakelijke manieren. Ik was weer geheel mijzelf.

Samen inspecteerden wij de cabine, waar de contrôle-instrumenten zijn aangebracht, benevens een breed, comfortabel bed, een tafel, een stoel, schrijfbenodigdheden en een goed-voorzien boekensplank. Achter deze cabine ligt een kleine kombuis, en direct daarachter een provisiekamer met blikjes ingemaakte en gecondenseerde levensmiddelen, voldoende om mij een jaar lang in leven te houden. Achter de provisiekamer ligt de „technische cabine“, zooals ik ze voor het gemak maar noemen zal, met de reservebatterijen, enzovoort. Geheel achterin den romp bevindt zich dan nog de afdeeling, die totaal ingenomen is door de raketten en de installatie, waarmee deze, met behulp van de instrumenten in de stuurcabine, naar de kamers worden getransporteerd, van waaruit zij worden afgeschoten. Voor de hoofdcabine bevindt zich de afdeeling, waarin de water- en zuurstoftanks zijn geborgen, benevens allerlei voorwerpen, die ik voor mijn veiligheid of geriefelijkheid denk noodig te hebben.

Het is natuurlijk onnoodig te zeggen, dat alles secuur is vastgemaakt, om den plotselingen en hevigen schok te kunnen weerstaan, waarmee mijn vertrek van de aarde gepaard zal gaan.

Om dezen schok, die inderdaad verschrikkelijk zal zijn, te kunnen opvangen, bestaat mijn raket uit twee torpedo's, een kleinere in een grootere. De eerste is veel korter dan de laatste, en zij bestaat uit verschillende afdeelingen. Tusschen de buitenste en de binnenste torpedo en tusschen de verschillende afdeelingen in de laatste, is een ingenieus bedacht systeem van schokbrekers aangebracht, die de traagheid van de kleinste torpedo bij den start moeten overwinnen. Ik vertrouw, dat dit systeem goed zal werken.

Behalve al deze voorzorgsmaatregelen, om onheilen bij den start te voorkomen, is de stoel waarin ik zal zitten achter mijn contrôle- en stuurinrichting niet alleen zeer dik bekleed, maar

bovendien nog op een soort frame-werk geplaatst, dat eveneens met schokbrekers is uitgerust. Bovendien kan ik me nog stevig op mijn stoel vastbinden, zoodat ik er niet uitgeslingerd kan worden. Zooals men ziet, heb ik niets verwaarloosd, om mijn veiligheid te verzekeren, want hiervan is het succes van mijn onderneming afhankelijk.

Nadat wij het intérieur hadden geïnspecteerd, klommen Jimmy en ik boven op de torpedo, om nog eens voor den laatsten keer de parachutes te onderzoeken, die, naar ik hoop, de snelheid van de raket voldoende zullen temperen, wanneer ik eenmaal binnen de atmosfeer van Mars gekomen zal zijn, om mij tijdig gelegenheid te geven mijn eigen parachute uit te gooien en een veilige landing te kunnen maken op deze planeet. De groote parachutes zijn geborgen in een reeks „kamers“, die boven op de torpedo, over haar geheele lengte, zijn aangebracht. Om deze parachutes duidelijker te kunnen beschrijven, zou ik willen zeggen, dat ze eigenlijk bestaan uit een ononderbroken reeks batterijen van parachutes, terwijl iedere batterij een aantal parachutes bevat van verschillenden diameter, waarvan de bovenste de kleinste is. Iedere batterij vormt een afzonderlijke afdeeling, die afgedekt is door een luik, dat door den operateur met behulp van eenige handles, in de stuur-cabine geopend kan worden. Iedere parachute is met een afzonderlijken kabel aan de torpedo bevestigd. Ik reken, dat ongeveer de helft der parachutes losgerukt zal worden, eer de snelheid van de raket zooveel verminderd is, dat de rest het zal kunnen houden en den gang der torpedo zoozeer vertragen, dat ik veilig de deur zal kunnen openen, om er met mijn eigen parachute en mijn zuurstoftank uit te kunnen springen.

Het tijdstip van vertrek naderde. Jimmy en ik waren weer op den grond aangeland en het moeilijkste oogenblik wachtte mij nu – afscheid te nemen van mijn loyale vrienden en medewerkers. We zeiden niet veel; we waren te zeer vervuld van allerlei emoties, en niemand van ons had droge oogen. Niet een van de Mexicaansche werklieden, zonder uitzondering, kon begrijpen, waarom de neus van de torpedo niet

recht te lucht in wees, indien het doel van mijn tocht Mars was. Niets kon hen overtuigen, dat ik op die manier niet slechts over een korten afstand zou wegschieten en dat ik niët een prachtigen duik in de Stille Zuidzee zou maken – dat is te zeggen: indien ik dan al eens zou vertrekken, wat verscheidene van hen betwijfelden!

Ik schudde allen om mij heen de hand, en toen beklom ik de ladder, die opzij tegen de torpedo stond en stapte in. Toen ik de deur van de buitenste torpedo sloot, zag ik mijn vrienden zoo snel ze konden op de trucks springen en wegrijden, want ik had order gegeven, dat niemand binnen een mijl afstand van de raket zou zijn, wanneer ik vertrok, daar ik de uitwerking op hen vreesde van de verschrikkelijke explosies, waarmee mijn vertrek gepaard zou gaan. Na de buitendeur met haar groote, zware grendels te hebben gesloten, sloot ik ook de binnendeur en maakte die eveneens vast; toen nam ik plaats in mijn stoel voor de stuur-apparaten en gespte de riemen vast, die mij in mijn stoel moesten houden.

Ik keek op mijn horloge. Nog negen minuten voor het vastgestelde tijdstip van vertrek..... Over negen minuten zou ik onderweg zijn in het geweldige niets – of binnen negen minuten zou ik dood zijn. Indien niet alles perfect verliep, zou ik gedood worden binnen de fractie van een seconde, nadat ik het apparaat had aangeraakt, waarmee de eerste raket zou worden afgeschoten.

Zeven minuten! Mijn keel voelde droog; ze leek wel perkament. Ik zou graag wat hebben willen drinken, maar er was geen tijd voor.

Vier minuten! Vijf en dertig millioen mijlen zijn een heele boel mijlen – tóch rekende ik er op ze af te leggen in een tijdsverloop van veertig à vijf en veertig dagen!

Twee minuten! Ik inspecteerde den zuurstofmeter en zette het ventiel iets wijder open.

Eén minuut! Ik dacht aan mijn moeder en vroeg mij af, of zij soms daar ergens in de verte was en op mij wachtte.

Dertig seconden! Mijn hand lag op het apparaat. Vijftien

seconden! Tien, vijf, vier, drie, twee – één!

Ik haalde de handle over! Er klonk een gedempt geloei. De torpedo schoot vooruit. Ik was vertrokken!

Ik wist, dat het vertrek een succes was geweest. Ik keek door de patrijspoort naast mij op het oogenblik, dat de torpedo wegschoot, maar zóó ontzettend was de beginsnelheid, dat ik alleen maar een vage veeg zag toen het landschap voorbijsuisde. Ik was opgewonden en verheugd over het gemak en de volmaaktheid waarmee het vertrek had plaatsgevonden, en ik moet toegeven, dat ik niet weinig verrast was door het bijna onmerkbare effect, dat ik in mijn cabine voelde. Ik had de gewaarwording alsof een reuzehand mij plotseling tegen de bekleeding van mijn stoel drukte, maar dat was bijna direct voorbij en nu verschilde hetgeen ik ondervond in geen enkel opzicht van de sensatie die men heeft, wanneer men in een gemakkelijken stoel in een geriefelijken salon zit, op den vasten grond.

Ik voelde heelemaal niet, dat ik bewoog na de eerste paar seconden die noodig waren geweest, om door de atmosfeer van de aarde te komen, en nu ik alles had gedaan wat in mijn macht was, nu kon ik de rest overlaten aan de snelheid, de aantrekkingskracht en het toeval of hoe men dit laatste anders noemen wil. Ik maakte de banden los, die mij aan mijn stoel gebonden hadden gehouden en liep door de cabine, om door de verschillende patrijspoorten te kijken, waarvan er verscheidene waren aangebracht aan de zijkanten, den onder- en bovenkant van de torpedo. De wereldruimte was een zwarte massa, bespikkeld met ontelbare lichtpuntjes. De aarde kon ik niet zien, want die lag recht achter mij; ver vóór mij uit was Mars. Alles scheen in orde. Ik draaide het electricisch licht aan en maakte, na aan tafel te hebben plaats genomen, de eerste aantekeningen in mijn logboek; toen begon ik de verschillende berekeningen, wat betreft den tijd en den afstand nog eens te controleeren.

Volgens mijn berekeningen moest de torpedo zich ongeveer drie uur na mijn vertrek van de aarde, recht op Mars toe be-

wegen, en van tijd tot tijd deed ik eenige waarnemingen door den groot-hoek periscoop, die als een telescoop werkte, en die horizontaal boven op de buitenste torpedo was gemonteerd, maar de resultaten waren weinig geruststellend. Over twee uur moest Mars recht vóór mij uit liggen – de boog van mijn baan platte zich echter niet af, zooals noodzakelijk en berekend was. Ik werd bang. Wat klopte er niet? Waar hadden onze zorgvuldige berekeningen gefaald?

Ik verliet den periscoop en keek naar beneden door de groote kielpatrijspoort. Onder en vóór mij was de Maan. Ze leverde een schitterend schouwspel op, zooals ik haar kon gadeslaan door het heldere niets der ruimte van een afstand, die ongeveer twee en zeventig duizend mijl minder bedroeg dan ik haar ooit tevoren had gezien, en zonder een aardsche atmosfeer, die haar zichtbaarheid kon verminderen. Tycho, Plato en Copernicus ¹⁾ verhieven zich statig op de koperen schijf van onze groote satelliet, door hun contrast de schaduwen verdiepend van de Mare Serenitatis en de Mare Tranquilitatis. ²⁾ De ruwe, oneffen pieken van de Appenijnen ¹⁾ en van de Altai ¹⁾ lagen net zoo duidelijk voor mij als ik ze ooit door den grootsten sterrenkijker had gezien. Ik voelde mij met ontzag vervuld – maar ik voelde me ook angstig, onrustig. Drie uur later bevond ik mij minder dan negen en vijftig duizend mijl van de Maan; waar haar aanblik tevoren schitterend was geweest, ging ze nu alle beschrijving te boven, maar mijn angst was in gelijke mate toegenomen; ik kan wel zeggen: nog veel, en veel erger! Door den periscoop had ik gezien, dat de boog van mijn baan door het vlak van Mars liep en er dan beneden onderdoor ging. Ik wist daardoor heel zeker, dat ik mijn doel nooit zou bereiken, dat ik nooit op Mars terecht zou komen! Ik probeerde om niet te denken aan hetgeen mij te wachten stond; daarentegen trachtte ik de vergissing te ontdekken, die het onheil te voorschijn had geroepen.

Een uur lang ging ik alle verschillende berekeningen na, maar

¹⁾ Bergen op de maan. ²⁾ Zeeën op de Maan.

ik kon niets vinden, dat licht kon werpen op de oorzaak van mijn hopeloozen toestand. Toen draaide ik het licht uit en keek door de patrijspoot aan den achtersteven om een blik van meer nabij op de Maan te kunnen werpen. Ze was er niet! Naar een van de zijden van de cabine gaand, keek ik door een der ronde ruiten in het ledig der eindelooze wereldruimte. Gedurende een oogenblik was ik als verlamd van schrik; oogenschijnlijk vlak naast de patrijspoot in den hoek van de torpedo, doemde een reusachtige wereld op. Het was de Maan, minder dan drie en twintig duizend mijl verwijderd, en ik suisde er op af met een snelheid van zes en dertig duizend mijl per uur!

Ik sprong naar den periscoop en gedurende de eerstvolgende seconden maakte ik vlug eenige berekeningen uit mijn hoofd, die een record voor alle tijden geslagen moeten hebben wat de snelheid betreft, waarmee ik ze uitvoerde. Ik sloeg de afwijking gade van mijn koers in de richting van de Maan, door ze door de lens van den periscoop te volgen; ik berekende den afstand van de Maan en de snelheid der torpedo, en ik kwam tot de gevolgtrekking, dat ik een geringe kans had om den grooten bol te missen! Ik was overal bang voor, behalve voor een directe botsing, daar onze snelheid zóó groot was, dat de aantrekkingskracht van de Maan ons niet kon tegenhouden, zelfs indien wij haar slechts op eenige voeten afstand misten; maar het was volkomen duidelijk, dat ze onze baan had beïnvloed, en toen dit tot mij doordrong, kwam tegelijkertijd het antwoord op de vraag die mij had beziggehouden, omtrent de oorzaak der misrekening.

Door mijn geest ging het verhaal van den drukker van het eerste volmaakte boek. Men beweerde, dat er nog nooit een boek was uitgegeven, waarin geen enkele vergissing stond. Een groote uitgeverfirma ondernam het, een dergelijk boek in het licht te geven. De onopgemaakte proeven werden gelezen en herlezen door een dozijn verschillende experts, de opgemaakte pagina's werden met dezelfde nauwkeurigheid nagezien. Eindelijk was het meesterwerk klaar om gedrukt te wor-

den – zonder eenige fout! Het werd gedrukt en gebonden en naar de verschillende inteekenaren gestuurd, en toen ontdekte men, dat de titel op de titelpagina verkeerd gezet was! – Met al onze zorgvuldige berekeningen, met al ons controleeren en nog eens controleeren, hadden wij het meest voor de hand liggende over het hoofd gezien; wij hadden heelemaal geen rekening gehouden met de Maan toen wij mijn baan door de wereldruimte vaststelden!

Verklaar dit, als u kunt, ik kan het niet. Zoiets is evenmin te verklaren als de oorzaak, waardoor een goed elftal moet verliezen van een slecht elftal. Het was jammer, erg – hè! erg zelfs, maar hoè erg het was trachtte ik mij op dat oogenblik niet eens voor te stellen; ik zat daar maar aan den periscoop en zag hoe de Maan op ons toe kwam suizen. Terwijl wij haar naderden, leverde zij zóó'n prachtig schouwspel op, als ik nog nooit eerder had waargenomen! Iedere bergtop en iedere krater was tot in alle details duidelijk te onderscheiden. Zelfs de groote hoogte der toppen boven de vijf en twintig duizend voet scheen mij duidelijk waarneembaar, ofschoon mijn verbeelding daarbij wel de grootste rol moet hebben gespeeld, omdat ik van boven af op hen neerkeek.

Plotseling ontdekte ik, dat de groote bol snel uit het gezichtsveld van mijn periscoop verdween en ik slaakte een zucht van verlichting – we zouden er niet regelrecht tegen aan botsen, maar we zouden hem passeeren!

Ik keerde terug naar de patrijspoort. De Maan lag vlak vóór mij en een weinig naar links. Ze was niet langer een groote bol; het was een wereld die mijn gansche gezichtsveld in beslag nam. Tegen haar donkeren horizon zag ik kolossale pieken; onder mij gaapten geweldige kraters. Ik stond op gelijke hoogte met de goden en keek neer op een doode wereld.

Het passeeren van de Maan vergde slechts iets meer dan vier minuten tijd; ik controleerde het zorgvuldig, opdat ik onze snelheid kon berekenen. Hoe dicht wij bij de Maan kwamen, kan ik alleen maar gissen; misschien vijfduizend voet boven de hoogste pieken, maar het was in ieder geval dicht genoeg.

De aantrekkingskracht van de Maan had onze baan definitief veranderd, maar dank zij onze snelheid waren wij aan haar klauwen ontsnapt. Nu snelden wij weg van haar – maar waarheen? Naar welk doel?

De dichtstbijzijnde ster, de Alpha Centauri, zooals de geleerden haar hebben gedoopt, is vijf en twintig en een half biljoen mijl van de aarde verwijderd. Schrijf dat eens neer – 25.500.000.000.000 mijl! Maar waarom zullen wij ons bezig houden met dergelijke korte afstanden? Er was niet veel kans, dat ik een bezoek zou brengen aan Alpha Centauri met die ontzettende ruimte en zooveel meer interessante plaatsen om mij heen, waar ik naar toe kon gaan. Ik wist, dat ik genoeg ruimte had om mij te bewegen, want de wetenschap heeft berekend, dat de diameter van de wereldruimte vier en tachtig duizend millioen lichtjaren bedraagt, hetgeen, indien men bedenkt, dat het licht een afstand van honderd zes en tachtig duizend mijl per seconde aflegt, voldoende moet zijn om den reislust van zelfs den grootsten aartszwerfer te bevredigen.

Ik was echter niet erg geïnteresseerd bij deze afstanden, daar ik slechts voedsel en water bij mij had voor een jaar, gedurende welken tijd de torpedo slechts een afstand van iets meer dan driehonderd vijftien millioen mijl zou kunnen afleggen. Zelfs indien ik onzen dichtsten buurman bereikte, Alpha Centauri, zou ik daar niet veel belang bij hebben, omdat ik dan reeds langer dan tachtig duizend jaar dood zou zijn. Zóó is nu eenmaal de onmetelijkheid van het heelal!

Gedurende de eerstvolgende vier en twintig uur liep de baan van de torpedo bijna parallel met de baan van de Maan om de aarde. Niet alleen had de Maan de baan van de torpedo veranderd, maar het scheen nu duidelijk, dat de aarde ons in haar greep had gekregen, en dat wij gedoemd waren tot in eeuwigheid om haar heen te loopen, als een kleine, tweede satelliet! Maar ik wenschte geen maan te wezen, zeker niet een onbeteekenende maan, die naar alle waarschijnlijkheid zelfs niet met den allergrootsten telescoop ontdekt zou kunnen worden!

De volgende maand was de moeilijkste van mijn heele leven. Het schijnt het toppunt van egoïsme, om gewag te durven maken van mijn leven in het aangezicht van de geweldige kosmische krachten, die het verzwolgen hadden; maar het was het eenige leven dat ik had en ik hield er van, en hoe dreigender het moment scheen te naderen, waarop het zou worden uitgeblazen, hoe meer ik er van hield.

Op het einde van den tweeden dag was het duidelijk, dat wij aan den greep der aarde ontsnapt waren. Ik kan niet zeggen, dat ik verheugd was over die ontdekking. Mijn plan om Mars te bezoeken was vernietigd. Ik zou blij geweest zijn, indien ik naar de aarde had kunnen terugkeeren. Indien ik veilig op Mars had kunnen landen, zou ik stellig ook veilig op de aarde hebben kunnen neerkomen. Maar er was nog een andere reden, waarom ik blij zou zijn geweest, indien ik naar de aarde had kunnen teruggaan, een reden die groot en verschrikkelijk voor mij opdoemde – de Zon! Ik snelde nu regelrecht op de Zon af! Indien ik eenmaal in den greep van deze geweldige kracht was geraakt, zou niets mijn noodlot meer kunnen veranderen; dan zou ik ten ondergang gedoemd zijn! Maar dan drie maanden zou ik moeten wachten op het ónvermijdelijke einde, eer ik in dien geweldigen oven zou vallen. Oven is eigenlijk een heel ongeschikt woord om de hitte van de Zon aan te duiden, want deze bedraagt naar men algemeen aanneemt van dertig tot zestig millioen graden in het inwendige, iets wat mij eigenlijk niet bijster interesseerde, daar ik niet verwachtte het inwendige te bereiken.

De dagen sleepten zich voort – of eigenlijk moet ik zeggen: de lange nacht – want er waren geen dagen, behalve de aantekeningen die ik maakte van de uren, die voorbijgingen. Ik las veel. Ik maakte geen aantekeningen in mijn logboek. Waarom zou ik iets neerschrijven, dat binnen korten tijd in de zon zou vallen en verteerd worden? Ik scharrelde wat in de kombuis, probeerde van allerlei te koken. Ik at veel; het verdreef den tijd wat en ik genoot van mijn maaltijden.

Op den dertigsten dag zocht ik de ruimte voor mij af toen ik

een prachtig, glinsterend halvemaanvormig lichaam ontdekte, op verren afstand van mijn baan; maar ik moet toegeven, dat ik mij niet bijster interesseerde voor hetgeen ik zag. Over zestig dagen zou ik in de zon liggen. Lang daarvoor zou de steeds toenemende hitte mij echter reeds hebben verteerd. Het einde kwam snel nabij.....

HOOFDSTUK III.

Op Venus af.....

De psychologische gevolgen van een avontuur als ik meemaakte, moeten zeer aanzienlijk zijn, en ofschoon ze niet precies afgemeten of bepaald kunnen worden, was ik toch overtuigd van de veranderingen die zij in mij hadden bewerkt. Gedurende dertig dagen had ik door de wereldruimte gesuisd – een absolute vernietiging tegemoet, naar het einde, waarbij er niets van mij zou overblijven; ik had de grootste eenzaamheid doorgemaakt die men zich kan voorstellen en het gevolg er van was geweest, dat mijn gevoel was afgestompt; voorzeker een verstandige voorzorgsmaatregel van de natuur!

Zelfs de ontdekking, dat die prachtige halve maan, die enorm groot door de stuurboord-patrijspoort van mijn torpedo zichtbaar werd, Venus was, wond mij niet bijster op. Wat kwam het er op aan, dat ik Venus dichterbij zou naderen dan ooit eenig levend wezen had gedaan! Het beteekende niets! Zelfs al had ik het geheim van het heelal, waar de geleerden reeds duizenden jaren lang de oplossing van zoeken, kunnen doorgronden, dan nog zou dat mij niets gezegd hebben. Het werd mij duidelijk, dat de waarde van hetgeen wij zien of ondervinden, slechts af te meten is naar hetgeen wij in de naaste toekomst er van verwachten. Wat ik ook zag – ik had er niets van te verwachten, en daarom was het voor mij zonder waarde! Toch begon ik, meer om den tijd te verdrijven, dan omdat het mij belang inboezemde, eenige ruwe berekeningen te maken. Deze onthulden mij, dat ik ongeveer achthonderd vijf en zestig duizend mijl van de omloopbaan van Venus verwijderd was, en dat ik deze binnen vier en twintig uur moest snijden.

Ik kon mijn tegenwoordigen afstand van de planeet niet precies berekenen. Ik wist alleen, dat ze mij zeer gering voorkwam. Wanneer ik zeg gering, bedoel ik dat natuurlijk relatief. De aarde was ongeveer vijf en twintig miljoen mijl verwijderd, de Zon omstreeks acht en zestig miljoen, zoodat een

hemellichaam ter grootte van Venus op een afstand van een of twee miljoen mijl dichtbij scheen.

Daar Venus haar baan aflegt met een snelheid van ongeveer twee en twintig mijl per seconde, of meer dan een miljoen zeshonderd duizend mijl in een aardschen dag, scheen het mij duidelijk, dat zij mijn pad in de eerstvolgende vier en twintig uur zou kruisen.

Ik dacht even, dat nu ik Venus zoo dicht passeerde – hetgeen onvermijdelijk was – zij de baan van mijn torpedo kon afleiden en mij op die manier redden van de zon; maar ik wist, dat dit een ijdele hoop moest zijn. Zonder twijfel zou de baan van de torpedo omgebogen worden, maar de Zon zou haar prooi niet loslaten. Met deze gedachten keerde mijn onverschilligheid terug, en ik verloor alle belangstelling in Venus. Ik zocht een boek uit en wierp mij op mijn bed, om te gaan liggen lezen. Het inwendige van de cabine was helder verlicht. Ik ben verkwistend met electriciteit. Ik heb de middelen om ze nog elf maanden te kunnen voortbrengen, maar ik zal ze na verloop van een paar weken niet meer noodig hebben. Waarom zou ik er dus spaarzaam mee omgaan?

Ik las gedurende een paar uur, maar omdat lezen in bed mij altijd slaperig maakt, sluimerde ik in. Toen ik wakker werd, lag ik eenige minuten zalig te luieren. Ik mocht dan al met een snelheid van zes en dertig duizend mijl per uur mijn verderf tegemoet snellen, ik zelf had geen haast! Ik haalde mij het schitterende schouwspel voor den geest, dat Venus had opgeleverd, toen ik haar den laatsten keer had waargenomen, en ik besloot nog eens een blik op haar te werpen. Mij traag uittrekkend, stond ik op en ging naar een der patrijspoorten aan stuurboord.

Het tafereel dat ik zag door de cirkelvormige opening, ging aan pracht alle beschrijving te boven. Op het oog minder dan half zoo ver verwijderd als eerst, en twee maal zoo groot, doemde de massa van Venus voor mij op; ze was omgeven door een aureool van licht, omdat de zon, die achter haar stond, haar wolkachtig omhulsel verlichtte, en langs den kant, die het

dichtst bij mij was, glansde een smalle halve maan zoo helder als vuur.

Ik keek op mijn horloge. Twaalf uren waren voorbijgegaan sinds ik de planeet voor den eersten keer had ontdekt, en nu werd ik eindelijk wat opgewonden. Venus was klaarblijkelijk de helft minder verwijderd dan twaalf uur geleden, en ik wist dat de torpedo de helft van den afstand die ons van haar baan scheidde, in dien tijd had afgelegd. Een botsing was mogelijk, zelfs scheen het zeer waarschijnlijk, dat ik neergesmaakt zou worden op de oppervlakte van deze onherbergzame, levenlooze wereld.

Maar – wat dan nog? Ben ik niet alreeds ten ondergang gedoemd? Wat voor verschil kan het dan voor mij beteekenen of het eind al een paar weken vroeger zou komen dan ik had verwacht? Toch voelde ik me opgewonden. Ik kan niet zeggen dat ik bang was. Ik heb geen angst voor den dood – die angst heeft mij verlaten toen mijn moeder stierf; maar nu het groote avontuur van zoo dichtbij dreigde, werd ik overstelpt door allerlei gedachten er aan, en aan hetgeen het na zich zou sleepen. Wat zou er volgen?

De lange uren kropen traag voorbij. Het scheen me ongelooflijk, ofschoon ik toch gewend ben te denken in eenheden van geweldige snelheden, dat de torpedo en Venus naar hetzelfde punt van haar baan snelden met een dergelijke snelheid – de een met een vaart van zes en dertig duizend mijl per uur, de andere met een van zeven en zestig duizend mijl per uur. Het werd nu moeilijk, om de planeet door de patrijspoort opzij te zien, omdat zij steeds dichterbij mijn baan kwam. Ik ging naar den periscoop – Venus gleed majestueus binnen het gezichtsveld! Ik wist, dat op dit oogenblik de torpedo minder dan zes en dertig duizend mijl, minder dan een uur dus, van de baan van de planeet verwijderd was, en er kon nu geen twijfel meer aan bestaan of zij had ons reeds in den greep van haar aantrekkingskracht. Het kon niet anders of ik moest er regelrecht tegenaan botsen. Zelfs onder de gegeven omstandigheden kon ik een glimlach niet onderdrukken

bij de gedachte aan de scherpschutterskunst, welke dit feit beteekende. Ik had op Mars gemikt en stond op het punt Venus te raken; zonder twijfel het kosmisch eeuwigheids-record voor slechte schutters!

Hoewel ik niet terugschrok voor den dood; hoewel de beste sterrenkundigen van de wereld mij hebben verzekerd, dat Venus ongeschikt moest zijn voor ieder menschelijk leven en dat, waar haar oppervlakte niet onzeglijk heet is, ze onzeglijk koud moet zijn; hoewel er zelfs geen zuurstof is, zooals men beweert – ondanks dit alles deed toch de drang tot leven, die ons allen ingeboren is, mij dezelfde voorbereidingen treffen om te landen, als ik zou hebben genomen, wanneer ik met succes mijn oorspronkelijk doel, Mars, zou hebben bereikt.

Na mijn met bont gevoerden overall te hebben aangetrokken, zette ik mijn vliegbril op en mijn met bont gevoerden helm; toen deed ik de zuurstof-tank om. Deze moest vóór mij hangen, opdat ze mijn parachute niet in 't ongereede zou brengen, en ik kon ze automatisch loslaten voor het geval ik een atmosfeer bereikte, waarin ik kon leven, want het zou een onhandige en gevaarlijke uitrusting zijn terwijl ik daalde. Daarna deed ik mijn parachute aan.

Ik keek op mijn horloge. Indien mijn berekeningen juist zijn geweest, moest ik binnen vijftien minuten op Venus botsen. Opnieuw wendde ik mij tot den periscoop.

De aanblik, dien mijn oogen ontmoetten, was overweldigend.

Ik stortte neer in de richting van een golvende massa zwarte wolken. Het leek wel de chaos in den ochtendstond der schepping. De aantrekkingskracht van de planeet had mij gegrepen.

De vloer van de cabine was niet langer onder mij – ik stond op de patrijspoort in den boeg; maar die omstandigheid had ik voorzien, toen ik de torpedo ontwierp. Ik dook met den neus vooruit in de richting van de planeet. In de ruimte was er boven noch onder geweest, maar nu was er een absoluut onder.

Van waar ik stond kon ik bij de stuur- en contrôle-handles, en naast mij was de deur in den zijkant van de torpedo. Ik

maakte drie batterijen parachutes los en opende de deur in den muur van de binnenste torpedo. Ik voelde een duidelijken ruk, alsof de parachutes zich hadden geopend en tijdelijk de snelheid van de torpedo hadden geremd. Dit moest beteekenen, dat ik in een atmosfeer van een meer of mindere dichtheid was terechtgekomen en dat er geen seconde was te verliezen. Met één enkele beweging van een hefboom maakte ik de rest van de parachutes los; toen wendde ik mij naar de buitendeur. De grendels hiervan werkten op een groot wiel, dat in het midden van de deur was aangebracht en voorzien van een versnelling, waardoor de deur vlug en gemakkelijk geopend kon worden. Ik nam het mondstukje van de zuurstofbuis tusschen mijn lippen en draaide toen snel het wiel rond.

Tegelijkertijd vloog de deur open en de luchtdruk in mijn torpedo schoot mij de ruimte in. Mijn rechterhand greep het touw, waarmee ik de parachute moest opentrekken, maar ik wachtte alvorens dit te doen. Ik keek naar de torpedo. Die suisde bijna evenwijdig met mij, al de parachutes opengespaakt er boven. Ik kon er maar even een blik op werpen, en toen dook ze in de wolkachtige massa en was uit het gezicht verdwenen; maar wat voor een betooverend-prachtig schouwspel had ze in dit korte moment opgeleverd!

Nu het gevaar niet meer dreigde, dat ik in botsing zou komen met de torpedo, trok ik aan het koord van mijn parachute, juist toen de wolken mij geheel omhulden. Door mijn met bont gevoerden overall voelde ik de bittere koude; als een klets ijswater sloegen de koude wolken in mijn gezicht; toen opende zich tot mijn groote opluchting en dankbaarheid de parachute en viel ik langzamer.....

Ik viel..... viel..... viel..... Ik kon noch den duur, noch den afstand gissen. Het was erg donker en erg nat, alsof ik in de diepten van den oceaan viel, zonder den druk van het water te voelen. Mijn gedachten gedurende deze lange oogenblikken waren van dien aard, dat ze iedere beschrijving tarten. Misschien maakte de zuurstof mij een beetje dronken; ik weet het niet. Ik voelde mij opgewekt en intens benieuwd, om het mys-

terie onder mij op te lossen. De gedachte, dat ik op het punt was te sterven, baarde mij minder zorg dan hetgeen ik zou zien vóórdat ik stierf. Ik stond op het punt op Venus te landen – de eerste mensch ter wereld die het aangezicht zou zien van de steeds gesluierde planeet.

Plotseling geraakte ik in een wolken-looze ruimte, maar ver onder mij ontdekte ik iets, dat mij in de duisternis andere wolken leken te zijn, hetgeen mij de vaak geopperde theorie te binnen bracht van de twee wolkachtige omhulsels van Venus. Terwijl ik daalde, steeg de temperatuur geleidelijk, maar ik had het nog steeds koud.

Toen ik de tweede wolkenbank binnenzakte, merkte ik een aanzienlijke temperatuurstijging, hoe verder ik viel. Ik sloot den zuurstoftoevoer af en probeerde, om door mijn neus adem te halen. Door diep te inhaleeren, ontdekte ik, dat ik voldoende zuurstof naar binnen kreeg om te blijven leven en één theorie der sterrenkundigen was onderstboven geworpen! De hoop flikkerde in mij, als een lichttoren op een in mist gehuld landingsterrein.

Terwijl ik langzaam naar beneden zakte, ontdekte ik na korten tijd, diep onder mij, een zwak lichtschijnsel. Wat kon dit wezen? Er waren verschillende voor de hand liggende redenen, waarom het geen zonlicht kon zijn; zonlicht zou niet van beneden komen, en bovendien: het was nacht op dit halfrond van de planeet. Natuurlijk doken er verscheidene onheilspellende vermoedens in mijn gedachten op. Ik vroeg mij af, of dit misschien het licht kon zijn van een witgloeiende wereld, maar ik verwierp deze gevolgtrekking direct als foutief, omdat ik begreep, dat de hitte van een witgloeiende wereld mij reeds sinds lang verteerd zou hebben. Toen bedacht ik, dat het teruggekaatst licht zou kunnen zijn van dat deel van het wolkachtig omhulsel, dat verlicht werd door de Zon. Maar indien dit het geval was, moesten toch ook de wolken boven mij lichtgevend zijn, en dit was niet het geval.

Er scheen slechts één oplossing mogelijk. Het was de oplossing waartoe een aardsche wezen vanzelfsprekend moest komen.

Gegeven hetgeen ik ben: een hoog geciviliseerd wezen van een wereld, die reeds ver ontwikkeld is door wetenschap en techniek, schreef ik de bron van het licht toe aan deze tweelingkrachten van een hogere intelligentie. Ik kon dezen zwakken gloed alleen verklaren door hem toe te schrijven aan den weerschijn op de onderste zijde van het wolkachtig omhulsel van een kunstmatige lichtbron, welke voortgebracht werd door intelligente schepsels op de oppervlakte van deze wereld, in welker richting ik langzaam neer daalde.

Ik vroeg mij nieuwsgierig af, waarop deze wezens zouden kunnen lijken, hoe zij er uit zouden zien, en indien mijn opwinding groeide, terwijl ik de wonderen verwachtte die weldra voor mijn oogen onthuld zouden worden, dan geloof ik, dat het onder de gegeven omstandigheden zeker een vergeeflijke opwinding was. Wie zou er op den drempel van een dergelijk avontuur niet opgewonden raken bij de overdenking van de ervaringen, die hem wachtten?

Ik verwijderde het mondstuk van de zuurstof-buis nu geheel en al en merkte, dat ik gemakkelijk adem kon halen. Het licht onder mij nam geleidelijk toe. Om mij heen meende ik vage, donkere schaduwen tusschen de wolkenmassa's te ontdekken. Schaduwen? Misschien! En waarvan? Ik maakte de zuurstof-tank los en liet ze vallen. Ik hoorde duidelijk, dat ze iets raakte, een oogenblik nadat ik ze had losgemaakt. Toen doemde er beneden mij een schaduw op, en een oogenblik later raakte mijn voet iets aan, dat onder zijn druk meegaf.....

Ik viel in een massa bladeren en greep wild om mij heen, ten einde steun te vinden. Een oogenblik later begon ik veel sneller te vallen, en ik dacht te begrijpen, wat er was gebeurd: mijn parachute was omgeslagen, doordat zij in aanraking was gekomen met de takken. Ik probeerde ergens houvast te vinden, maar zonder eenig succes, en toen werd ik opeens tot plotselingen stilstand gebracht; waarschijnlijk was mijn parachute ergens in verward geraakt. Ik hoopte, dat ik zou blijven hangen tot ik een veilige plaats had ontdekt waar ik op kon uitrusten.

Terwijl ik in het donker om mij heen tastte, raakte mijn hand eindelijk een sterken tak aan, en een oogenblik later zat ik er schrijlings op, met mijn rug naar den stam van een grooten boom – wèèr was er een theorie den oneervollen weg van haar voorgangsters gegaan, want het was duidelijk, dat er wèl een plantengroei op Venus was. Althans was er één boom; daar had ik op kunnen zweren, omdat ik er op zat, en zonder twijfel waren de zwarte schaduwen, die ik voorbij gevallen was, andere grootere boomen!

Nadat ik een veilige zitplaats had gevonden, bevrijdde ik mezelf van mijn parachute; ik bewaarde echter eenige touwen en riemen er van, want ik dacht, dat ik daar nut van zou kunnen hebben bij het uit den boom klimmen. Ik deed mijn vliegbril af en begon toen de afdaling. De omvang van den boom was reusachtig, maar de takken groeiden dicht genoeg bij elkaar, om mij een behoorlijken steun voor mijn voeten te verzekeren.

Ik wist niet hoe diep ik door het tweede wolk-omhulsel was gevallen, voordat ik in den boom was blijven hangen, en evenmin wist ik, hoe ver ik in den boom zèlf nog gevallen was, maar alles bij elkaar moest het toch zeker wel dicht bij de tweeduizend voet zijn geweest; toch bevond ik mij nog steeds in de wolken. Zou de heele atmosfeer van Venus door en door, en voor eeuwig, met mist bezwangerd zijn? Ik hoopte van niet, want dat zou een somber vooruitzicht zijn geweest.

Het licht onder mij was toegenomen, terwijl ik afdaalde, maar niet veel; het was nog donker om mij heen. Ik klom steeds verder naar beneden. Het was een vermoeiend werkje, en niet geheel en al zonder gevaar, dit naar beneden klimmen in een onbekenden boom, in een zwaren mist, des nachts, en een onbekende wereld tegemoet. Maar ik kon niet blijven, waar ik was, en er was niets boven mij wat mij kon verleiden daar heen te gaan, en zoo daalde ik maar steeds verder.

In wat voor zonderlinge omstandigheden was ik terecht gekomen! Ik had een bezoek willen brengen aan Venus, maar ik had het plan laten varen, toen mijn vrienden, die uitstekend thuis waren in de sterrenkunde, mij hadden verzekerd, dat er

op deze planeet noch dierlijk, noch plantaardig leven kon bestaan. Ik was vertrokken om naar Mars te gaan, en nu, precies tien dagen voordat ik had gehoopt de roode planeet te bereiken, bevond ik mij op Venus, uitstekende lucht inademend tusschen de takken van een boom, waarbij vergeleken de reusachtige Sequoias ¹⁾ slechts dwergen konden zijn.

Het licht beneden mij nam nu snel in sterkte toe, de wolken werden ijler; tusschen de openingen door zag ik af en toe beneden mij iets – iets wat een eindelooze massa bladeren en takken scheen te wezen, overgoten door zacht maanlicht – maar Venus had geen maan! Wat dit betreft, dat wil zeggen, voor zoover het het maanlicht aanging, kon ik het volkomen met de astronomen eens zijn. Dit licht was niet van een maan afkomstig, of het moest zijn, dat de satelliet van Venus zich onder het eerste wolk-omhulsel bevond, hetgeen onmogelijk leek.

Een oogenblik later was ik geheel en al door de wolkenlaag heen, maar ofschoon ik naar alle richtingen zocht, zag ik niets dan het loover van den boom: boven mij, om mij heen en onder mij, en toch kon ik heel ver naar beneden zien in dien afgrond van bladeren. In het zachte licht kon ik de kleur der bladeren niet onderscheiden, maar ik was er zeker van, dat het geen groen was; het was de een of andere lichte, teere nuance van een andere kleur.

Ik was nog een duizend voet gedaald sinds ik uit de wolken was geraakt, en ik voelde mij totaal uitgeput (de maand nietsdoen en te veel eten waren mijn krachten niet ten goede gekomen!), toen ik vlak onder mij iets ontdekte, dat een soort dam scheen te wezen, welke van den boom, waarin ik afdaalde, naar een naburigen boom scheen te voeren. Eveneens ontdekte ik, dat van vlak onder de plek waar ik hing tot een eind onder den dam, de takken van den boom waren afgesneden. Hier waren dus twee verbazingwekkende en ontwijfelbare bewijzen voor de tegenwoordigheid van intelligente we-

¹⁾ Kolossale boomen, die in Amerika groeien.

zens! Venus was bewoond! Maar waardoor? Welke vreemde, in boomen levende schepsels legden hoog tusschen deze kolossale reuzen dammen aan? Waren het een soort aap-menschen? Stonden zij op een hoogen of een lagen trap van ontwikkeling? Hoe zouden ze mij ontvangen?

Terwijl ik op dit punt van mijn vergeefsche overwegingen gekomen was, schrikte ik op door een geluid boven mij. Er bewoog zich iets in de takken boven mijn hoofd. Het geluid kwam nader, en het leek mij, dat het veroorzaakt werd door iets van aanzienlijken omvang en gewicht, maar misschien, zoo dacht ik, was deze veronderstelling slechts een kind van mijn verbeelding. Toch voelde ik mij allerminst op mijn gemak. Ik was ongewapend. Ik heb nooit wapens gedragen. Mijn vrienden hadden er bij mij op aangedrongen, dat ik een volmaakt arsenaal zou meenemen alvorens mijn avontuur aan te vangen, maar ik had betoogd, dat wanneer ik ongewapend op Mars verscheen, het op het eerste gezicht reeds duidelijk moest zijn, dat ik slechts vriendschappelijke bedoelingen koesterde, en zelfs indien de ontvangst, die mij te beurt zou vallen, vijandig zou zijn, dan zou ik er nog niet slechter aan toe wezen, omdat ik immers toch niet mocht hopen geheel alleen, een wereld te kunnen veroveren, onverschillig hoe goed ik ook gewapend zou zijn!

Plotseling hoorde ik behalve het vallen van een zwaar lichaam door de bladeren boven mij, een afschuwelijk gekrijsch en gegrom, en aan de verschrikkelijke disharmonie der geluiden kon ik duidelijk afleiden, dat er meer dan een enkel schepsel aanwezig was. Zou ik achtervolgd worden door al de vreesaanjagende bewoners van deze Venussiaansche wouden?

Misschien waren mijn zenuwen eenigszins overstuurd; en wie zou mij daar een verwijt van kunnen maken, indien dit zoo was, na alles wat ik zoo kort geleden had doorgemaakt gedurende de lange, voorafgaande maand? Ze waren echter niet geheel en al in de war, en daardoor herinnerde ik mij het bekende feit, dat nachtelijke geluiden zich vaak op de meest misleidende manier vermenigvuldigden. Ik heb coyotes hooren

keffen en schreeuwen om mijn kamp, gedurende de nachten, die ik in den Amerikaanschen staat Arizona doorbracht, en indien ik niet met absolute zekerheid had geweten, dat er maar één of twee waren, dan zou ik er een eed op hebben durven doen, indien ik alleen op mijn gehoor was afgegaan, dat er wel een honderd waren.

Maar op dit oogenblik was ik volkomen zeker, dat de geluiden van meer dan een enkel dier zich vermengden om het afschuwelijke, oorverdoovende gekrijsch voort te brengen, dat samen met het geluid van hun beweging stellig, en ongeloofelijk snel, in mijn richting kwam. Natuurlijk wist ik niet, dat de eigenaars van die verschrikkelijke geluiden mij vervolgden, ofschoon een onduidelijke, bijna niet waarneembare stem binnen in mij scheen te verzekeren, dat dit inderdaad het geval was.

Ik hoopte, dat ik den dam onder mij kon bereiken (ik zou mij meer op mijn gemak voelen, wanneer ik stevig op mijn beide beenen stond), maar ik was nog te ver om mij te laten vallen en er waren geen vriendelijke takken meer, om mij steun te bieden. Ik zocht daarom een paar van de touwen uit, die ik van mijn losgelaten parachute had genomen. Na ze snel van mijn middel te hebben losgewonden, wierp ik er een om den tak waarop ik zat, greep de beide strengen stevig vast en maakte mij gereed om mij van mijn tak af te zwaaien. Plotseling hield het krijschen en grommen op, en toen, dicht boven mij, hoorde ik het geluid van iets dat naar mij toekwam. Duidelijk zag ik de takken bewegen onder het gewicht er van.

Terwijl ik mij van den tak liet zakken, bereikte ik glijdend den dam, die vijftien of meer voet onder mij was, en toen ik dien vasten grond onder mijn voeten had, werd de stilte van het groote bosch andermaal verscheurd door een afschuwelijken kreet vlak boven mijn hoofd. Snel opkijkend, zag ik een creatuur, dat vlug op mij afkwam en vlak er onder ontdekte ik een grauwend gezicht, dat afschuwelijk was om naar te kijken! Ik zag het maar heel even – net lang genoeg, om te kunnen waarnemen dat het een gezicht was, met oogen en

een mond – toen werd het tusschen de takken teruggetrokken. Misschien heb ik dat afschuwelijke visioen slechts in mijn onderbewustzijn tegelijkertijd waargenomen, want de geheele scène was slechts een flits op het netvlies van mijn oog, en het andere beest bevond zich op hetzelfde oogenblik tusschen hemel en aarde boven mij, en ik zou er later weer aan moeten denken, onder omstandigheden zóó hachelijk en verschrikkelijk, dat een sterfelijk wezen ze zich nauwelijks kan voorstellen!

Terwijl ik achteruit sprong om het creatuur, dat zich op mij wilde werpen te ontgaan, hield ik mij nog steeds vast aan een eind van het touw, waarmee ik mijzelf op den dam had laten zakken. Ik hield het touw zuiver zonder het te weten en absoluut mechanisch vast; het bevond zich in mijn hand en mijn vuist was gebald; en toen ik wegsprong, trok ik het touw mee. Een toevallige omstandigheid, zonder eenigen twijfel, maar tevens een zeer gelukkige!

Het creatuur miste mij, terwijl het op alle vier zijn pooten tegelijk, en slechts een paar voet van mij verwijderd, neer kwam. Daar bleef het in elkaar gedoken zitten, klaarblijkelijk eenigszins verward. Gelukkig voor mij, viel het niet direct op nieuw aan, waardoor ik de gelegenheid had mijn gedachten te verzamelen en langzaam achteruit te gaan. Terwijl ik dit deed, wond ik tegelijkertijd zuiver mechanisch het touw op om mijn rechterhand. De kleine, eenvoudige dingen, die men doet in oogenblikken van gevaar of opwinding schijnen soms totaal onbegrijpelijk en onverklaarbaar; maar ik heb wel eens gedacht, dat zij misschien door een tweeden, onderbewusten ik worden gedicteerd, die handelt als een gevolg en onder den drang van onzen zucht tot zelfbehoud. Misschien leiden zij niet steeds naar het goede doel en vaak zijn zij ons misschien niet eens van nut, maar dat kan dan wellicht verklaard worden door het feit, dat ons onderbewustzijn net zoo feilbaar is als ons bewuste ik, dat het ook vaker bij het verkeerde, dan bij het juiste eind heeft. Hoe dan ook – ik kan geen andere verklaring vinden voor de omstandigheid, die er mij toe bracht,

dat touw vast te houden en mee te nemen, want het was toen nog geheel onbekend voor mij, dat het de zwakke draad zou zijn, waaraan mijn leven zou komen te hangen.

Opnieuw was het stil geworden op het griezelige tooneel om mij heen. Sinds den laatsten kreet van het afzichtelijke wezen, dat zich tusschen de bladeren had teruggetrokken nadat dit andere ding naar mij toegesprongen was, was er geen geluid meer gehoord. Het creatuur dat zich daar voor mij, ineengedoken, heen en weer bewoog, scheen lichtelijk in de war gebracht en staarde mij onafgebroken aan. Ik weet nu zeker, dat het mij niet achtervolgd had, maar dat het zelf het voorwerp van een achtervolging was geweest door dat andere beest, dat zich had teruggetrokken.

In het schemerachtige halflicht van den Venussiaanschen nacht zag ik een creatuur tegenover mij, dat een aardisch wezen zich alleen maar zou kunnen voorstellen in een toestand van delirium of in een nachtmerrie. Het was ongeveer zoo groot als een volwassen poema, en het stond op vier pooten, die aan handen deden denken, en deden veronderstellen, dat het zoo goed als geheel in boomen leefde. De voorpooten waren veel langer dan de achterpooten, waardoor het dier op een hyena leek, maar de gelijkenis hield hiermee op, want zijn bontachtige huid was overlans gestreept met afwisselend roode en gele banden, en zijn afschuwelijke kop vertoonde geen enkele overeenkomst met een of ander aardisch dier. Uitwendige ooren waren niet zichtbaar, en in het lage voorhoofd stond één enkel, groot, rond oog, dat bevestigd was aan het einde van een dikken voelspriet, die ongeveer tien centimeter lang was. De kaken waren zeer krachtig en gewapend met lange, scherpe slagstanden, terwijl uit beide kanten van den nek een machtige schaar stak. Nooit nog had ik een schepsel gezien, dat zóó verschrikkelijk voor een aanval gewapend was als dit namelooze beest uit een andere wereld. Met die machtige scharen zou het gemakkelijk een veel sterkeren tegenstander dan een mensch hebben kunnen vasthouden en naar zijn verschrikkelijke kaken brengen.

Gedurende eenige oogenblikken staarde het mij aan met dat eene, schrikaanjagende oog, dat heen en weer bewoog aan het einde van zijn voelspriet, en al dien tijd gingen zijn scharen langzaam heen en weer, zich openend en sluitend. In dit korte oogenblik, dat ik als een uitstel van executie voelde, keek ik om mij heen en het eerste wat ik ontdekte was, dat ik vlak voor een opening stond, die in den stam van den boom was aangebracht... een opening van ongeveer drie voet breed en meer dan zes voet hoog. Maar het meest opmerkelijke er aan was, dat ze gesloten was door een deur; niet een geheel massieve deur, maar een, die deed denken aan een dicht houten rooster.

Terwijl ik daar stond en er peinzend naar keek, mijzelf afvragend wat ik moest doen, dacht ik, dat ik er achter iets zag bewegen. Toen sprak een stem tegen mij uit de duisternis, welke achter die deur heerschte. Ze klonk als een menselijke stem, ofschoon ze sprak in een taal, die ik niet kon verstaan. De toon was even beslist als bevelend. Ik kon mij bijna voorstellen, dat ze zei: „Wie ben je, en wat doe je hier in het holst van den nacht?”

„Ik ben een vreemdeling,” antwoordde ik. „Ik kom in vrede en vriendschap.”

Natuurlijk wist ik, dat wát er ook achter die deur was, het mij niet kon verstaan; maar ik hoopte, dat mijn toon het van mijn vreedzame bedoelingen zou overtuigen. Er heerschte een oogenblik stilte, en toen hoorde ik andere stemmen. Klaarblijkelijk pleegde men overleg over den toestand; toen zag ik, dat het creatuur, dat mij op den dam zat aan te staren, naar mij toekroop en ik wijdde mijn aandacht weer aan het dier.

Ik had geen wapens, niet anders dan een stuk nietig touw, maar ik begreep, dat ik iets moest doen. Ik kon daar maar niet onverschillig blijven staan, om door het dier gegrepen en verslonden te worden, zonder een hand te hebben uitgestoken om mij te verdedigen. Ik rolde een eind van het touw los, en meer uit wanhoop dan in de verwachting, dat ik er mij mee zou kunnen verdedigen, sloeg ik het eind er van met kracht

tegen den kop van het naderende dier. Misschien hebt u wel eens een jongen gezien, die met een natten handdoek naar een vriendje sloeg; misschien bent u zelf wel eens op die manier geslagen; indien dit zoo is, dan weet u, dat het pijn doet.

Natuurlijk verwachtte ik niet mijn tegenstander op een dergelijke manier te overwinnen; om eerlijk te zijn, moet ik bekennen, dat ik eigenlijk niet eens wist, wat ik dacht te bereiken. Misschien voelde ik alleen maar, dat ik iets moest doen, en dat was het eenige, dat mij te binnen kwam. Het resultaat toonde alleen maar aan, hoe afdoende dat eene oog werkte en hoe snel die scharen waren! Ik liet het touw klappen, zooals een circus-directeur een zweep, maar ofschoon het eind er van met groote snelheid door de lucht suisde en het dier mijn daad in het geheel niet verwacht moest hebben, ving het het touw in een van zijn scharen op, voordat het zijn kop bereikte. Toen hield het 't touw vast en probeerde mij naar voren te trekken, naar die verschrikkelijke kaken.....

Ik heb van een cowboy heel wat trucs met een lasso geleerd in de dagen, dat ik nog als stunt aan de film was, en één daarvan bracht ik nu in practijk bij mijn pogingen, om aan den greep van die krabachtige scharen te ontkomen. Na het touw plotseling voldoende te hebben laten vieren, wierp ik het in een halve lus om de schaar, die het gegrepen had. Onmiddellijk wierp ik er een tweede lus achter, waarop het creatuur wanhopig probeerde achteruit te rukken. Ik geloof, dat het hiertoe alleen maar gebracht werd door een instinctieven drang, om alles wat hij met zijn schaar te pakken kreeg, naar zijn muil te brengen, maar hoe lang hij zou doorgaan met trekken, voordat hij van tactiek veranderde en mij zou aanvallen, kon ik zelf niet gissen, en dus handelde ik op een plotselinge inspiratie en bevestigde zoo snel ik kon het eind van het touw, dat ik vasthield, aan een der stevige spijlen, die de leuning van den dam ondersteunden; en toen, terwijl ik er nog totaal niet op verdacht was, viel het ondier, woedend brullend, op mij aan. Ik keerde mij om en snelde weg, hopenoed dat ik buiten het be

reik van die ontzettende scharen zou kunnen komen, voordat het dier door het touw zou worden tegengehouden, en hierin slaagde ik maar amper. Ik slaakte een zucht van verlichting toen ik zag, dat het geweldige lichaam door den schok een heelen slag òm buitelde en op zijn rug terecht kwam, toen het touw strak werd getrokken, maar de afschuwelijke kreet van woede, die er op volgde, deed het bloed in mijn aderen stollen. Mijn opluchting was evenmin van langen duur, want zoodra het beest weer overeind gekomen was, greep het 't touw in zijn andere schaar en sneed het zoo snel en radicaal door, alsof het een draadje spinrag was! Toen kwam het mij weer achterna, maar dit keer króóp het niet!

Het leek waarschijnlijk, dat mijn verblijf op Venus slechts van korten duur zou zijn, toen plotseling de deur in den boom werd opengeworpen en drie mannen den dam opsnelden, achter het monster aan, dat snel op mij won. De voorste man wierp een korte, zware speer, die diep in den rug van mijn woedenden achtervolger drong. Direct bleef het dier op de plaats waar het was staan en draaide zich toen om, ten einde deze nieuwe gevaarlijke kwelgeesten te lijf te gaan, en terwijl het dit deed, vlogen er twee andere speren, geworpen door de beide metgezellen van den eersten man, in zijn borst en met een laatsten ontzettenden kreet viel het neer..... dood.

Toen kwam de voorste man op mij toe. In het schemerige licht van het bosch leek hij in niets van een aardschen man te verschillen. Hij hield de punt van een scherp zwaard op mijn hart gericht. Direct achter hem bevonden zich de beide andere mannen, eveneens alle twee gewapend met een getrokken zwaard.

De eerste man sprak tegen me op een strengen, bevelenden toon, maar ik schudde mijn hoofd ten einde hem te beduiden, dat ik hem niet kon verstaan; toen zette hij de punt van zijn wapen tegen mijn overall, precies in het midden van mijn maag, en duwde. Ik sprong achteruit. Hij trad naar voren en stak wèèr, en wèèr sprong ik achteruit op den dam. Nu traden de twee andere mannen nader en met hun drieën begonnen

zij mij onderzoekend op te nemen, onderwijl druk redeneerend. Ik kon hen nu beter zien. Ze waren zoowat even groot als ik en voor zoover ik kon beoordeelen, leken zij uiterlijk precies op aardsche menschen. Hun huid scheen veel donkerder dan de mijne, maar niet zoo donker als van een neger, en hun gezichten waren glad en goed gevormd.

Verscheidene keeren sprak een van hen mij aan, en ik antwoordde steeds, maar noch zij, noch ik verstonden wat de ander zei. Eindelijk, na een langdurige discussie, ging een van hen de opening van den boom weer binnen en een oogenblik later zag ik het verlichte interieur van een kamer; toen duwde een van de beide andere mannen mij naar voren en wees naar de deuropening.

Begrijpend dat hij wilde dat ik naar binnen zou gaan, stapte ik naar voren en toen ik hen voorbijliep, drukten zij de punten van hun zwaarden tegen mijn lichaam – ze namen geen enkel risico met mij! De andere man wachtte op mij in het midden van een ruime kamer, uitgehouwen in het inwendige van een grooten boom. Achter hem waren twee deuren, die zonder twijfel toegang gaven tot twee andere vertrekken. Er stonden stoelen en een tafel in de kamer; de wanden waren van snijwerk voorzien en geverfd; er lag een groote vacht op den grond; uit een kleinen schotel, die in het midden van de zoldering hing, stroomde een zacht licht. Het maakte de kamer net zoo helder als het zonlicht doet, wanneer het door een open raam naar binnen vloeit, maar er was geen vlam zichtbaar. De andere mannen waren eveneens binnengekomen en deden de deur achter zich dicht door middel van een sluiting, waarvan ik de werking absoluut niet begreep; toen wees een van hen naar een stoel en beduidde mij te gaan zitten. Onder het heldere licht namen zij mij onderzoekend op, en ik hen. Mijn kleeren schenen hen het meest te verbazen; zij betastten en bespraken het materiaal, en de manier waarop het geweven was, indien ik hun gebaren en opmerkingen ten minste juist begrepen heb. Daar ik de hitte onverdraaglijk vond in mijn bont gevoerden

overall, trok ik dezen uit, evenals mijn leeren jas en mijn poloshirt. Ieder nieuw kleedingstuk, dat zij te zien kregen, wekte hun nieuwsgierigheid op en leidde tot commentaren. Ook mijn huid en mijn haar hadden hun belangstelling.

Na eenigen tijd verliet een van hen de kamer, en terwijl hij weg was, verwijderde een ander de verschillende voorwerpen, die op de tafel hadden gelegen. Deze bestonden uit hetgeen ik voor boeken hield, die gebonden waren in houten en leeren banden, verscheidene sieraden, en een dolk in een prachtig bewerkte schede.

Toen de man, die de kamer had verlaten, weer terugkeerde, bracht hij voedsel en drank mee, die hij op tafel neerzette, en door middel van teekens beduidden de drie mannen mij, dat ik mocht eten. Er waren vruchten en noten in prachtig glanzenden, besneden houten schalen; er was iets, dat ik voor brood hield, en dat op een gouden platten schotel lag; en er was ook honing in een zilveren pot. Een hooge, smalle beker bevatte een witte vloeistof, die op melk leek. De beker was van een prachtig, doorschijnend aardewerk, in een heerlijke blauwe kleur. Al die dingen en de inrichting van de kamer wezen op beschaving, verfijning en goeden smaak, waarmee de eenvoudige kleeding, die de bewoners droegen, in tegenspraak schenen. De vruchten en de noten leken heelemaal niet op iets wat ik kende, zoomin wat hun uiterlijk betreft als hun smaak; het brood was grof maar overheerlijk; de honing, indien het dat ten minste was, smaakte naar gecandeerde viooltjes. De melk (ik kan er geen ander aardsch woord voor vinden om het te beschrijven) was sterk en bijna pikant, maar toch heelemaal niet onaangenaam van smaak. Ik dacht, terwijl ik het proefde, dat men het door den tijd zelfs heel lekker mocht gaan vinden.

Het tafelgerei was gelijk aan dat, wat wij gewend zijn in beschaafde deelen van de wereld te gebruiken; er waren lepels, vorken en messen, en bovendien nog een soort etensschuivers, die ik werkelijk aan onze aardsche gastvrouwen kan aanbevelen, daar zij zeer gemakkelijk zijn om er het eten mee op

zijn vork of lepel te brengen. Al deze voorwerpen waren van metaal.

Terwijl ik at, spraken de drie mannen ernstig met elkaar, terwijl een van hen mij af en toe meer spijsen aanbood. Ze leken mij gastvrij en beleefd, en ik was overtuigd dat, indien alle bewoners van Venus zoo waren, ik het prettig zou vinden op deze planeet. Dat het intusschen geen bed op rozen zou zijn, werd bewezen door de wapens die de mannen steeds droegen; men draagt geen zwaard en geen dolk bij zich, als men niet verwacht ze den een of anderen dag te zullen moeten gebruiken – of het moeten louter versierselen zijn. Maar dien indruk kreeg ik zeker niet!

Toen ik mijn maaltijd had beëindigd, brachten twee der mannen mij de kamer uit door een achterdeur. We gingen een rondlopende trap op en bovengekomen voerden zij mij in een klein vertrek. De trap en de gang waren verlicht door een kleine lamp van hetzelfde model als er in het vertrek hing, waar ik had gegeten. Het licht van deze lamp scheen door de zware houten tralies van de deur in de kamer, waarin ik nu was opgesloten en waar mijn cipiers mij aan mijn lot overlieten. Op den grond lag een zachte matras, waar dekens over uitgespreid waren van een zijde-achtig weefsel. Daar het erg warm was, trok ik alles uit, behalve mijn onderkleeren en legde mij toen neer om te gaan slapen. Ik was vermoeid na mijn zware klimpartij in den kolossalen boom en soesde bijna onmiddellijk in. Stellig zou ik direct zijn ingeslapen, als ik niet plotseling opgeschrikt was door een herhaling van dien verschrikkelijken kreet, waarmee het, ondier, dat mij door dien boom achtervolgd had, zijn woede en teleurstelling had te kennen gegeven toen ik hem ontsnapt was.

Het duurde echter toch niet lang voor ik in slaap viel, mijn soezerig brein vervuld met een chaos van herinneringen aan mijn verbazingwekkend avontuur.

HOOFDSTUK IV.

Naar het huis van den Koning.

Toen ik wakker werd, was het heelemaal licht in de kamer, en door een raam zag ik den bladerdos van boomen in het licht van een nieuwen dag. De bladeren hadden de kleuren van lavendel, heliotrope en viooltjes. Ik zag geen spoor van zonlicht, maar toch verhelderde een glans, die aan zonlicht deed denken, alles om mij heen. De lucht was warm en zwoel. Beneden mij kon ik gedeelten zien van verschillende dammen, die zich van boom tot boom uitstrekten. Op één er van zag ik de gestalten van menschen. Er waren zoowel mannen als vrouwen, en al de mannen waren gewapend met zwaarden en dolken, terwijl de vrouwen alleen dolken droegen. Allen die ik zag, schenen van denzelfden leeftijd te zijn; er bevonden zich zoo min kinderen als oudere menschen onder hen. Ze leken mij allemaal knap en aantrekkelijk om te zien.

Voor mijn getralied venster probeerde ik naar den grond te kijken, maar zoo ver mijn oog reikte, ontdekte ik niets dan bladeren – lavendel-, heliotrope- en viooltjes-kleurige bladeren! En wat een boomen! Uit mijn raam kon ik verscheidene stammen zien, die wel tweehonderd voet in diameter waren! Ik had gedacht, dat de boom waarin ik naar beneden was geklommen, een reus was, maar vergeleken bij de boomen, die ik nu zag, was het slechts een dwerg!

Terwijl ik het tooneel voor mij stond gade te slaan, hoorde ik geluid aan de deur achter mij. Toen ik mij omdraaide, zag ik een der mannen van den vorigen avond binnenkomen. Hij begroette mij met eenige woorden, die ik niet begreep, en een vriendelijken glimlach, dien ik wèl begreep. Ik beantwoordde zijn glimlach en zei: „Goeden morgen!”

Hij beduidde mij hem te volgen, maar ik gaf hem door teekens te kennen, dat ik mij eerst wenschte aan te kleeden. Ik wist, dat ik het warm en onbehaaglijk in mijn kleeren zou hebben; ik wist, dat niemand, die ik hier had gezien, veel kleeren had gedragen, maar zoo sterk is de kracht der con-

ventie bij ons aardsche schepsels, dat ik er voor terugschrok te doen wat voor de hand lag, en alleen mijn onderkleeren te dragen.

Terwijl ik mij kleeedde, stond hij mij vriendelijk gade te slaan, en ik zag nu, dat hij uitstekend was gebouwd en dat zijn huid die kleur bruin vertoonde, welke men ook op aarde ziet bij menschen, die in zonnige streken veel in de buitenlucht vertoeven. Zijn oogen waren donkerbruin, zijn haar zwart. Zijn verschijning vormde een opvallende tegenstelling met mijn blanke huid, blauwe oogen en blond haar.

Toen ik mij had aangekleed, volgde ik hem naar een kamer, die naast het vertrek lag waarin ik den voorbije nacht was ontvangen. Hier zaten de beide andere mannen en twee vrouwen aan een tafel, waarop verschillende schalen en borden met spijzen stonden. Toen ik de kamer binnenkwam, waren de blikken der vrouwen nieuwsgierig op mij gericht; de mannen glimlachten en begroetten mij alsof ik hun vriend was, en een van hen wees mij een stoel aan. De vrouwen namen mij vrijmoedig op, maar zonder eenige uitdaging, en het was duidelijk, dat zij onderling en met de mannen vrijuit over mij spraken. Zij waren beiden erg knap; hun huid was iets lichter dan die van de mannen, terwijl hun oogen en haar ongeveer van dezelfde kleur waren als die van hun mannelijke metgezellen. Beiden droegen zij een kleeding van een zijden stof, die mij gemaakt scheen van hetzelfde materiaal als mijn beddedekens. Hun kleed was fraai in verschillende kleuren geborduurd. Zij droegen, evenals de mannen, gordels, waaraan een dolk neerhing, en ze waren rijk getooid met allerlei sieraden, die van goud of zilver waren vervaardigd. Eenige waren ook van ivoor of koraal, dacht ik, maar wat mij het meest verbaasde was de schitterende wijze waarop zij waren bewerkt; dit vooral moet ze ontzaglijk kostbaar hebben gemaakt!

Op de tafel was brood, dat anders was dan dat wat ik den vorigen avond had gegeten, een spijs die waarschijnlijk uit eieren en vleesch bestond, andere, die ik absoluut niet terecht kon brengen, en dan de melk en de honing, die ik reeds ge-

proefd had. Er was zoo'n groote verscheidenheid aan spijzen, dat men wel een zeer bijzonderen smaak gehad zou moeten hebben, indien men er niets bij had gevonden, dat van zijn gading was.

Gedurende den maaltijd raakten zij in een ernstig gesprek, en ik was er zeker van, te oordeelen naar hun blikken en gebaren, dat ik het onderwerp van hun debat uitmaakte. De beide meisjes vroolijkten den maaltijd wat op, door te trachten een gesprek met mij te beginnen, hetgeen hun heel wat vreugde scheen te verschaffen; hun lachen werkte zóó aanstekelijk, dat ik er wel aan moest meedoen. Eindelijk kwam een van hen op het gelukkige idee, mij hun taal te willen leeren. Ze wees op zichzelf, en zei „Zuro”, toen naar het andere meisje en zei „Alzo”; toen toonden de mannen hun belangstelling en ik vernam spoedig, dat de naam van dengeen, die het hoofd van het huis was – de man, die mij den vorigen nacht het eerst uitgenoodigd had naar binnen te gaan – Duran was, en dat de beide anderen Olthar en Kamlot heetten.

Maar eer ik meer had geleerd dan die paar woorden en de namen van eenige spijzen, die op tafel stonden, was het ontbijt afgelopen en voerden de mannen mij naar buiten. Toen wij over den dam liepen, die zich voor het huis van Duran bevond, voelde ik mij voortdurend het voorwerp der nieuwsgierigheid van allen, die mij zagen, en het was mij opeens duidelijk, dat ik een type was, dat op Venus onbekend of althans zeldzaam was, want mijn blonde haren en blauwe oogen lokten evenveel commentaar uit als mijn kleeren, zooals ik kon opmaken uit hun gebaren en de richting van hun blikken.

Dikwijls werden wij staande gehouden door nieuwsgierige vrienden van mijn bewakers (ik wist zelf niet goed, hoe zij zich ten opzichte van mij voelden); maar er was niemand, die mij beleedigde of kwaad wilde doen, en indien zij mij nieuwsgierig opnamen, ik deed het hen niet minder! Ofschoon er geen twee waren, die op elkaar leken, waren ze toch allemaal knap om te zien en op het oog van denzelfden leeftijd. Ik zag noch oude menschen, noch kinderen.

Na eenigen tijd kwamen wij bij een boom met zoo'n enorme middellijn, dat ik mijn oogen nauwelijks kon gelooven toen ik hem zag. Ik schat den diameter zeker op minstens vijfhonderd voet! Tot ongeveer honderd voet boven en onder den dam waren de takken en bladeren verwijderd, en in dat gedeelte zag ik vensters en deuren, breede balcon's en veranda's. Voor een groote en fraai versierde deur stond een groep mannen. Duran sprak er een van aan.

Ik dacht, dat hij hem aansprak als Tofar, en later hoorde ik, dat zijn naam inderdaad zoo luidde. Hij droeg een halsketting, waaraan een metalen plaat hing met in relief aangebrachte teekens. Overigens onderscheidde hij zich uiterlijk niet van zijn metgezellen. Terwijl hij met Duran sprak, nam hij mij van het hoofd tot de voeten op. Daarna gingen hij en Duran door de deur den boom binnen, terwijl de anderen voortgingen mij te bekijken en Kamlot en Olthar te ondervragen.

Terwijl ik daar wachtte, maakte ik gebruik van de gelegenheid het prachtige snijwerk te bezichtigen, dat in het portaal was aangebracht. Het motief scheen mij historisch, en ik kon gemakkelijk nagaan, dat de verschillende scènes belangrijke gebeurtenissen voorstelden uit de lotgevallen van een dynastie of een volk. Het snijwerk was bijzonder fraai uitgevoerd, en er was niet veel verbeelding voor noodig om te begrijpen, dat ieder zorgvuldig gesneden gezicht het portret voorstelde van een of andere dooden of levenden beroemdheid.

Ik was nog steeds verdiept in deze prachtige voorbeelden van houtsnijkunst, toen Duran en Tofar terugkeerden en Olthar en Kamlot mij beduiden hen in den boom te volgen. We gingen door verscheidene groote kamers en breede gangen, die alle uitgehold waren in het hout van den levenden boom, naar een schitterende trap, die wij afdaalden, om naar een andere verdieping te gaan. De kamers, die aan den buitenkant van de trap lagen, kregen hun licht door vensters, terwijl de andere kamers, dus die welke zich aan den binnenkant van den boom bevonden, verlicht werden door lampen, die leken op die, welke ik reeds in het huis van Duran had gezien.

Aan den voet van de trap betraden wij een ruim vertrek; voor de deur er van stonden twee met speren gewapende mannen. In het vertrek zelf zagen wij een man zitten aan een tafel, die bij een groot raam stond. In de deuropening bleven wij staan; mijn metgezellen wachtten geduldig en eerbiedig tot de man bij het raam opkeek en hen aansprak; toen betraden zij de kamer, mij met zich meevoerend. Voor de tafel, tegenover den man, die ons onafgebroken zat aan te kijken, bleven we staan. Hij sprak op aangenamen toon tegen mijn metgezellen, ieder bij hun naam noemend, en wanneer zij antwoordden, spraken zij hem aan als Jong. Hij had een zeer beschaafd uiterlijk, met een wilskrachtig gezicht en een autoritair voorkomen. Zijn kleeding was precies hetzelfde als ik van alle andere mannelijke Venussianen had gezien; alleen droeg hij een band om zijn voorhoofd. Hij scheen zeer veel belang in mij te stellen en keek me aandachtig aan, terwijl hij naar Duran luisterde, die zonder twijfel het relaas deed van mijn vreemde en plotselinge verschijning op den vorigen avond.

Toen Duran was uitverteld, richtte de man, die Jong genoemd werd, zich tot mij. Zijn manier van doen was ernstig, zijn toon vriendelijk. Uit beleefdheid antwoordde ik, ofschoon ik wist, dat hij mij evenmin kon verstaan als ik hem. Hij glimlachte en schudde zijn hoofd, en begon toen een gesprek met de anderen. Toen ze uitgesproken waren, sloeg hij op een metalen gong, die bij hem op tafel stond; toen kwam hij overeind en liep om de tafel heen op mij toe. Hij bekeek mijn kleeren nauwkeurig, bevoelde ze en sprak klaarblijkelijk over de stof waarvan zij gemaakt waren met mijn metgezellen. Toen bekeek hij mijn handen, mijn haar en liet mij mijn mond opendoen, om mijn tanden te kunnen zien. Onwillekeurig moest ik denken aan een paardenmarkt en het slavenblok. „Misschien”, zoo dacht ik, „klopt dat laatste met de situatie.”

Na eenige oogenblikken kwam er een man binnen, die klaarblijkelijk een bediende scheen te zijn. Nadat hij eenige instructies had gekregen van Jong, verdween hij weer en zetten de andere mannen hun „studie” van mij voort. Mijn baard, die

nu ongeveer vier en twintig uur oud was, lokte nogal opmerkingen uit; het is in geen geval een mooie baard – nogal schraal en rood – waarom ik hem dan ook iederen dag scheer, indien ik de noodige gereedschappen heb.

Ik kan niet zeggen, dat ik het onderzoek erg aangenaam vond, maar het gebeurde op zoo'n bescheiden en in het geheel niet onhoffelijke manier, dat ik niets durfde zeggen, en het bleek maar goed dat ik het niet deed.

Op een gegeven oogenblik kwam er een man binnen door een deur aan mijn rechterhand. Ik veronderstelde, dat hij geroepen was door den bediende, die eenige minuten geleden was weggestuurd. Toen hij nader trad, zag ik, dat hij veel op de anderen geleek; hij was misschien ongeveer dertig jaar.

De man, die Jong genoemd werd, sprak ongeveer vijf minuten heel vlug tegen den pas binnengekomene, naar ik veronderstel alles vertellend wat hij zelf pas had gehoord. Toen hij uitgesproken was, beduidde de andere mij hem te volgen, en eenige oogenblikken later bevond ik mij in een andere kamer op dezelfde verdieping. Er waren drie groote ramen; de meubelen bestonden uit verscheidene lessenaars, tafels en stoelen. Het grootste deel van de muren was ingenomen door planken, waarop naar wat ik gissen kon, boeken stonden – duizenden boeken!

De volgende drie weken waren zoo prettig en interessant als ik ze ooit heb meegemaakt. Gedurende dien tijd leerde Danus, aan wiens zorgen ik was toevertrouwd, mij de Venussiaansche taal en vertelde mij heel wat over de planeet, de menschen waarbij ik terecht gekomen was, en over hun geschiedenis. Ik merkte, dat ik de taal betrekkelijk gemakkelijk kon leeren; ik zal er echter van afzien, ze voor u te beschrijven. Alleen wil ik opmerken, dat het alfabet uit vier en twintig letters bestaat. Hoofdletters kent men op Venus niet. Hun systeem van punten, komma's enzoovoort verschilt van het onze, en is veel practischer; voordat ge begint te lezen, weet ge bijvoorbeeld reeds, of de zin een vraag of een uitroep moet zijn, aan het

teeken, dat er aan voorafgaat. Een bijzonderheid van de op Venus gesproken taal is, dat er geen onregelmatige werkwoorden zijn, hetgeen er niet weinig toe bijdraagt, dat men de taal gemakkelijk meester wordt. De stam van het werkwoord verandert nooit; alle tijden en personen worden eenvoudig gevormd door er een uitgang achter te plaatsen. Terwijl ik de taal van mijn gastheeren leerde spreken, leerde ik ze tegelijkertijd lezen en schrijven, en ik bracht heel wat aangename uren door met te grasduinen in de bibliotheek, waarvan Danus de beheerder is. Ik had voldoende gelegenheid om rond te snuffelen, want mijn leermeester was in verband met zijn andere plichten, die zeer talrijk waren, dikwijls weg. Hij is het hoofd van den geneeskundigen- en gezondheidsdienst van zijn land, lijfarts van den koning, en voorzitter van de vereeniging van artsen en chirurgen.

Een van de eerste vragen, die Danus mij stelde toen ik voldoende kennis van de taal had verkregen, om hem te begrijpen en te kunnen antwoorden, was waar ik vandaan kwam, maar toen ik hem vertelde, dat ik van een andere wereld kwam, die meer dan zes en twintig miljoen mijl verwijderd lag van zijn Amtor, zooals de Venussianen hun wereld noemen, schudde hij sceptisch zijn hoofd.

„Er bestaat nergens leven buiten Amtor,” zei hij. „Hoe kan er leven zijn waar alles vuur is?”

„Wat is uw theorie van de.....” begon ik, maar ik moest zwijgen. Er bestaat geen woord in het Amtorisch voor heelal, noch is er een woord voor zon, maan, ster of planeet. Het geweldige, met sterren en planeten bezaaide heelal, dat wij zien, wordt nooit door de bewoners van Amtor waargenomen, daar het geheel en al aan hun gezichtskring is onttrokken door de beide geweldige omhulsels van wolken, die de planeet omringen. Ik begon opnieuw, „Wat denkt u, dat er buiten Amtor is?” Hij ging naar een plank en keerde terug met een groot boek, dat hij opende bij een prachtig geteekende kaart van Amtor. Er bevonden zich drie in elkaar gelegen cirkels op, die alle drie hetzelfde middelpunt hadden. Tusschen den binnensten

en buitensten cirkel lag een gordel, die was aangeduid als Trabol, hetgeen beteekent: warm land. De grenzen van de landen, zeeën en eilanden waren geteekend töt aan deze beide cirkels; op sommige plaatsen vielen zij er even buiten, om aan te toonen tot hoever stoutmoedige onderzoekers zich hadden durven wagen in een gebied, dat onbekend en vol gevaren was. „Dit is Trabol,” verklaarde Danus, zijn vinger leggend op het gedeelte van de kaart, dat ik hierboven kort heb beschreven. „Het omringt geheel Strabol, dat in het midden van Amtor ligt. Strabol is ontzettend heet; het land is bedekt met enorme bosschen en dicht struikgewas, en het is bevolkt door kolossale landdieren, reptielen en vogels, terwijl in zijn warme zeeën geweldige monsters voorkomen. Geen mensch heeft zich ver in Strabol kunnen wagen zonder er den dood te vinden. „Buiten Trabol,” vervolgde hij, zijn vinger op den buitensten band leggend, die als Karbol was aangeduid (Karbol beteekent Koud land), „ligt Karbol. Hier is het net zoo koud als het in Strabol heet is. Er leven hier ook zonderlinge dieren en avonturiers, die er een expeditie heen hebben gemaakt, zijn teruggekeerd met de mededeeling, dat er woeste menschen wonen, die in bont gekleed zijn. Maar het is een ongastvrij land, en er is geen enkele reden om er heen te gaan, te meer niet omdat men altijd kans loopt over den rand in de kokende zee gegooïd te worden.”

„Over welken rand?” vroeg ik.

Hij keek me verbaasd aan. „Ik kan wel gelooven, dat je van een andere wereld komt, indien je mij zulke vragen stelt,” merkte hij op. „Weet je werkelijk niets van den vorm van Amtor?”

„Ik weet niets van de opvatting, welke hier heerscht,” antwoordde ik.

„Het is geen opvatting, het is een fëit,” verbeterde hij mij vriendelijk. „Er is geen andere mogelijkheid om de verschillende verschijnselen van de natuur te verklaren. Amtor is een groote schijf met een opwaarts omgebogen rand, als een groote schotel; ze drijft op een zee van gesmolten metaal en steen,

een feit, dat onweerlegbaar wordt bewezen, doordat er af en toe hoeveelheden van die vloeibare massa van de toppen der bergen stroomen, wanneer er een gat in den bodem van Amtor is gebrand. Karbol, het koude land, is een wijze voorzorg van de natuur, waardoor de verschrikkelijke hitte wordt getemperd, die onophoudelijk moet opstijgen rond den buitensten rand van Amtor.

Boven Amtor, en boven de gesmolten zee die haar geheel omringt, bevindt zich een chaos van vuur en vlammen. Hier tegen worden wij beschermd door onze wolken. Af en toe komen er wel eens openingen in die wolken; wanneer dit overdag gebeurt, is de hitte zóó groot, dat de planten verdorren en verscheidene menschen er door sterven. Des nachts was het niet zoo heet, maar wij zagen dan wel de vonken van het vuur boven ons.”

Ik trachtte hem aan het verstand te brengen, dat Amtor een bol was, evenals de andere planeten; dat Karbol alleen maar koud was, omdat het bij de pool lag, dat Strabol zoo heet was, omdat het zich bij den evenaar bevond en dat Trabol slechts de gematigde zône was, tusschen de pool en den evenaar. Ik wilde hem nog meer van onze aardsche kennis mededeelen, maar ofschoon hij beleefd luisterde, zag ik toch aan zijn ongeloovigen glimlach, dat hij eigenlijk slechts medelijden voor mij voelde, omdat mijn kennis zoo gebrekkig was! We praatten nog eenigen tijd verder over zijn en mijn theorie, maar het eind was, dat ik het opgaf. Hij zat zóó vastgeroest in de op Amtor geldende theorieën, dat het ondoenlijk was hem te overtuigen.

HOOFDSTUK V.

Het meisje in den tuin.

Sinds eenigen tijd wist ik, dat ik in het huis was van Mintep, den koning, en dat het land Vepaja genoemd werd. Jong, waarvan ik oorspronkelijk had gemeend, dat het zijn naam was, bleek zijn titel; het Amtoriaansch voor koning. Ik vernam, dat Duran van het huis Zar was, en dat Olthar en Kamlot zijn zoons waren; Zuro, een van de vrouwen, die ik er had ontmoet, behoorde aan Duran; de andere, Alzo, aan Olthar. Kamlot had geen vrouw. Ik gebruik opzettelijk de uitdrukking „behoorde aan”, omdat het een tamelijk juiste vertaling is van het Amtoriaansch en omdat er in onze aardsche taal geen woord bestaat, dat de verhouding tusschen deze mannen en vrouwen duidelijker omschrijft. Ze waren niet getrouwd, omdat het huwelijk op Amtor onbekend is. Men moet echter niet denken, dat zij het eigendom van hun mannen waren, omdat ik de woorden „behoorde aan” heb gebruikt, want zij waren in geen enkel opzicht slavinnen of bedienden, noch waren zij gekocht of door wapengeweld verkregen. Ze waren uit eigen vrijen wil gekomen, en zij waren geheel vrij om te gaan en een andere verbintenis te zoeken; maar zooals ik later zou merken, werden dergelijke verhoudingen heel zelden verbroken, terwijl ontrouw veel minder vaak voorkomt dan bij ons op aarde.

Iederen dag nam ik eenige lichaamsbeweging op de breede veranda die om den boom heen liep op dezelfde hoogte als waar mijn appartement was gelegen; ik geloofde ten minste, dat ze om den boom heenliep, maar ik wist het niet zeker, daar het gedeelte, dat mij was toegewezen slechts honderd voet lang was – een vijftiende deel slechts van den omtrek van den kolossalen boom. Aan ieder einde van mijn afdeeling bevond zich een soort heg als afsluiting. Het gedeelte dat zich rechts van mijn afdeeling bevond, leek mij een tuin toe. Er groeiden ten minste een massa bloemen en struiken in den grond, die aangevoerd moest zijn van die verwijderde streek

van de planeet, waar ik nog nooit een voet had gezet, en dat ik zelfs nog nooit had gezien. Het gedeelte aan mijn linkerhand strekte zich uit voor de kwartieren van verscheidene jonge beampten, die verbonden waren aan het huishouden van den koning. Ik noem hen jong, omdat Danus mij had verteld, dat zij jong waren, maar zij lijken net even oud als alle andere Amtoriers, die ik heb gezien. Het waren prettige jongelui en nadat ik hun taal geleerd had, maakten wij vaak samen een praatje.

In het gedeelte rechts van mij, had ik echter nog nooit een levend wezen gezien, en toen, op zekeren dag Danus weg was en ik alleen wat op mijn veranda wandelde, zag ik er een meisje tusschen de bloemen. Ze zag mij niet; en ik zag haar maar heel even, maar er was iets aan haar dat maakte, dat ik haar verlangde weer te zien, en na dien dag verwaarloosde ik de jongemannen aan mijn linkerkant!

Ofschoon ik de volgende dagen zooveel ik kon op het gedeelte van mijn veranda vertoefde, dat aan den tuin grensde, kreeg ik het meisje niet meer te zien. De tuin scheen geheel verlaten, tot ik op een dag een man tusschen de struiken ontdekte. Hij bewoog zich omzichtig, en kroop meer dan hij liep. Even later ontdekte ik een anderen man achter hem, en toen nog een en nog een, tot ik er vijf bij elkaar had geteld.

Ze leken op de Vepjaners, maar toch was er een verschil. Ze leken grover gebouwd en minder beschaafd dan mijn andere Venussiaansche kennissen. In de manier waarop zij zich thans voortbewogen, zoo sluipend en gluisperig, was bovendien nog iets onheilspellends.

Ik vroeg mij af, wat ze daar deden, en toen dacht ik aan het meisje, en waarom weet ik zelf niet, maar opeens was ik overtuigd, dat hun aanwezigheid daar, iets met haar te maken had en dat er wel eens gevaar voor haar kon dreigen. In welk opzicht, kon ik natuurlijk niet gissen, want ik wist zoo weinig van de menschen waaronder ik terecht was gekomen; maar de indruk was zeer beslist en ik raakte er opgewonden door. Zoo zeer, dat ik mij niet afvroeg wat ik deed, toen ik over

de heg sprong en de mannen in den tuin volgde. Ik maakte geen geluid. Ze hadden mij niet gezien, omdat ik voor hen verborgen was geweest door een hoogen struik, die vlak bij de heg groeide, die mijn veranda van den tuin scheidde. Het was door de takken van dezen struik geweest, dat ik hen had gezien, terwijl ik zelf geheel onopgemerkt bleef.

Mij snel, doch uiterst voorzichtig voortbewegend, had ik weldra den achtersten man ingehaald en ik zag nu, dat zij alle vijf naar een open deur slopen, die toegang gaf tot een rijk ingericht vertrek, waarin ik het meisje zag, dat mijn nieuwsgierigheid had opgewekt en wier knap gezichtje mij tot dit krankzinnige avontuur had verleid. Bijna gelijktijdig keek het meisje op en zag den voorsten man bij de deuropening. Ze gaf een schreeuw, en toen wist ik, dat ik niet vergeefs gekomen was. Onmiddellijk wierp ik mij op den man die voor mij was, en terwijl ik dit deed, begon ik uit alle macht te schreeuwen, in de hoop de aandacht der andere vier van het meisje op mij te vestigen, en in die opzet slaagde ik volkomen. De andere vier keerden zich direct om. Ik had mijn man zoo volstrekt bij verrassing overvallen, dat ik zijn zwaard uit zijn schede kon trekken, eer hij wist wat er aan de hand met hem was, en toen hij zijn dolk trok en naar mij stak, boorde ik hem zijn eigen zwaard door zijn hart. Toen vielen de anderen op mij aan.....

Hun gezichten waren verwrongen van woede, en ik kon duidelijk merken, dat zij mij geen pardon zouden geven.

Tengevolge van de geringe afstanden tusschen de struiken, konden zij mij niet met hun vieren tegelijk aanvallen, en dat was mijn geluk, anders zou het reeds direct leelijk met mij zijn afgelopen. Wat zou ik alleen tegen vier man hebben kunnen uitrichten? Toch begreep ik, dat ik het onderspit zou moeten delven, indien er op mijn schreeuwen geen hulp zou komen opdagen, en daar mijn eenige bedoeling was hen van het meisje af te houden, trok ik langzaam terug naar de heg en mijn eigen veranda, toen ik merkte, dat zij alle vier van plan waren mij te volgen.

Mijn roepen en de kreet van het meisje hadden de aandacht getrokken, en even later hoorde ik mensen hard lopen in de kamer waarin ik het meisje had zien zitten, en ik hoorde hoe zij hen naar den tuin stuurde. Ik hoopte, dat zij zouden komen, voordat mijn aanvallers er in zouden slagen mij tegen de heg te drijven, want als het eenmaal zoover was, zou ik geen gelegenheid meer hebben aan hun zwaarden te ontkomen, te meer niet, omdat zij die met veel meer behendigheid gebruikten dan ik, die voor den eersten keer een dergelijk wapen hanteerde. Ik dankte mijn goed gesternte nu echter, dat ik op aarde ernstig het schermen had beoefend; het hielp mij nu eenigszins hen van het lijf te houden, ofschoon ik het toch niet lang tegen hen kon uithouden, want hun zwaard was een geheel nieuw wapen voor mij.

Eindelijk had ik de afrastering bereikt en ik vocht nu met mijn rug er tegen aangedrongen. De kerel, die voor mij stond, hakte op geweldige wijze op mij in. Ik hoorde de mannen uit de kamer komen. Zou ik het nog kunnen volhouden tot zij bij mij waren? Toen gaf mijn tegenstander mij een verschrikkelijken slag op mijn hoofd, en in plaats van hem te pareeren, deed ik snel een stap opzij en viel hem aan. De kracht waarmee hij mij zijn slag wilde toebrengen, had hem eenigszins zijn evenwicht doen verliezen.

Het zwaard van mijn tegenstander sloeg door mijn snelle beweging tegen den grond, en terwijl hij eenigszins voorovergebogen stond, gaf ik hem een slag in zijn nek, zijn halsader klievend. Er schoot echter onmiddellijk een andere man achter hem vandaan, die nu op mij aanviel.

Gelukkig kwam nu echter hulp! Het meisje was veilig! Ik kon nu niets meer voor haar doen al was ik daar blijven staan en had ik mij in stukken laten hakken, een lot, waaraan ik slechts met een voorsprong van eenige seconden was ontkomen. Ik wierp mijn zwaard als een spies naar den op mij afstormenden Venussiaan, en terwijl het hem in zijn borst trof, draaide ik mij om en sprong over de heg op mijn eigen veranda.

Toen ik omkeek, zag ik hoe de beide overgebleven mannen

door zoowat een twaalfstal Vepajaansche krijgslieden werden overvallen. Ze trachtten zich wanhopig te verdedigen en daar geen der strijdenden een woord sprak, hoorde ik niets dan het gekletter der zwaarden. De Vepajaansche soldaten schenen erg ontdaan en geschrokken, ofschoon dit zeker niet het gevolg was van vrees voor hun tegenstanders. De oorzaak moest aan een andere reden te wijten zijn, een reden, die ik niet begreep, maar die toch aan het gebeurde te wijten moest zijn.

Snel grepen zij de lichamen van de vijf vreemde soldaten, die zij hadden gedood en wierpen ze over den buitenmuur van den tuin in dien bodemlooze afgrond van het woud, waarin ik nooit een blik had vermogen te werpen. Toen, nog steeds zwijgend, verlieten zij den tuin langs hetzelfde pad waarlangs zij gekomen waren.

Ik begreep, dat zij mij niet gezien hadden, en ik wist, dat ook het meisje mij niet had opgemerkt. Ik vroeg mij af hoe zij dachten dat de drie mannen gedood kwamen, dien ik buiten gevecht had gesteld, maar dat ben ik nooit te weten gekomen. De heele geschiedenis was een mysterie voor mij en zou mij pas veel later, in het licht van volgende gebeurtenissen, verklaard worden.

Ik dacht, dat mijn leeraar Danus wel over het voorval zou spreken en mij op die manier gelegenheid zou geven hem een en ander te vragen, maar hij sprak er met geen woord over en iets weerhield mij er zelf over te beginnen – bescheidenheid denk ik. In andere opzichten was mijn nieuwsgierigheid omtrent deze menschen werkelijk onverzadigbaar, en ik ben bang, dat ik Danus dikwijls tot wanhoop heb gebracht met al mijn gevraag, maar ik verontschuldigde mij door te zeggen, dat ik de taal alleen maar kon leeren door ze te spreken en te hooren spreken, en Danus, die werkelijk een buitengewoon aangenaam mensch was, beweerde steeds maar weer, dat het voor hem zoowel een genoegen als een plicht was mij alle gewenschte inlichtingen te geven, daar de jong hem had opgedragen mij volledig in te lichten omtrent het leven, de gewoonten en de geschiedenis der Vepajaners.

Een van de dingen die mij het meest bevreedden, was, waarom zulke intelligente en beschaafde mensen in boomen moesten leven, zonder bedienden en, voor zoover ik kon nagaan, zonder eenig verkeer met andere volken, en daarom vroeg ik er hem op een avond naar.

„Het is een lange geschiedenis,” zei Danus. „Veel er van zul je beschreven vinden in de historieboeken hier op de planken, maar ik kan je een korte verklaring geven, die je nieuwsgierigheid althans voorloopig zal bevredigen.

Honderden jaren geleden regeerden de koningen van Vepaja over een groot land. Het was niet dit boomen-eiland, waar we nu leven, maar een uitgestrekt rijk, dat wel een duizendtal eilanden besloeg en dat zich uitstreckte van Strabol tot Karbol; het omvatte uitgestrekte landen en groote oceanen; er waren talrijke machtige steden en de handel en de welvaart bloeiden als nooit tevoren of nooit daarna.

De bevolking van Vepaja bestond in die dagen wel uit millioenen zielen; er waren millioenen kooplieden en millioenen gesalarieerden en millioenen slaven, en er was een kleine klasse van hoofdarbeiders. Deze laatste bevatte alle gestudeerden en kunstenaars. Over hen allen regeerde een koning.

De grenzen tusschen de klassen waren niet scherp getrokken en evenmin waren zij onwrikbaar; een slaaf kon een vrij man worden, een vrij man kon worden wat hij wilde en waar zijn capaciteiten hem geschikt voor maakten – zelfs jong! In sociale aangelegenheden bemoeiden de vier klassen zich niet met elkaar, hetgeen kwam, omdat de leden van de eene klasse niets of weinig hadden uit te staan met die van een andere klasse, en niet zooals je misschien zou denken, omdat ze zich te hoog of te laag voor elkaar voelden. Wanneer een lid van een lagere klasse zich door eigen verdiensten – onverschillig op welk gebied ook – een positie in een hogere klasse had verworven, werd hij daarin op voet van gelijkheid met de anderen opgenomen en was er niemand, die naar zijn verleden vroeg.

Vepaja was gelukkig en voorspoedig onder die omstandigheden, maar toch waren er ontevredenen. Dat waren de luien

en de onbekwamen, zij die door gebrek aan ijver of capaciteiten geen kans zagen zich tot een hogere klasse op te werken. Verscheidene van hen behoorden tot de echte misdadigers en zij werden in hoofdzaak gedreven door jaloezie. Ze deden al het mogelijke om den staat van zaken in de war te sturen, maar men schonk geen aandacht aan hun theorieën of men lachte hen eenvoudig uit. Toen kregen zij echter een leider en deze vereenigde alle misdadige elementen onder zich. Ze stichtten een geheim genootschap en weldra hadden zij zoo'n macht gekregen door allerlei valsche voorspiegelingen en ook omdat zij zich uitsluitend tot de domsten van de domsten wendden, dat zij een opstand konden forceeren. Het doel van de leiders was natuurlijk zichzelf te bevoordeelen, maar dat begrepen hun volgelingen niet, want men had hun wijsgemaakt, dat zij nooit meer zouden hoeven te werken, dat zij geen belasting meer behoeften te betalen en dat er ook geen wetten meer zouden bestaan, zoodat ze vrij zouden wezen, om te doen wat zij verkozen.

Ze slaagden er in de meesten van hun tegenstanders te dooden en toen namen de leiders de teugels van het bewind in handen en ondervonden hun volgelingen, dat zij nog nooit zoo streng geregeerd waren en dat zij het nog nooit zoo slecht gehad hadden. Nu zijn zij alleen tot slaven van hun leiders gemaakt. Een leger van spionnen gaat al hun gangen en verrichtingen na en een groot leger voorkomt, dat zij zich tegen hun meesters verzetten. Ze zijn ellendig, hulpeloos en hopeloos.

Degenen van ons die met onzen jong aan den dood ontsnapt waren, vestigden zich op dit afgelegen en onbewoonde eiland. Hier bouwden wij drie steden, zooals deze er een is, ver boven den grond, vanwaar zij niet gezien kunnen worden. Wij brachten onze beschaving met ons mee – maar veel anders niet; maar onze eischen waren slechts weinige en we waren gelukkig. We zouden niet graag tot het ouden klassensysteem willen terugkeeren. Wij hebben onze les geleerd, namelijk, dat een volk, dat in zichzelf verdeeld is, niet gelukkig kan zijn. Al zijn er ook maar geringe klasseverschillen, dan ontstaat er reeds

jaloerie en nijd. Hier zijn geen klassen; wij zijn allemaal van dezelfde klasse. We hebben geen bedienden; wat er ook te doen valt doen wij beter dan bedienden ooit kunnen doen. Zelfs degenen die onzen jong dienen zijn geen bedienden in den zin van afhankelijke menschen, want hun taak wordt als een eer beschouwd en de grootsten onder ons vervullen die taak om beurten.

„Maar ik begrijp nog steeds niet waarom jullie in boomen, ver boven den grond verkiezen te wonen,” zei ik.

„Jaren lang joegen de Thoristen – zoo noemden de opstandelingen zich – ons na en trachtten ons te dooden,” verklaarde hij, „en daarom waren wij genoodzaakt op verborgen, ontoegankelijke plaatsen te leven. Dit soort stad was dus het meest geschikt. De Thoristen trachten ons nog steeds afbreuk te doen en achtervolgen ons nog altijd; telkens voeren zij strooptochten uit, maar ze ondernemen die nu voor een heel ander doel. Inplaats dat zij ons wenschen te dooden, probeeren ze nu zooveel van ons op te lichten en weg te voeren, als zij maar kunnen.

Doordat zij de knapste en beste menschen der samenleving hadden gedood, daalde het peil van hun beschaving hoe langer hoe meer. Ziekten brengen duizenden menschen in het graf en ze zien geen kans er paal en perk aan te stellen; de ouderdom is weer teruggekeerd en eischt weer zijn tol. Daarom probeeren zij de hersens en de wetenschap weer terug te krijgen, die zij onmogelijk hebben kunnen voortbrengen en die wij allen bezitten.”

„De ouderdom is weer teruggekeerd – wat bedoel je daarmee?” vroeg ik.

„Heb je niet gezien, dat er geen sporen van den ouderdom onder ons zijn te vinden?” kwam zijn wedervraag.

„Ja, natuurlijk – evenmin als kinderen trouwens. Ik heb je al dikwijls naar de reden daarvan willen vragen.”

„Dat zijn geen natuurlijke verschijnselen,” verzekerde hij me.

„Ze vormen om zoo te zeggen de bekroning van de medische wetenschap. Een duizend jaar geleden zoowat is het serum van

het eeuwig leven volmaakt. Het wordt om de twee jaar ingespoten en het maakt niet alleen immuun tegen alle soorten ziekten, maar het bouwt het lichaam weer opnieuw op. Het is misschien niet heelemaal juist zoals ik het zeg, maar een betere verklaring kan ik jou als leek moeilijk geven.

Maar zelfs in het goede zit het kwade verscholen. Daar niemand oud werd en niemand stierf, uitgezonderd dan door een ongeval bijvoorbeeld, kregen wij de gevaren van overbevolking onder het oog te zien. Wij wisten echter ook deze moeilijkheid te overwinnen en vullen nu het aantal sterfgevallen door eenzelfde aantal geboorten aan.”

„Ik heb nog geen kind gezien sinds ik in Amtor ben gekomen,” vertelde ik hem.

„Toch zijn er hier kinderen,” antwoordde hij, „maar natuurlijk zijn er niet veel.”

„En geen oude mensen,” mompelde ik. „Kun je mij met dat serum ook niet inspuiten, Danus?”

Hij glimlachte. „Met de toestemming van Mintep – zeker,” antwoordde hij. „En ik geloof niet, dat die toestemming moeilijk te krijgen zal zijn. Kom,” voegde hij er aan toe, „ik zal eenige bloedproeven nemen om te zien welk serum het best geschikt voor je zou zijn.” Hij beduidde mij om zijn laboratorium binnen te gaan.

Toen hij de proeven had genomen – hetgeen zeer snel en gemakkelijk ging – schrok hij van de groote hoeveelheid schadelijke bacillen die er in zaten.

„Je vormt een bedreiging voor het voortbestaan van het leven op Amtor,” riep hij lachend uit.

„Toch werd ik in mijn wereld als een zeer gezond man beschouwd,” verzekerde ik hem.

„Hoe oud ben je?” vroeg hij.

„Zeven en twintig.”

„Over tweehonderd jaar zou je niet meer zoo gezond zijn als al die bacillen hun gang mochten blijven gaan in je bloed.”

„Hoe oud zou ik kunnen worden indien ze werden verwijderd?” vroeg ik.

Hij haalde zijn schouders op. „Dat weten we niet. Het serum werd een duizend jaar geleden zoowat verbeterd. Er zijn nu nog menschen onder ons, die de eersten waren welke er mee behandeld zijn. Wij gelooven, dat we, incidenten uitgesloten, eeuwig zullen blijven leven. Theoretisch mòet het echter zoo zijn.”

Toen ons gesprek zoo ver gevorderd was, werd hij weggeroepen, en ik ging naar de veranda om er mijn dagelijksche lichaamsbewegingen te nemen. Ik had sinds mijn elfde jaar veel aan sport gedaan en zoowat alle takken er van beoefend; op Amtor had ik daar geen gelegenheid meer toe, maar toch deed ik zooveel mogelijk om fit te blijven. Ik liep eenige honderden keeren per dag de veranda op en neer en legde op die manier minstens een mijl of zeven af; ik bokste met mijn eigen schaduw en verder deed ik eenige gymnastische oefeningen waar ik geen toestellen bij noodig had.

Toen Danus weg was, besloot ik aan den rechterkant van mijn veranda wat te gaan boksen en terwijl ik daar mee bezig was, ontdekte ik plotseling het meisje in den tuin. Ze sloeg mij aandachtig gade, en toen onze blikken elkaar ontmoetten, hield ik op en lachte tegen haar. Er kwam een verschrikte uitdrukking in haar oogen en ze draaide zich om en nam de vlucht. Verbaasd vroeg ik mij af waarom ze dat deed.

Toen liep ik langzaam naar mijn kamer terug, niet meer denkend aan mijn gymnastische oefeningen. Dit keer had ik haar vol in het gezicht gezien en ik was geheel onderstboven door haar groote schoonheid. Iedere man en iedere vrouw, die ik sinds mijn komst op Venus had gezien, waren mooi geweest; ik verwachtte al niet anders meer. Maar ik had niet verwacht in deze of eenige andere wereld een dergelijke onbeschrijfelijke volmaaktheid te zullen zien van huidskleur en gelaatstrekken, gecombineerd met karakter en intelligentie, zooals ik juist had gezien in den tuin achter mijn kleine haag. Maar waarom was zij weggelopen toen ik tegen haar lachte?

Misschien was zij alleen maar weggelopen, omdat ik haar had betrapd dat mij gadesloeg – de menschelijke natuur is ten

slotte overal zoo ongeveer hetzelfde. Zelfs op zes en twintig millioen mijl van de aarde zijn de menschelijke wezens precies hetzelfde als wij en een meisje dat iemand heeft bespied en merkt dat zij ontdekt werd, loopt weg. Ik vroeg mij af of zij ook in andere opzichten op aardsche meisjes zou lijken, maar ze leek mij te mooi, om vergeleken te kunnen worden met een aardsch wezen. Was zij jong of oud? Veronderstel eens, dat zij zevenhonderd jaar oud was!

Ik ging mijn kamer binnen en trof voorbereidingen om een bad te nemen en mij te verkleeden; sinds lang had ik ook wat mijn kleeren betreft, de gewoonten van Amtor aangenomen. Toen ik in een spiegel keek, die in mijn badkamer hing, begreep ik plotseling waarom het meisje geschrokken kon zijn en weggelopen was – mijn baard! Hij was bijna een maand oud, en hij kon gemakkelijk iemand, die nooit een baard had gezien, aan het schrikken hebben gemaakt.

Toen Danus terugkwam, vroeg ik hem wat ik aan mijn baard kon doen. Hij verdween in een andere kamer en keerde terug met een pot zalf.

„Wrijf dat in de wortels van het haar op je gezicht,” vertelde hij me, „maar pas op, dat je het niet aan je wenkbrauwen krijgt of aan het haar op je hoofd. Laat het een minuut zitten en wasch dan je gezicht.”

Ik ging mijn badkamer binnen en maakte den pot open; de inhoud leek op vaseline en rook smerig, maar ik wreef het in de wortels van mijn baard zooals Danus had gezegd. Toen ik eenige oogenblikken later mijn gezicht waschte, liet mijn baard los en was mijn huid zoo zacht als zij. Ik haastte mij terug naar de kamer waar ik Danus had achtergelaten.

„Je ziet er zoo veel beter uit,” merkte hij op. „Groeit er bij alle menschen die op die fabelachtige wereld wonen, waar je mij van hebt verteld, haar op hun gezicht?” wilde hij weten.

„Bij bijna allemaal,” antwoordde ik, „maar in mijn land scheren de meesten het af.”

„Ik geloof dat alleen de vrouwen zich moesten scheren,” zei

hij. „Een vrouw met haar op het gezicht zou zeer afstootend zijn voor een Amtoriër.”

„Maar onze vrouwen hebben geen haar op hun gezicht,” verzekerde ik hem.

„En de mannen wel! Inderdaad een wonderlijke wereld!”

„Maar als de Amtoriërs geen baard krijgen, waar is die zalf dan voor die je mij gaf?” vroeg ik hem.

„We gebruiken ze als hulpmiddel bij een operatie,” verklaarde hij me. „Bij schedelwonden bijvoorbeeld is het mogelijk het haar op die manier te verwijderen. Deze zalf is beter dan scheren en het vertraagt den haargroei ook voor eenigen tijd, zoodat de wond tijd heeft om te genezen.”

„Maar het haar gaat dus wel weer groeien?” vroeg ik.

„Ja, indien je de zalf ten minste niet dikwijls achter elkaar gebruikt.”

„Hoe vaak zou je het achter elkaar moeten gebruiken?”

„Gebruik het iederen dag gedurende een week en je zult nooit meer last van haargroei op je gezicht hebben. Wij gebruikten het om de hoofden te behandelen van verstokte misdadigers. Wanneer men een kaalhoofdigen man zag of een, die een pruik droeg, wist men, dat men op zijn hoede diende te zijn. Daarom waarschuwde ik je,” zei hij lachend, „om het niet op je hoofd te smeren! – Maar hoe dan ook: je ziet er zoo een boel voordeeliger uit!”

Ik lachte mee en vroeg hem toen opeens: „Zeg, ik heb in den tuin aan mijn rechterhand een heel knap meisje gezien. Wie is dat?”

„Ze is iemand, die je verondersteld wordt niet te zien,” antwoordde hij. „Als ik in jouw plaats was, zou ik nooit meer zinspelen op het feit, dat je haar gezien hebt. Heeft ze jou ook gezien?”

„Zeker. Ze heeft mij eveneens gezien,” antwoordde ik.

„Wat deed ze?” Zijn stem klonk ernstig.

„Ze leek me geschrokken en liep hard weg.”

„Misschien deed je het beste als je niet meer aan dien kant van de verande kwam,” opperde hij.

Er was iets in de manier waarop hij antwoordde, dat verder vragen buitensloot en ik liet het onderwerp verder rusten. Hier was een mysterie – het eerste werkelijke mysterie, dat ik op Vepaja had leeren kennen, en natuurlijk prikkelde het mijn nieuwsgierigheid. Waarom zou ik niet naar het meisje kijken? Ik had naar andere vrouwen gekeken, zonder er onaangenaamheden door te ondervinden. Was het alleen maar dit meisje, waar ik niet naar mocht kijken – of waren er andere meisjes waar hetzelfde verbod voor gold? Ik bedacht, dat zij misschien een priesteres van een of andere heilige orde kon zijn, maar ik was gedwongen om die veronderstelling te laten varen, omdat ik geloofde, dat deze menschen geen religie kenden; ik had er althans niets van gemerkt tijdens mijn gesprekken met Danus. Ik had geprobeerd sommige van onze aardse religieuze opvattingen voor hem te beschrijven, maar hij kon die evenmin begrijpen als ons zonnestelsel.

Nu ik het meisje eenmaal goed had gezien, wilde ik haar wederom zien; en nu het mij verboden was, verlangde ik er nog meer naar haar liefalligheid te kunnen bewonderen en met haar te spreken. Ik had Danus niet beloofd, dat ik mij aan zijn voorstel zou houden, want ik was besloten geweest het in den wind te slaan, zoodra de gelegenheid zich voor zou doen.

Ik begon zoo langzamerhand genoeg te krijgen van de vrijheidsberoving die nu reeds mijn deel was geweest sinds mijn komst op Amtor, want zelfs een vriendelijke cipier en een weldadig gevangenisstelsel kunnen op den duur toch iemands vrijheid niet vergoeden. Ik had Danus gevraagd wat eigenlijk mijn positie was en wat men met mij voorhad in de toekomst, maar hij had een direct antwoord ontweken door te vertellen, dat ik de gast van Mintep, den jong, was en dat mijn toekomst een onderwerp van bespreking zou uitmaken, zoodra Mintep mij een audiëntie zou toestaan.

Plotseling begon mijn toestand mij meer dan ooit tegen te staan, en ik voelde mij werkelijk in opstand komen. Ik had geen misdaad begaan. Ik was een vreedzaam bezoeker van Vepaja. Ik had noch den wensch noch het verlangen iemand na-

deel te berokkenen. Deze overwegingen gaven den doorslag. Ik besloot een beslissing te forceeren.

Een paar minuten geleden was ik nog tevreden geweest met mijn lot; nu was ik opeens ontevreden. Wat was de oorzaak van die plotselinge verandering? Had de aanblik van een vrouwelijk wezen dien ommekeer bij me te weeg gebracht?

Ik wendde mij tot Danus. „Je bent zeer vriendelijk tegen mij geweest,” zei ik, „en mijn dagen zijn hier zeer gelukkig geweest, maar ik behoor tot een ras menschen, die vrijheid boven alles liefhebben. Zooals ik je reeds heb uitgelegd, ben ik hier door een onopzettelijke fout van mij gekomen; maar ik ben hier en nu dit eenmaal zoo is, wensch ik ook op dezelfde manier behandeld te worden, zooals wij het iemand zouden doen, die onder dezelfde omstandigheden in mijn vaderland gekomen was.

„En wat voor een behandeling zou dat dan zijn?” vroeg hij. „Het recht om te leven, vrijheid en het recht om mijn geluk te zoeken waar ik denk het te kunnen vinden – kortom in één woord: mijn volledige vrijheid!”

„Maar mijn beste vriend,” riep hij uit, „iemand die je zoo hoorde spreken, zou werkelijk denken, dat je hier een gevangene was.”

„Dat ben ik ook, Danus,” antwoordde ik, „en niemand weet dat beter dan jij.”

Hij haalde zijn schouders op. „Het spijt me, dat je het zoo voelt, Carson.”

„Hoe lang moet dat nog duren?” wilde ik weten.

„De jong is de jong,” antwoordde hij. „Hij zal om je sturen als hij den tijd gekomen acht. Laten wij tot zoo lang de vriendschappelijke relaties voortzetten die er tot nu toe tussehen ons geheerscht hebben.”

„Ik hoop, dat ze nooit veranderd zullen worden, Danus,” vertelde ik hem, „maar je kunt Mintep zeggen, als je wilt, dat ik zijn gastvrijheid niet langer kan accepteren; indien hij mij niet spoedig bij zich laat komen, zal ik op mijn eigen gelegenheid vertrekken.”

„Dat moet je niet probeeren, mijn vriend,” waarschuwde hij mij.

„En waarom niet?”

„Je zou geen gelegenheid krijgen om zes stappen te doen buiten de appartementen, die je zijn aangewezen, alvorens je gedood werd,” verzekerde hij mij ernstig.

„Wie zou mij durven tegenhouden?”

„Er zijn soldaten in de gangen,” verklaarde hij. „Ze hebben hun bevelen van den jong.”

„En toch ben ik geen gevangene,” riep ik bitter lachend uit.

„Het spijt me, dat je die kwestie hebt aangeroerd,” zei hij.

„Anders zou je het nooit geweten hebben.”

Hier was inderdaad de ijzeren hand in de fluweelen handschoen. Ik hoopte, dat ze niet gezwaaid zou worden door een wolf in schaapskleeding. Mijn toestand was niet benijdenswaardig. Zelfs indien ik de gelegenheid zou hebben gehad om te ontvluchten, zou er geen plaats geweest zijn waar ik heen had kunnen gaan. Maar ik wilde Vepaja niet verlaten – ik had het meisje in den tuin gezien!

HOOFDSTUK VI.

Tarel verzamelen.

Een week ging voorbij – een week gedurende welke ik voortdurend mijn rooden baard verwijderde en een inspuiting ontving met het serum voor een langeren levensduur. Dit laatste feit deed het vermoeden bij mij opkomen, dat Mintep mij waarschijnlijk den een of anderen dag wel in vrijheid zou stellen, waarom zou hij het voordeel van de onsterfelijkheid geven aan een gevreesden vijand, die zijn gevangene was? Maar toen bedacht ik, dat het serum iemand niet bepaald de onsterfelijkheid verleende! Mintep kon mij dooden indien hij wilde, want het serum kon immers niet voorkomen, dat men een gewelddadigen dood stierf? Toen ik dit overdacht, begreep ik, dat het mij juist wel eens kon zijn toegediend met de bedoeling, mij een gevoel van zekerheid te verschaffen, die ik in werkelijkheid niet genoot. En dit maakte mij achterdochtig.

Terwijl Danus mij het serum inspoot, vroeg ik hem of er veel dokters in Vepaja waren.

„Niet zoo veel in verhouding tot de bevolking als er een duizend jaar geleden waren,” antwoordde hij. „Alle menschen hebben nu geleerd, hoe zij voor hun lichaam moeten zorgen en hoe zij hun gezondheid en hun leven kunnen beschermen. Zelfs zonder de serums die wij gebruiken om de ziekten in het menschelijk lichaam onafgebroken te bestrijden, zou ons volk een hoogen ouderdom bereiken. Hygiëne, diët en lichaams oefeningen kunnen wonderen verrichten bij den mensch.

Maar wij hebben toch eenige dokters noodig. Hun aantal is nu echter beperkt tot zoowat één op de vijfduizend burgers, en behalve dat zij het serum moeten inspuiten, verzorgen zij ook degenen, die een ongeval hebben gekregen, of gewond zijn op jacht, of tijdens een duel of in den oorlog. Vroeger waren er veel te veel dokters; de meesten konden zich niet eens een behoorlijk bestaan verzekeren. Thans zijn er allerlei bepalingen, die hun aantal beperken. Tegelijkertijd wordt er echter

voor gezorgd, door moeilijke examens enzoovoort, dat degenen, die de praktijk gaan uitoefenen, zooveel mogelijk kennis hebben opgedaan.

Er is echter nog een factor, die zeer ten goede is gekomen aan de medische behandeling van ons volk. Iedere dokter is namelijk verplicht nauwkeurig aantekening te houden van het verloop van ieder ziektegeval, dat hij te behandelen krijgt, en deze aantekeningen in te leveren bij den hoofdgeneeskundige van zijn district. Van diagnose tot volledig herstel of den dood, moet ieder detail nauwkeurig worden ingevuld. De uitslag van de behandeling wordt opgeteekend in registers, die door het publiek geraadpleegd mogen worden, zoodat iedereen in staat is zich een oordeel te vormen over de capaciteiten van een bepaalden dokter. Gelukkig zijn er door dezen maatregel niet veel slechte dokters meer tegenwoordig.”

Dit vond ik zeer interessant, en het leek me zelfs niet kwaad indien deze maatregel ook op aarde werd ingevoerd. Waarom zou men op aarde niet mogen weten of een dokter goed is of niet? Het feit, dat zij vaak over leven en dood beslissen, rechtvaardigt dezen maatregel mijns inziens volkomen.

„Hoeveel dokters hebben zich kunnen handhaven na deze en de andere door je bedoelde maatregelen zijn ingevoerd?” vroeg ik.

„Ongeveer twee percent,” antwoordde hij.

„Dan moeten er meer goede dokters op Amtor dan op aarde zijn,” merkte ik op.

Ik begon mij langzamerhand eenigszins te vervelen. Ik las veel, maar een actief jongmensch kan de naar verschillende zijden georiënteerde belangstelling, die hij in het leven stelt, niet alleen door boeken bevredigen. Natuurlijk was er ook de tuin aan mijn rechterkant. Men had mij aangeraden, dat deel van mijn veranda te vermijden, maar ik deed dit niet, althans niet wanneer Danus afwezig was. Wanneer hij weg was, hield ik mij juist bij voorkeur op dat deel der veranda op, maar de tuin scheen steeds verlaten. En toen ving ik op zekeren dag

een glimp van haar op; ze sloeg mij gade van achter een bloeienden struik!

Ik was dicht bij de schutting, die mijn kippenloop van haar tuin scheidde; het was geen hoge schutting, misschien nauwelijks een meter hoog. Ze liep dit keer niet weg, maar ze keek mij recht in de oogen, misschien denkend, dat ik haar niet zien kon door de bladeren. Ik kon haar niet duidelijk genoeg zien naar mijn zin, dat is waar, en bij den hemel, hoe zeer wenschte ik haar te zien!

Wat is die onverklaarbare, subtiele aantrekkingskracht, die er van sommige vrouwen naar den man uitgaat? Voor sommige mannen bestaat er slechts één vrouw, die deze aantrekkingskracht op hem kan uitoefenen, of misschien zijn er meer, doch de anderen kruisen zijn pad niet; voor andere mannen zijn er verscheidene, voor sommige is er niet één! Voor mij was er dit meisje van een vreemd ras, op een vreemde planeet. Misschien waren er nog andere, maar zoo zij er waren, dan had ik ze toch nooit ontmoet. In heel mijn vroegere leven was ik nog niet door een dergelijk onweerstaanbaar gevoel aangegrepen geweest!

En dat zal dan ook wel de reden zijn geweest, dat ik niet lang aarzelde, maar over de schutting sprong!

Voordat het meisje mij kon ontkomen, stond ik vóór haar. Schrik en ontsteltenis waren in haar oogen te lezen. Ik vermoedde daarom, dat zij bang voor mij was.

„Wees niet bang,” zei ik. „Ik ben niet gekomen om u kwaad te doen, maar alleen om met u te praten.”

Ze richtte zich trotsch op. „Ik ben niet bang voor u,” zei ze.

„Ik.....” Ze aarzelde en begon toen vlug te spreken. „Indien u hier gezien wordt, zult u gedood worden! Ga direct terug naar uw afdeeling en waag het nooit meer, iets dergelijks te doen.”

Ik voelde een diepe ontroering bij de gedachte, dat de vrees, die ik zoo duidelijk in haar oogen had gelezen, tevoorschijn was geroepen door een bezorgdheid voor mijn welzijn. „Hoe kan ik u dan zien?” vroeg ik.

„U moogt me nooit meer zien,” antwoordde ze.

„Maar ik heb u gezien en ik ben van plan u nog vaker te zien! Ik wil u heel vaak zien, of anders wil ik sterven bij de pogingen daartoe.”

„Of u weet niet, wat u doet, òf u bent gek,” zei ze, terwijl ze zich omdraaide en heenging.

Ik greep haar arm. „Wacht even,” smeekte ik.

Ze sprong op mij af als een tijgerin en gaf mij een slag in mijn gezicht. Toen trok zij den dolk uit de scheede aan haar gordel.

„Hoe durft u mij aan te raken!” riep ze. „Ik zou u kunnen doden,”

„Waarom doet u het niet?” vroeg ik.

„Ik veracht u,” zei ze, en het klonk alsof zij het werkelijk meende.

„Ik houd van u,” repliceerde ik, en ik wist, dat ik de waarheid sprak.

Bij deze verklaring weerspiegelden haar oogen eerst recht groote vrees – ik mag wel zeggen: afschuw! Ze draaide zich nu zóó snel om, dat ik haar niet kon tegenhouden, en in het volgende oogenblik was zij reeds verdwenen. Ik bleef een seconde staan, mij afvragend of ik haar zou volgen of niet, maar toen weerhield mijn gezond verstand mij voor een dergelijke dwaasheid, die gelijk zou hebben gestaan met zelfmoord. Een oogenblik later was ik weer terug over de schutting gesprongen. Ik wist niet, of iemand mij had gezien, en het kon me ook niet schelen.

Toen Danus even later terugkeerde, vertelde hij mij, dat Mintep mij had laten roepen. Ik vroeg mij af, of dit misschien verband hield met mijn avontuur in den tuin rechts, maar ik informeerde er niet naar. Indien dit het geval was, zou ik het gauw genoeg weten. De houding van Danus was onveranderd, maar dat stelde mij niet langer gerust. Ik was beginnen te vermoeden, dat de Amtoriërs meesters in het verbergen waren! De beide jonge officieren van de vertrekken naast de mijne vergezelden ons naar de kamer, waar de jong mij zou ondervragen. Of zij al dan niet bedoeld waren als bewakers, die

de opdracht hadden, te zorgen dat ik niet zou vluchten, weet ik niet. Ze spraken alleraangenaamst met mij terwijl wij door de gang liepen en de trap opgingen naar de verdieping boven die van mij; maar cipers praten gewoonlijk aangenaam met een veroordeelde, indien deze zin heeft in een praatje!

Ze vergezelden mij in de kamer waar de jong zat. Dit keer was hij er niet alleen; er bevonden zich een aantal mannen bij hem en onder hen herkende ik Duran, Olthar en Kamlot. Om de een of andere reden herinnerden zij mij aan een groote jury en ik kon er niets aan doen, maar ik vroeg mij af, of zij zich nu eindelijk in hun ware gedaante zouden vertoonen. Ik maakte een buiging voor den jong, die mij vriendelijk genoeg begroette, knikte en glimlachte toen tegen de drie mannen, in wier huis ik mijn eersten nacht op Venus had door gebracht. Mintep keek mij eenige oogenblikken zwijgend aan; toen hij mij den laatsten keer had gezien, had ik mijn aardsche kleeren aan gehad; nu zag ik er uit als een Vepjaner. „Uw huid is niet zoo licht van kleur als ik dacht,” merkte hij op.

„Doordat ze op de veranda aan het licht blootgesteld is geweest, is zij donkerder geworden,” antwoordde ik. Ik kon niet zeggen: aan het zonlicht, want zij hebben op Venus geen woord voor zon, van welker bestaan zij immers geen idee hebben. Toch was het in werkelijkheid door het zonlicht gebeurd, want de ultra-violette stralen van de zon drongen door de wolkenmassa's, welke Venus omhullen, heen en hadden mijn lichaam net zoo goed gebruikt als het geval geweest zou zijn, indien het direct de inwerking der zonnestrallen had ondervonden.

„Ik neem aan, dat u zich hier gelukkig hebt gevoeld,” zei hij.

„Ik ben vriendelijk en voorkomend behandeld,” antwoordde ik, „en ik ben zoo gelukkig geweest, als men met recht en reden van een gevangene zou mogen verwachten.”

Er verscheen een schaduw van een glimlach om zijn lippen.

„U bent wel openhartig,” zei hij.

„Openhartigheid is een karakteristieke eigenschap van de men-

schen uit het land, waar ik vandaan kom,” gaf ik ten antwoord. „Ik houd echter niet van het woord gevangene,” merkte hij op. „Ik ook niet, jong, maar ik houd van de waarheid. Ik ben een gevangene geweest, en ik heb op deze gelegenheid gewacht om u te vragen, waarom ik gevangen gehouden ben, en om u mijn vrijheid terug te vragen.”

Hij fronste zijn wenkbrauwen; toen begon hij te lachen. „Ik geloof, dat wij met elkaar zullen kunnen opschieten,” zei hij. „U bent eerlijk en moedig, of ik kan de menschen niet meer beoordeelen.”

Ik boog mijn hoofd ten teeken van dank voor het compliment. Ik had niet verwacht, dat hij mijn openlijk verzoek op een dergelijke edelmoedige wijze zou ontvangen. Ik voelde mij echter toch niet geheel en al opgelucht, want de ondervinding had mij geleerd, dat die menschen zeer vriendelijk kunnen doen, terwijl ze toch niet veel van hun eenmaal ingenomen standpunt afwijken.

„Er zijn eenige dingen, die ik u wil vertellen, en eenige vragen, die ik u wil doen,” vervolgde hij. „We worden nog steeds achtervolgd door onze vijanden, die af en toe invallen op ons gebied ondernemen en die herhaalde malen hebben geprobeerd hun spionnen naar ons te sturen. Wij hebben drie dingen, die zij noodig hebben, indien zij niet willen uitsterven: wetenschappelijke kennis; benevens de hersens en de ervaring om die kennis toe te passen. Daarom stellen zij alles in het werk om onze mannen weg te voeren, teneinde hen in slavernij te houden en hen te dwingen de kennis in practijk te brengen, die zij zelf niet bezitten. Ze probeeren ook onze vrouwen te ontvoeren, in de hoop hun ras in geestelijk opzicht te kunnen verbeteren.

Het verhaal, dat je hebt verteld van de millioenen mijlen die je door de ruimte hebt afgelegd, komende van een andere wereld, is natuurlijk bespottelijk en heeft onze achterdocht opgewekt. We zagen een spion van onze vijanden de Thoristen

in je, die zich op knappe wijze had vermomd. Daarom hebben wij je eenige dagen op zorgvuldige – en ik mag wel zeggen: wetenschappelijke – wijze laten controleren door Danus. Hij verklaart, dat er geen twijfel aan is, of je was volkomen onkundig van de Amtorische taal toen je bij ons kwam, en daar dit de eenige taal is, die door de bekende rassen van de wereld wordt gesproken, zijn we tot de gevolgtrekking gekomen, dat je verhaal, gedeeltelijk althans, waar kan zijn. Het feit, dat je huid, je haar en oogen van heel andere kleur zijn dan van eenig ander bekend ras, is natuurlijk ook aanleiding tot die conclusie geweest. Daarom zijn wij bereid toe te geven, dat je geen Thorist bent, maar de kwestie blijft: wie ben je dan wel en waar kom je vandaan?”

„Ik heb alleen de waarheid verteld,” antwoordde ik. „Ik heb er niet anders aan toe te voegen dan het verzoek of u eens zorgvuldig het feit wilt overwegen, dat de wolkenmassa's, die Amtor geheel omhullen, uw uitzicht totaal belemmeren en daardoor uw kennis beperken van hetgeen buiten die wolken ligt.”

Hij schudde zijn hoofd. „Laten we het daar niet over hebben,” zei hij. „Het heeft geen zin te probeeren alles ondersteboven te werpen wat een wetenschappelijk onderzoek van duizenden jaren aan het licht heeft gebracht. We zijn geneigd aan te nemen, dat je van een ander ras bent, misschien kom je, zooals de kleeren, die je bij je komst droeg, doen veronderstellen, van het koude en droge Karbol. Je bent vrij om te komen en te gaan zooals je wilt. Indien je bij ons blijft, moet je je echter onderwerpen aan de wetten en gewoonten van Vepaja, en moet je in je eigen onderhoud leeren voorzien. Wat kan ik voor je doen?”

„Ik betwijfel, of ik met de Vepajaners kan wedijveren in hun eigen handel of beroep, erkende ik, „maar ik kan iets leeren, indien ik er tijd voor krijg.”

„Misschien kunnen wij iemand vinden, die het op zich wil nemen je te helpen,” zei de jong. „In dien tusschentijd kun je in mijn huis blijven en Danus helpen.”

„We zullen hem bij ons in huis nemen en hem onderricht geven,” sprak nu Duran, „indien hij ons wil helpen tarel te verzamelen en op jacht met ons wil gaan.”

Tarel is de sterke, zijdeachtige stof, waarvan hun kleeren en hun touwen zijn gemaakt. Ik stelde mij voor, dat het verzamelen er van een saai en eentonig werk zou zijn, maar het idee op jacht te gaan stond mij wel aan. In geen geval kon ik Durans goed gemeende uitnodiging echter afslaan, daar ik hem niet wilde beledigen, en bovendien begreep ik, dat ik alles moest aanvaarden wat mij de mogelijkheid in het vooruitzicht stelde, om in mijn eigen levensonderhoud te voorzien. Ik nam daarom zijn aanbod aan, en daar de bijeenkomst nu was afgelopen, zei ik Danus, die mij verzocht hem vaak te willen bezoeken, goedendag, en vertrok met Duran, Olthar en Kamlot. Daar er in het geheel niet over was gesproken, nam ik aan, dat niemand mijn ontmoeting met het meisje in den tuin had gezien. Ze vervulde echter nog steeds al mijn denken, en zij was dan ook de voornaamste oorzaak dat ik er spijt over voelde, het huis van den jong te moeten verlaten.

Opnieuw kreeg ik nu huisvesting in de woning van Duran, maar dit keer werd mij een grootere en meer comfortabele kamer aangewezen. Kamlot nam de zorg voor mij op zich. Hij was de jongste der broers, een kalme, bezadigde man, met de spieren van een atleet. Nadat hij mij mijn kamer had gewezen, bracht hij mij naar een ander vertrek, een kleine wapenkamer, waarin zich een groot aantal speren, zwaarden, dolken, bogen, schilden en ontelbare pijlen bevonden. Voor het raam stond een lange bank met rekken, waarin gereedschappen van de meest uiteenlopende soort hingen; boven de bank bevonden zich planken, waarop het ruwe materiaal lag om er speren, pijlen en pijlkokers van te maken. Bij de bank bevond zich een smidse en een aambeeld, en op den grond lagen platen, roeden en staven van metaal,

„Heb je ooit een zwaard gehanteerd?” vroeg hij, terwijl hij er een voor mij uitkoos.

„Ja, maar alleen om mij te oefenen,” antwoordde ik. „In mijn vaderland hebben wij zulke volmaakte wapens, dat ze een zwaard nutteloos maken in een gevecht.”

Hij vroeg mij omtrent deze wapens en toonde zich zeer belangstellend voor de beschrijving die ik van de aardsche vuurwapens gaf. „We hebben op Amtor ook een dergelijk wapen,” zei hij. „Wij van Vepaja bezitten ze niet, omdat de grondstoffen, waaruit ze vervaardigd worden, alleen maar in het land der Thoristen worden gevonden. Wanneer de wapens zijn gemaakt, worden ze geladen met een element, dat een straal uitzendt van een buitengewoon korte golflengte, die het menselijk lichaam totaal vernielt. Het element zendt deze stralen echter alleen uit, wanneer het blootgesteld wordt aan de inwerking der stralen van een ander zeldzaam element. Er bestaan verschillende metalen, waar deze stralen niet doorheen kunnen dringen. De schilden, die je daar aan den muur ziet hangen, en welke met metaal zijn bekleed, vormen een afdoende bescherming tegen hen. Een klein scherm van een dergelijk metaal is in het wapen aangebracht om de beide elementen te scheiden; wanneer dit scherm wordt opgetrokken en het eene element wordt blootgesteld aan de uitstraling van het andere, wordt de vernielende R-straal vrijgemaakt, passeert den loop van het wapen en bereikt het doel, waarop het is gericht.

Mijn volk heeft dit wapen uitgevonden en verbeterd,” voegde hij er somber aan toe, „en nu wordt het tegen ons gebruikt, maar wij kunnen ons uitstekend redden met hetgeen wij hebben, zoolang wij in onze boomen blijven.”

„Behalve een zwaard en een dolk zul je nog een boog, pijlen en een speer noodig hebben.” Terwijl hij deze wapens opnoemde, zocht hij ze uit tusschen degene, die aan den muur hingen. Aan het eind van de speer was een ring bevestigd, waaraan zich een lang touw bevond met een lus, dat Kamlot handig oprolde en in den schacht van de speer opborg. „Waar dient dat touw voor?” vroeg ik, het wapen bekijkend. „Wij jagen hoog in de boomen,” antwoordde hij, „en zonder

dat koord zouden wij verscheidene speren verliezen.”

„Maar dat touw is toch niet stevig genoeg om de speer weer te kunnen terugtrekken?” vroeg ik, ziende hoe dun het was. „Het is van tarel,” antwoordde hij, „en het kan gemakkelijk het gewicht van tien mannen dragen. Voordat je veel langer bij ons bent, zul je heel veel hebben geleerd betreffende de waarde en de sterkte van tarel. Morgen zullen wij er samen op uittrekken om wat te verzamelen. Het is den laatsten tijd tamelijk schaarsch.”

Tijdens den avondmaaltijd dien dag ontmoette ik Zuro en Alzo weer, en ze waren beiden erg vriendelijk tegen mij. Des avonds leerden zij mij het geliefkoosde Vepajaansche spel, tork geheeten, dat gespeeld wordt met stukken, die veel lijken op die welke bij mah jong worden gebruikt. Het spel zelf vertoont verbazingwekkende gelijkenis met poker.

Ik sliep dien nacht goed in mijn nieuwe vertrek en toen het daglicht doorbrak, stond ik op, want Kamlot had mij gezegd, dat wij vroeg voor onze expeditie vertrekken zouden. Ik kan niet zeggen, dat ik erg enthousiast was bij het vooruitzicht den dag te zullen doorbrengen met het verzamelen van tarel. Het klimaat in Vepaja is warm en zwoel, en ik stelde mij voor, dat het werk net zoo eentonig en vervelend zou zijn als katoenplukken, waar ik in mijn jeugd wel eens naar had gekeken. Na een licht ontbijt, bij welke bereiding ik Kamlot behulpzaam was geweest, zeide hij mij, mijn wapens te krijgen. „Je moet altijd je zwaard en je dolk dragen,” zei hij.

„Zelfs in huis?” vroeg ik.

„Altijd, waar je ook bent,” antwoordde hij. „Het is niet alleen een gewoonte, maar het is een wet. Wij weten nooit, wanneer wij geroepen kunnen worden onszelf, onze huizen of onzen jong te verdedigen.”

„Meer dan mijn zwaard en mijn dolk heb ik zeker niet nodig?” merkte ik op, toen ik de kamer verliet om ze te gaan halen.

„Je moet natuurlijk ook je speer meebrengen; we gaan tarel verzamelen,” antwoordde hij.

Waarom ik een speer nodig had om tarel te verzamelen, kon ik niet begrijpen; maar ik haalde al de wapens, die hij had opgenoemd en toen ik terugkwam, gaf hij mij een zak met een band er aan, waarmee ik hem op mijn rug kon hangen. „Is dat voor den tarel?” vroeg ik.

Hij antwoordde, dat dit inderdaad het geval was.

„Je verwacht niet, dat wij veel zullen verzamelen,” merkte ik op.

Misschien vinden we niets,” antwoordde hij. „Indien we samen een zak vol hebben als we terugkomen, mogen we erg in onzen schik zijn.”

Ik zei niets meer, meenend, dat het beter was door ondervinding te leren dan telkens mijn onwetendheid ten toon te spreiden. Indien tarel zoo schaarsch was als hij beweerde, zou ik niet veel hebben te doen, en dat leek me wel. Ik ben niet lui, maar ik geef de voorkeur aan werk, dat mijn hersens bezig houdt.

Toen we allebei gereed waren, ging Kamlot mij voor naar boven, hetgeen mij verbaasde, maar ik vroeg toch niets. We lieten de twee bovenverdiepingen van het huis achter ons en bestegen toen een spiraalvormige trap, die ons hooger in den boom bracht. We bestegen de trap ongeveer een meter of vier; toen bleef Kamlot staan en hoorde ik hem morrelen aan iets boven mij.

Een moment later werd het interieur van den boom overstroomd van licht, dat door een cirkelvormige opening kwam, die door een stevige deur afgesloten was geweest. Kamlot kroop door deze opening en ik volgde hem, waarna ik mij op een tak van den boom bevond. Mijn metgezel sloot de deur achter zich, waartoe hij gebruik maakte van een kleinen sleutel. Ik zag nu, dat de deur aan den buitenkant was bedekt met boomschors, zoodat ze bijna niet opgemerkt kon worden, wanneer ze gesloten was.

Met een bijna aapachtige behendigheid klom Kamlot naar boven, terwijl ik, allesbehalve op een aap lijkend wat dit betreft, volgde – dankbaar omdat de zwaartekracht op Venus

in ieder geval geringer dan op aarde was, want het is nooit mijn gewoonte geweest in boomen te leven.

Nadat wij ongeveer een honderd voet geklommen hadden, stak Kamlot naar een aangrenzenden boom over, waarvan de takken zich door onzen boom gestrengeld hadden, en daarna klommen wij weer hooger. Af en toe bleef de Vepajaan staan om te luisteren, wanneer wij naar een anderen boom overstaken of als wij hooger klommen. Nadat wij meer dan een uur „gelopen” hadden, bleef hij weer staan en wachtte tot ik bij hem was. Een vinger op zijn lippen leggend, beduidde hij mij te zwijgen.

„Tarel,” fluisterde hij, door de bladeren naar een naburigen boom wijzend.

Terwijl ik in de richting van zijn uitgestoken vinger keek, vroeg ik mij af, waarom hij dit fluisteren moest. Twintig voet verder weg zag ik iets, wat mij een groot spinneweb leek, hoewel het gedeeltelijk door de bladeren was verborgen.

„Houd je speer gereed,” fluisterde Kamlot. „Steek je hand door den lus van het touw. Volg me, maar niet te dicht; je zult misschien ruimte noodig hebben om je speer te werpen. Zie je hem?”

„Nee,” erkende ik. Ik zag niets, behalve hetgeen leek op een spinneweb; wat ik nog meer moest zien, wist ik niet.

„Ik ook niet, maar hij heeft zich misschien verborgen. Kijk af en toe eens omhoog, zoodat hij je niet bij vergissing van boven af kan aanvallen.”

Dit was opwindender dan het plukken van katoen, ofschoon ik tot dan toe nog niet wist, waarom het opwindender was. Kamlot leek me heelemaal niet opgewonden; hij was zeer kalm, maar voorzichtig. Langzaam kroop hij naar het groote web, zijn speer gereed om te werpen in zijn hand, en ik volgde hem. Toen we het heele web konden zien, ontdekten we dat het leeg was. Kamlot trok zijn dolk.

„Begin het los te snijden,” zei hij. „Snij dicht langs de takken en volg den ronden vorm van het web; ik zal de andere richting uitsnijden, tot we elkaar ontmoeten. Pas op, dat je er niet

in verward raakt, vooral wanneer het omslaat.”

„Kunnen we er niet om heen gaan?” vroeg ik.

Kamlot keek me niet-begrijpend aan. „Waarom zouden we er om heen gaan?” vroeg hij, na even te hebben nagedacht.

„Om den tarel te halen,” antwoordde ik.

„Wat denk je dan, dat dit is?” vroeg hij.

„Een spinneweb.”

„Het is tarel.”

Ik zweeg. Ik had gedacht, dat de tarel, waarnaar hij had gewezen, zich áchter het web bevond, ofschoon ik niets had gezien; maar toen had ik nog niet geweten wat tarel eigenlijk was of waar het op leek.

We waren eenige minuten bezig geweest het web los te snijden, toen ik een geluid hoorde in een boom vlak bij ons. Kamlot hoorde het tegelijk met mij.

„Daar komt hij,” zei hij. „Houd je gereed!” Hij deed zijn dolk in de scheede en greep zijn speer. Ik volgde zijn voorbeeld.

Het geluid verstomde, maar ik zag niets verschijnen tusschen de bladeren. Een seconde later echter klonk er een hevig geritsel tusschen de bladeren en zag ik op ongeveer tien meter afstand van ons een kop verschijnen. Het was een afschuwelijke kop – de kop van een spin, ontzettend vergroot. Toen het dier zag, dat wij hem ontdekt hadden, uitte het den verschrikkelijken kreet, dien ik slechts één keer tevoren had gehoord. Ik herkende ze nu – den kop en den kreet. Het was een creatuur, zooals mijn achtervolger had nagezeten op dien nacht, toen ik neergekomen was op den dam vóór het huis van Duran.

„Houd je gereed,” waarschuwde Kamlot mij weer; „zoo meteen valt hij aan.”

Deze woorden waren nauwelijks over zijn lippen gekomen, toen het verschrikkelijke monster op ons toe kwam snellen. Zijn lichaam en pooten waren bedekt met lange zwarte haren, en boven ieder oog bevond zich een gele vlek ter grootte van een schoteltje. Het krijschte afschuwelijk toen het op ons af kwam, alsof het ons door schrikaanjaging wilde verlammen.

Kamlots hand, waarin hij de speer hield, ging snel heen en weer, en het volgende oogenblik suisde het wapen door de lucht, om zich diep in het lichaam van het monster te boren. Het ondier hield zijn vaart echter niet in, het kwam regelrecht op Kamlot af, toen ik mijn speer wierp, die het in de zijde trof; maar zelfs toen bleef het nog niet staan en tot mijn afgrijzen zag ik hoe het mijn metgezel vastgreep, toen deze achterover neerviel op den grooten tak, waarop hij gestaan had. Een seconde later was de spin boven op hem.

De tak bood voor Kamlot en de spin een voldoende veilige staanplaats, want zij waren er alle twee op gewend, maar voor mij leek het lang niet zoo secuur. Natuurlijk waren de takken der boomen kolossaal dik en groot, en vaak waren ze bijna door elkaar gevlochten, maar toch had ik telkens het idee er af te zullen vallen. Ik had echter geen tijd om daar nu aan te denken. Indien Kamlot nog niet dood was, dan was hij toch op het punt gedood te worden.

Mijn zwaard trekkend, sprong ik vóór den kolossalen arachnid en hieuw met alle kracht naar zijn kop, waarop hij zich van Kamlot afwendde en zich tot mij keerde, maar hij was nu ernstig gewond en kon zich slechts met groote moeite bewegen. Terwijl ik naar den afschuwelijken kop sloeg, zag ik tot mijn ontzetting, dat Kamlot er bij lag alsof hij dood was. Hij bewoog zich niet meer. Ik had echter maar tijd, om èven naar hem te kijken. Het monster dat mij aanviel, leek wel met een onuitputtelijke vitaliteit begiftigd. Het bloed stroomde uit verscheidene wonden, waarvan er naar mijn gedachten minstens twee direct doodelijk hadden moeten zijn, maar toch deed het nog al zijn best mij te bereiken met de verschrikkelijke klauwen, waarin zijn voorpooten eindigden, en waarmee het mij naar zijn afschuwelijke kaken wilde trekken.

Het Vepajaansche zwaard is een scherp, tweesnijdend wapen, iets breeder en dikker bij de punten dan bij het gevest, en ofschoon het mijns inziens niet erg goed uitgebalanceerd is, vormt het toch een wapen, waarmee men gemakkelijk een doodelijken slag kan toebrengen. Ik merkte dit, terwijl ik er mijn

eerste ervaring mee opdeed, want toen het ondieer een grooten klauw uitstak om mij te grijpen, sloeg ik dezen met één enkelen slag er af. Het creatuur krijschte hierna nog afschuwelijker dan eerst, en met de laatste resten van zijn krachten snelde het op mij toe, zooals spinnen dit naar hun prooi doen. Terwijl ik een schrede achteruit deed, sloeg ik weer met mijn zwaard naar hem, en stak toen de punt er van met groote kracht midden in den afschuwelijken kop. Het dier wierp zich toen echter juist met zijn volle gewicht op mij; ik sloeg achterover en kwam onder hem te liggen.

Terwijl het op mij viel, gleed ik schuin weg en ik voelde mij van den tak vallen, waarop ik had gestaan. Gelukkig gaven de takken, die er direct onder zaten, mij eenigen steun; ik greep er een van beet en wist hierdoor mijn val te breken. Ik bevond mij nu op een grooten, platten tak, ongeveer vijftien voet onder dien, waarop ik eerst gestaan had. Gelukkig had ik mijn zwaard niet losgelaten, en daar ik niet gewond was, klom ik zoo snel ik kon terug om Kamlot tegen een verderen aanval te verdedigen. Hij had echter geen hulp meer noodig – de groote targo, zooals het dier wordt genoemd, was dood! Kamlot was echter eveneens dood; ik kon geen pols meer bij hem vinden, en ik hoorde ook zijn hart niet meer kloppen. Mijn eigen hart zonk in mijn schoenen. Ik had mijn vriend verloren, ik, die er hier zoo weinig had, en ik was bovendien zoo verdwaald als iemand met mogelijkheid maar zijn kan. Ik wist, dat ik den weg naar de Vepajaansche stad niet meer terug zou kunnen vinden, zelfs al had mijn leven er van afgehangen, hetgeen zonder twijfel het geval was. Ik kon natuurlijk naar beneden klimmen, maar of ik nog boven de stad was of niet, wist ik niet; eerlijk gezegd twijfelde ik er aan.

Dit was dus tarel verzamelen; dit was de bezigheid, waarvan ik had gedacht, dat het vervelend zou zijn door eentonigheid!

HOOFDSTUK VII.

Bij Kamlots graf.

Daar ik er op uitgetrokken was om tarel te verzamelen, beëindigde ik het werk, waarmee Kamlot en ik bijna gereed waren geweest, toen de targo ons aanviel; indien ik er in slaagde de stad terug te vinden, zou ik ten minste iets meebrengen om te laten zien, dat we ons best gedaan hadden! Maar wat moest ik met Kamlot aanvangen? Het idee zijn lichaam daar te laten liggen, stuitte mij tegen de borst. Ofschoon ik hem slechts korten tijd had gekend, was ik van hem gaan houden en was ik hem als mijn vriend gaan beschouwen. Zijn familie was mij genegen; het minste wat ik kon doen was zijn lichaam bij hen te brengen. Ik begreep natuurlijk, dat dit geen gemakkelijk karwei zou zijn, maar het diende gedaan te worden. Gelukkig ben ik tamelijk gespierd, en de zwaartekracht op Venus maakte het iets gemakkelijker het lichaam te dragen, omdat het zeker twintig pond lichter woog dan het op aarde gedaan zou hebben.

Met minder moeite dan ik had verwacht, slaagde ik er in Kamlots lichaam op mijn schouder te nemen. Vooraf had ik zijn wapens langs zijn zijde gebonden met een deel van den tarel, die wij verzameld hadden, zoodat ik daar geen last van kon hebben onder het loopen. Ik achtte het beter zijn wapens mee te nemen, dan ze achter te laten. Ik was wel niet op de hoogte van de heerschende gewoonten onder dergelijke omstandigheden, maar door ze mee te brengen bevond ik mij zeker aan den veiligen kant.

De ondervindingen van de eerstvolgende tien of twaalf uren leken mij een nachtmerrie, die ik liefst maar zoo gauw mogelijk wilde trachten te vergeten. De aanraking met het koude, stijve lichaam van mijn vriend was op zichzelf reeds weinig opbeurend, maar het gevoel heg noch steg te weten in deze vreemde wereld, was nog neerdrukkender. Terwijl de uren verstreken, gedurende welke ik ononderbroken afdaalde met uitzondering dan van de korte rustpoozen, die ik verplicht

was te nemen, scheen het gewicht van Kamlots lichaam voortdurend toe te nemen. Op aarde zou hij misschien honderdvijftig pond hebben gewogen, hetgeen gelijk stond met ongeveer honderddertig op Venus, maar tegen den tijd, dat de duisternis het sombere woud in donker begon te hullen, zou ik er op hebben durven zweren, dat hij wel een ton woog! Ik was zóó vermoeid, dat ik slechts langzaam vorderde. Bij iederen stap dien ik deed, moest ik tasten naar een houvast voor mijn voeten en mijn handen, opdat ik niet onderuit zou glijden met den zwaren last op mijn schouder, want één misstap en ik zou in letterlijken zin in de eeuwigheid gegleden zijn. De dood liep om zoo te zeggen vlak naast mij.

Het leek mij, alsof ik reeds duizenden voeten gedaald was, en nog steeds zag ik geen spoor van de stad. Verscheidene keeren hoorde ik op korten afstand een of ander dier bewegen in de boomen, en tweemaal hoorde ik den afschuwelijken kreet van den targo. Indien een van die monsters mij aanviel – wel, ik probeerde daaraan maar niet te denken! In plaats daarvan trachtte ik mijn gedachten bezig te houden met herinneringen aan mijn aardsche vrienden; ik doorleefde in den geest mijn jeugddagen in Indië, toen ik studeerde onder leiding van den ouden Chand Kabi; ik dacht aan den trouwen Jimmy Welsh, en ik herinnerde mij een aantal meisjes, die ik aardig had gevonden en met een paar waarvan ik het bijna ernstig had gemeend. Deze gedachte deed mij als vanzelf denken aan het meisje in den tuin van den jong en weldra bepaalde mijn denken zich alleen maar tot haar. Welk zonderling verbod had haar belet, mij te zien of tegen mij te spreken? Ze had gezegd, dat zij mij verachtte, maar zij had mij hooren zeggen, dat ik van haar hield. Dat leek me erg dwaas, nu ik er aan terugdacht. Hoe kon ik op 't eerste gezicht van een meisje houden, waar ik niets van wist, waarvan ik noch den leeftijd noch den naam kende? Het was bespottelijk – en toch wist ik, dat het waar was. Ik hield van de naamlooze schoone in den kleinen tuin.

Misschien kwam het, doordat mijn gedachten zóó zeer van

haar vervuld waren, dat ik minder voorzichtig was dan ik had behoren te zijn; zeker weet ik het niet, maar in ieder geval dacht ik aan haar, toen mijn voet uitgleed even nadat de nacht gedaald was. Ik greep om mij heen teneinde steun te vinden, maar het gecombineerde gewicht van mijzelf en van het lichaam dat ik droeg, rukte mijn handen los en met mijn dooden metgezel stortte ik in de duisternis. Ik voelde den kouden adem van den dood langs mijn gezicht strijken.....

We vielen niet ver, toen we plotseling tegengehouden werden door iets zachts, dat meeveerde met ons gezamenlijk gewicht, dan terugsprong, trilde als een veiligheidsnet, zooals wij dit allemaal wel eens gezien hebben, gespannen onder een acrobaat, die op groote hoogte een gevaarlijken toer verricht. In het zwakke, maar alles doordringenden licht van den Amtoriaanschen nacht zag ik wat ik reeds had vermoed – ik was gevallen in het web van een van Amtors verschrikkelijke spinnen!

Ik probeerde naar een kant te kruipen, waar ik misschien houvast aan een tak zou kunnen vinden, om mij los te rukken, maar iedere beweging scheen mij des te meer in de dikke draden te verstrikken. Mijn toestand was reeds verschrikkelijk genoeg, maar even later werd het nog des te erger, want toen ontdekte ik, terwijl ik om mij heen keek, aan het verste einde van het web, het kolossale, weerzinwekkende lichaam van een targo!

Ik trok mijn zwaard en hakte in de mij gevangen houdende draden van het web, toen de woedende arachnid langzaam naar mij toe kwam kruipen. Ik herinner mij, dat ik mij afvroeg, of een vlieg in het web van een spin denzelfden wanhopigen, verlamdenden angst ondervond als ik, toen ik de hopeloosheid besepte van mijn armzalige pogingen om te ontkomen aan die doodelijke omknelling en het verschrikkelijke monster, dat naar mij toe kwam kruipen! Maar gelukkig had ik eenige voordeelen, die vliegen niet hebben: ik was niet zóó volkomen hulpeloos als een vlieg!

De targo kroop nader en nader. Hij gaf geen enkel geluid.

Ik veronderstel, dat het monster tevreden was, omdat ik niet kon ontsnappen, zoodat het geen reden zag, waarom het mij door schrik zou verlammen.

Van een afstand van tien voet ongeveer ging het tot den aanval over, zich met zijn harige pooten op ongelooflijk snelle wijze voortbewegend. Ik ontving het met de punt van mijn zwaard.....

Er was heelemaal geen handigheid te pas gekomen, bij den steek dien ik toebracht; het was louter geluk, dat de punt van mijn zwaard de hersens van het creatuur doorboorde! Toen het levenloos naast mij neerviel, kon ik mijn oogen nauwelijks gelooven. Ik was gered!

Direct begon ik te werken om mij te bevrijden van de tareldraden, die mij omwikkeld hielden, en binnen vier of vijf minuten was ik vrij en had ik mij naar een tak beneden mij laten zakken. Mijn hart klopte nog snel en ik voelde mij zwak van uitputting. Een kwartier zoowat bleef ik uitrusten; toen vervolgde ik de eindeloos schijnende afdaling uit het afschuwelijke bosch.

Welke andere gevaren mij nog te wachten stonden, kon ik niet bevroeden. Ik wist, dat er nog meer monsters in dit reusachtige bosch huisden: deze machtige webben, die in staat waren het gewicht van een mensch of van een os te houden, konden niet alleen gemaakt zijn om een mensch te vangen!

Gedurende den voorgaanden dag had ik af en toe een glimp opgevangen van kolossale vogels, die, indien het vleescheters waren, even gevaarlijk voor mij konden blijken te wezen als de targo; maar het waren niet de vogels, waar ik nu angst voor koesterde, doch de nachtelijke sluipers en gluipers, die in ieder bosch rondspoken als het donker is geworden. Lager en lager daalde ik, voelend, dat ik ieder oogenblik de totale ineenstorting van mijn krachten kon verwachten. De strijd met den targo had mij ontzaglijk uitgeput, moe en afgemat als ik toch reeds was geweest door de inspanningen van dien dag. Maar toch durfde ik niet stil te houden. Hoe

lang zou ik het echter nog kunnen uithouden, eer ik voorgoed in elkaar zou storten?

Ik was bijna aan het eind van mijn krachten gekomen, toen mijn voeten vasten grond raakten. In het eerst durfde ik het nauwelijks gelooven, maar toen ik om mij heen en naar beneden keek, zag ik, dat ik inderdaad den bodem van het bosch had bereikt: na een maand op Venus te hebben vertoefd, had ik eindelijk voet gezet op haar oppervlakte! Ik kon weinig of niets onderscheiden – alleen maar de kolossale stammen der groote boomen, in welke richting ik ook keek. Onder mijn voeten lag een dik tapijt van gevallen bladeren, die, nu zij dood waren, geheel wit zagen.

Ik sneed de touwen door waarmee het lichaam van Kamlot op mijn rug gebonden was geweest en liet mijn armen makker op den grond zakken; toen wierp ik mij naast hem neer en sliep bijna onmiddellijk in.

Toen ik wakker werd, was het al weer dag. Ik keek om mij heen, maar kon niets anders onderscheiden dan het dikke kleed der witte bladeren, welke tusschen de stammen der boomen gespreid was. Deze stammen hadden zoo'n geweldigen omvang, dat ik bijna aarzel op de grootte er van te zinspelen uit vrees, dat men zou gaan twifelen aan de waarheid van het relaas mijner ervaringen op Venus. Maar zij moesten immers wel geweldig groot zijn om hun kolossale hoogte te kunnen schragen, want verscheidene er van reikten tot meer dan zesduizend voet boven den beganen grond, terwijl zij hun bebladerde toppen voor altijd in den eeuwigen mist der binnenste wolkenlaag geboord hadden.

Om een indruk te geven van den omvang van sommige dezer monsters, wil ik hier vertellen, dat ik rond den stam van één er van geloopt ben terwijl ik duizend passen in het rond telde, hetgeen neerkomt op een middellijn van ruw duizend voet, en er waren heel wat van die kanjers! Een boom van tien voet in diameter leek er bij vergeleken een dun takje! En dan beweren de geleerden op aarde, dat er op Venus geen plantengroei kan bestaan!

Ik had toen echter niet veel lust om mij met deze kwestie bezig te houden; ik moest denken aan mijzelf en aan den armen Kamlot. Wat moest ik aanvangen met het lichaam van mijn vriend? Ik had mijn best gedaan om hem bij zijn familie terug te brengen, maar ik was er niet in geslaagd. Ik twijfelde nu zelfs, of ik zijn verwanten wel ooit zou kunnen vinden. Er bleef mij maar één ding te doen over: ik moest hem begraven!

Toen ik dit besluit eenmaal had genomen, begon ik de bladeren om hem heen weg te trekken, opdat ik bij den grond zou kunnen komen om een graf voor hem te graven. De bladeren lagen ongeveer een voet dik en er onder bevond zich een zachte, weeke grond, dien ik gemakkelijk met mijn speer los kon woelen, waarna ik de aarde met mijn handen uitgroef. Het vergde niet veel tijd om een behoorlijk graf te maken; het was zes voet lang, twee voet breed en drie voet diep. Ik verzamelde wat pas gevallen bladeren en bedekte daar den bodem mee; toen kreeg ik er nog meer om ze om en over Kamlot heen te leggen, nadat ik hem in zijn laatste rustplaats zou hebben neergelaten.

Terwijl ik den kuil groef, zond ik een stil gebed voor hem op naar den hemel, ik wilde dat hij zoo plechtig mogelijk begraven werd.

Toen ik mij bukte en mijn armen rond het lichaam sloeg om het in zijn graf te leggen, merkte ik tot mijn verbazing, dat het normaal warm was. Dit wierp een geheel nieuw licht op de zaak. Een mensch, die reeds achttien uur dood was, moest koud zijn. Kon het wezen, dat Kamlot niet dood was? Ik drukte mijn oor tegen zijn borst; zwakjes hoorde ik zijn hart kloppen. Nooit tevoren had ik zoo'n gevoel van opluchting en vreugde ondervonden. Ik voelde mij als iemand, die tot een nieuwe jeugd herboren is, tot nieuwe hoop, tot nieuwe aspiraties. Tot dat oogenblik had ik er nog geen idee van gehad hoe alleen ik wel was!

Maar waarom was Kamlot niet dood? En hoe zou ik hem tot leven kunnen brengen? Ik begreep, dat ik het eerste moest

weten, voordat ik het laatste kon probeeren. Ik onderzocht zijn wond opnieuw. Er zaten twee diepe wonden in zijn borst; ze hadden slechts weinig gebloed, en ze waren zooals ik nu opmerkte, verkleurd – ze zagen er groenachtig uit. Het was dit, dat hoe onbeteekenend ook op zichzelf, den toestand verklaarde waarin Kamlot zich bevond. Die groenachtige kleur bij de wonden deed mij denken aan vergif, en opeens herinnerde ik mij nu, dat er soorten spinnen bestaan, die hun slachtoffers verlammen door hun vergif in te spuiten, waardoor deze totaal krachteloos bleven tot het dier lust kreeg hen te verslinden. De targo had Kamlot verlamd!

Mijn eerste gedachte was de levensgeesten bij mijn vriend op te wekken en tot dit doel begon ik hem te masseeren en paste ik de eerste-hulp-maatregelen toe, die ik indertijd gelukkig had geleerd. Wat van de twee resultaten had weet ik niet – misschien droegen ze er alle twee toe bij – maar in ieder geval werd ik na eenigen tijd voor mijn moeite beloond en zag ik, hoe Kamlot langzaam bijkwam. Hij zuchtte en knipperde met zijn oogleden. Na weer geruimen tijd – mijn krachten waren juist bijna uitgeput – sloeg hij zijn oogen op en keek mij aan. In het eerst was zijn blik totaal uitdrukkingloos en vreesde ik, dat zijn geestvermogens door het vergif aangedaan zouden zijn; toen kwam er een verbaasde blik in zijn oogen en merkte ik, dat hij mij herkende: Ik was getuige van een opstanding! „Wat is er gebeurd?” vroeg hij fluisterend, en toen zei hij, nog eer ik had kunnen antwoorden: „O ja, ik weet het, de targo heeft mij te pakken gekregen.” Met mijn hulp kwam hij overeind, en keek om zich heen. „Waar zijn we?” vroeg hij toen.

„Op den grond,” antwoordde ik, „maar wààr op den grond, weet ik niet.”

„Je hebt mij van den targo gered,” zei hij. „Heb je hem gedood? Maar dat moet wel, want anders had je mij nooit van hem kunnen bevrijden! Vertel me eens, wat er gebeurd is.”

In het kort vertelde ik hem hetgeen er had plaats gevonden.

„Ik probeerde je terug naar de stad te brengen, maar ik

raakte verdwaald en kon den weg niet vinden. Ik heb geen idee waar de stad ergens ligt.”

„Wat is dit?” vroeg hij, op den kuil naast hem wijzend.

„Je graf,” antwoordde ik. „Ik dacht, dat je dood was.”

„En je hebt een halven dag en een halven nacht een lijk gedragen! Maar waarom?”

„Ik ken al de gebruiken van je volk niet,” antwoordde ik, „maar je familie is goed voor mij geweest en het minste wat ik kon doen was je lichaam naar hen terug te brengen. Bovendien kon ik een vriend niet achterlaten om verslonden te worden door de vogels of de wilde dieren.”

„Ik zal het nooit vergeten,” zei hij rustig. Hij probeerde toen om op te staan, maar ik moest hem daarbij nog helpen. „In een oogenblikje ben ik weer geheel hersteld,” verzekerde hij me.

„Als ik maar eerst wat beweging heb gehad. De werking van het vergif van den targo duurt nooit langer dan vier en twintig uur, zelfs zonder eenige behandeling. Wat je voor mij hebt gedaan, heeft er toe bijgedragen, dat de werking veel korter heeft geduurd en een beetje beweging zal de laatste sporen er spoedig van doen verdwijnen.” Hij keek om zich heen als trachtte hij zich te oriënteren en terwijl hij dit deed, viel zijn blik op zijn wapens, die naast hem lagen en die ik met hem had willen begraven. „Je hebt zelfs die meegenomen!” riep hij uit. „Je bent een jong onder vrienden.”

Nadat hij zijn zwaard omgegespt had, nam hij zijn speer en samen begaven wij ons toen op stap, zoekend naar een aanwijzing, waaruit wij zouden kunnen opmaken, dat wij een punt onder de stad hadden bereikt. Kamlot vertelde mij onderweg, dat sommige boomen langs de voornaamste wegen, welke naar de plaats van de stad leidden, op een onopvallende en geheimzinnige manier waren gemerkt, evenals sommige boomen, die naar boven, naar de hangende stad leidden.

„We komen slechts zelden op de oppervlakte van Amtor,” zei hij, „ofschoon er af en toe handelscolonnen afdalen om naar de kust te gaan ten einde de schepen te zoeken van de weinige volken, waarmee wij op clandestiene wijze handel

drijven. De vloek van het Thorisme heeft zich echter ver-
breid en er zijn slechts weinig volken van degene die wij
kennen, welke niet besmet zijn door de theorieën van deze
wreede en zelfzuchtige levensbeschouwing. Af en toe gaan wij
ook wel eens naar beneden om op den basto te jagen voor zijn
huid en zijn vleesch.”

„Wat is een basto?” vroeg ik.

„Een groot, alles-verslindend dier met krachtige klauwen, die
bewapend zijn met vier scherpe nagels. Het dier heeft een
kolossaal gebit en bovendien is hij zoo hoog als een flinke man.
Ik heb er wel gedood, die zes en dertig honderd tob wegen.”

Een tob is een Amtoriaansch gewicht van ongeveer één en een
kwart ons.

Uit Kamlots beschrijving leidde ik af, dat de basto een enorme
beer met horens was, of een buffel met de klauwen en de
tanden van een vleescheter. Volgens zijn gewicht, moest het een
geweldig dier zijn. Ik vroeg hem, met welke wapens zij er jacht
op maakten.

„Sommigen geven de voorkeur aan pijlen, anderen aan speren,”
verklaarde hij, „en het is altijd goed om een boom in de buurt te
hebben waarvan de takken laag zitten,” voegde hij er lachend
bij.

„Zijn ze erg strijdlustig?” vroeg ik.

„Heel erg! Wanneer er een basto ten tooneele verschijnt is een
mensch net zoo vaak het wild als de jager, maar we jagen nu
niet op basto's. Wat ik het liefst wilde zien, is een teeken
waaraan ik kon weten, waar we zijn.”

We vervolgden onzen weg door het bosch, zoekend naar de
kleine route-teekens der Vepajanen, die Kamlot mij had
beschreven. Tevens had hij mij verklaard, op welke manier zij
altijd worden aangebracht. De teekens bestaan uit lange,
scherpe spijkers met een platten kop waarin een nummer is
aangebracht. Deze spijkers worden op gelijke hoogte van den
grond in de boomen geslagen. Ze zijn moeilijk te vinden, maar
het is noodzakelijk om hen zoo verborgen aan te brengen, daar

anders de vijanden der Vepajanen ze zouden vinden en verwijderen, of ze zouden gebruiken om den weg naar de steden der laatsten te vinden.

De methode om deze spijkers te gebruiken als wegwijzers is bijzonder handig bedacht en voorziet volkomen in de behoeften der Vepajanen, ofschoon zij voor anderen van geen beteekenis kunnen zijn. Iedere spijker vertelt een heele geschiedenis aan dengeen, die van het systeem op de hoogte is. Om het kort te zeggen: ze vertellen hem precies waar hij zich bevindt op het eiland, dat het koninkrijk uitmaakt van Mintep, den jong. Iedere spijker is met overleg geslagen, en zijn juiste plaats staat aangegeven op een kaart van het eiland, waarop tevens het nummer staat genoteerd, dat in den kop van den spijker is aangebracht. Voordat een Vepajaan verlof krijgt om alleen naar den beganen grond af te dalen, moet hij de plaats van iederen spijker in Vepaja van buiten leeren. Kamlot had dit gedaan. Hij vertelde mij, dat indien hij slechts één enkelen spijker kon vinden, hij onmiddellijk zou weten op hoeveel afstand naar beide kanten zich de andere spijkers zouden bevinden, terwijl hij daaruit weer zou kunnen afleiden, waar we ons bevonden. Hij vertelde mij echter dat het wel eens een heelen tijd zou duren, eer wij één enkelen spijker ontdekten. Het bosch was eentonig van onveranderlijkheid. Er waren verschillende soorten boomen, sommige met takken, die den grond raakten, andere die tot op honderden voeten van hun basis in het geheel geen takken droegen. Er waren stammen die zoo glad waren als glas en zoo recht als de mast van een schip, zonder één enkelen tak zoover het oog reikte. Kamlot vertelde mij, dat de bladeren van deze boomen als een groote toef hoog in de wolken groeiden.

Ik vroeg hem, of hij daar al eens ooit geweest was, en hij zei te gelooven, dat hij naar den top van den hoogsten boom geklommen was, maar dat hij bijna doodgevroren was bij deze onderneming. „Wij krijgen onzen watervoorraad van deze boomen,” merkte hij op. „Zij zuigen den waterdamp op, die zich in de wolken bevindt en geleiden het door hun stam naar

de wortels, vanwaar het weer als levenssap voor den boom naar boven wordt gevoerd. Door een gat in een van deze boomen te boren, krijgt men een overvloedige hoeveelheid helder, koel water – een gelukkige voorziening van.....”

„Daar komt iets, Kamlot,” viel ik hem in de rede. „Hoor je het?” Hij luisterde een oogenblik aandachtig. „Ja”, zei hij toen. „We kunnen beter in een boom klimmen, tot we zien wat het is.” Toen hij in de takken van een boom klom, volgde ik hem; en daar wachtten wij. Ik kon duidelijk hooren, dat er iets door het bosch in onze richting kwam. Het dikke karpel van bladeren onder zijn voeten dempte wel is waar het meeste geluid, maar ik onderscheidde toch iets als het ritselen van dorre bladeren. Het kwam steeds dichterbij, klaarblijkelijk echter zeer langzaam. Toen ontdekten we plotseling een grooten, loggen kop achter een stam, die niet ver van ons af stond.

„Een basto,” fluisterde Kamlot, maar uit de beschrijving, die hij mij van dit dier gegeven had, had ik dit reeds begrepen. Het zag er als een basto uit – alleen mèer er van! Zijn kop en voorhoofd waren geheel met dik krulhaar bedekt, zijn blauwe oogen waren slechts klein en rood gerand. Zijn huid zag blauw en deed denken aan een olifant. Behalve op zijn kop en aan het uiteinde van zijn staart was zijn gansche lichaam onbehaard. Het dier stond hoog in de schouders en zijn romp was betrekkelijk laag bij den grond. Zijn voorpooten waren kort en stevig, en eindigden in breede, drieteenige voeten; zijn achterpooten waren langer en de voeten er van veel kleiner, een verschil, dat veroorzaakt werd door het feit, dat de voorpooten zeker wel drie kwart van het totale gewicht van het dier droegen. Zijn muil deed veel denken aan dien van een beer, maar hij was breeder en hij droeg zware, kromme slaganden.

„Daar komt onze maaltijd,” merkte Kamlot op alsof het de gewoonste zaak der wereld was. De basto bleef staan en keek om zich heen toen hij de stem van mijn vriend hoorde. „Ze smaken uitstekend,” vervolgde Kamlot, „en we hebben in een

heele poos niets gegeten. Er gaat niets boven een basto-biefstuk, gebraden boven een houtvuur.”

Het water liep mij uit den mond. „Kom mee,” zei ik en ik begon uit den boom te klimmen, mijn speer gereed in mijn hand. „Kom terug!” riep Kamlot. „Je weet niet wat je doet!”

De basto had gezien, waar wij ons bevonden, en kwam nu nader. Hij stiet een geluid uit, dat de beste pogingen van een volwassen leeuw op dit gebied te schande zou hebben gemaakt. Ik weet niet, of ik het beschrijven moet als blaffen of als brullen. Het begon met een reeks grommende klanken, maar het geluid nam geleidelijk zóó toe, dat de grond er op het laatst van dreunde.

„Hij schijnt kwaad te zijn,” merkte ik op, „maar als wij hem willen opeten, moeten wij hem toch eerst doden, en hoe kunnen wij hem doden, wanneer wij in dezen boom blijven zitten?”

„Ik blijf niet in den boom,” antwoordde Kamlot, „maar jij wel. Je weet niets af van de jacht op deze dieren, en je zou waarschijnlijk niet alleen maken, dat hij jou doodde, maar mij op den koop toe. Jij blijft waar je bent. Ik zal wel met den basto afrekenen.”

Dit voornemen leek me in het geheel niet, maar ik was gedwongen om Kamlots grootere kennis en meerdere ervaring met betrekking tot de toestanden op Amtor te erkennen, en diende zijn wenschen dus wel te eerbiedigen. Toch hield ik mij gereed om hem te hulp te snellen, zoodra dit noodig mocht zijn. Tot mijn verwondering liet hij zijn speer op den grond vallen en nam in de plaats daarvan een buigzaam takje met bladeren er aan mee, dat hij van den boom had gesneden alvorens er uit te klimmen om den basto tegemoet te gaan. Hij kwam niet vlak vóór het dier op den grond, maar klom een heel eind om den boom heen, alvorens te dalen. Mij had hij gevraagd de aandacht van den basto bezig te houden, hetgeen ik deed door te schreeuwen en een tak van den boom heen en weer te schudden.

Op een gegeven oogenblik ontdekte ik tot mijn grooten schrik, dat Kamlot op slechts eenige passen achter het dier stond, alleen gewapend met zijn zwaard en het takje, dat hij in zijn linkerhand hield. Zijn speer lag op den grond, niet ver van den woedenden basto, en zijn positie leek mij tamelijk hopeloos indien het dier hem zou ontdekken, voordat hij zich in een anderen boom in veiligheid had kunnen stellen. Dit begrijpend, verdubbelde ik mijn pogingen om de aandacht van het dier gevangen te houden, tot Kamlot mij riep er mee uit te scheiden. Ik dacht, dat hij gek geworden was en ik zou zeker geen gevolg aan zijn verzoek hebben gegeven, indien zijn stem niet de aandacht van den basto had getrokken, waardoor iedere poging mijnerzijds om hem af te leiden toch geen resultaat meer kon hebben. Op hetzelfde oogenblik, dat Kamlot mij riep, werd de kolossale kop plomp in zijn richting gedraaid en ontdekten de woeste oogen hem. Het beest keerde zich om en bleef een moment het onbezonnen, nietige mensch-ding aanstaren; toen kwam het op hem toe.

Ik wachtte niet langer maar liet mij op den grond zakken met de bedoeling het dier van achteren aan te vallen. Wat er daarna gebeurde ging zóó snel, dat het nog gauwer ging dan ik het kan vertellen. Terwijl ik naar hem toe rende, zag ik hoe de machtige basto zijn kop liet zakken om een snellen aanval op mijn metgezel te doen, die daar bewegingloos bleef staan met zijn kleine zwaard en het boomtakje in de handen. Plotseling, in dezelfde seconde dat ik dacht dat hij door de geweldige horens gespiest zou worden, wuifde hij met het bebladerde takje in het gezicht van het dier en sprong lenig op zij, tegelijkertijd zijn zwaard in den linkerschouder drukkend, tot het staal geheel tot aan het gevest in het groote lichaam verdwenen was.

De basto bleef staan, zijn pooten wijduit gespreid; een oogenblik wankelde hij heen en weer en toen viel hij op den grond vlak voor de voeten van Kamlot. Een kreet van bewondering lag op mijn lippen, toen ik toevallig naar boven keek. Wät

mijn aandacht had getrokken, weet ik niet; misschien was het wel de waarschuwing van die onhoorbare stem, die wij soms het zesde zintuig noemen. Wat ik zag, verdreef den basto en de daad van Kamlot met één slag uit mijn gedachten.

„Mijn hemel,” riep ik in het Engelsch, en dan in het Amtoriaansch, „kijk eens Kamlot! Wat zijn dat?”

HOOFDSTUK VIII.

Aan boord van de Sofal

Vlak boven ons zwevend zag ik wat eerst vijf enorme vogels leken, maar waarin ik spoedig, ondanks mijn ongeloof, vijf gevleugelde mensen herkende! Ze waren gewapend met zwaarden en dolken en ieder van hen droeg een lang touw met aan het eind er van een ijzeren haak.

„Voo klangan!” riep Kamlot. (De vogelmenschen!)

Terwijl hij dit zei, hechtten zich een paar ijzeren haken aan iederen kant van ons vast. We deden al ons best om ons te bevrijden door er met onze zwaarden op te hakken, maar onze wapens vermochten niets tegen het metaal waarvan zij gemaakt waren, en de touwen waaraan zij bevestigd waren, bevonden zich buiten ons bereik. Terwijl wij wanhopig worstelden om los te komen, daalden de klangan op den grond, ieder paar aan weerszijden van het slachtoffer, dat zij overmeesterd hadden. Hierdoor hielden zij ons zóó vast, dat wij volkomen hulpeloos waren – zooals twee cowboys een gelassoden stier vasthouden – terwijl de vijfde angan ons met getrokken zwaard naderde en ons ontwapende. (Misschien moet ik uitleggen, dat angan enkelvoud is, klangan meervoud; het meervoud van Amtoriaansche woorden wordt gevormd door kloo te zetten voor woorden die met een medeklinker, en kl voor woorden die met een klinker beginnen).

Wij waren zoo snel en volkomen in de macht der vogelmenschen geraakt, dat alles reeds gebeurd was voordat ik tijd had gevonden om te bekomen van de verbazing, die hun zonderlinge verschijning bij mij had teweeggebracht. Ik herinnerde mij nu, dat ik Danus bij een of twee gelegenheden had hooren spreken van voo klangan, maar ik had toen gedacht, dat hij het over broedmachines of iets dergelijks had. Maar weinig had ik de werkelijkheid ook kunnen vermoeden.

„Ik geloof dat we er bij zijn,” merkte Kamlot somber op.

„Wat zullen ze met ons doen?” vroeg ik.

„Vraag het hun,” antwoordde hij.

„Wie ben je?” vroeg een van de vogelmenschen.

Waarom weet ik zelf niet, maar ik was toch verbaasd toen ik hem hoorde spreken, ofschoon ik niet begreep, wat mij eigenlijk nog mèèr verbazen kon aan het geval „Ik ben een vreemdeling van een andere wereld,” vertelde ik hem. „Mijn vriend en ik hebben geen ruzie met u. Laat ons gaan.”

„Je doet moeite voor niets,” merkte Kamlot tegen mij op.

„Ja, hij doet moeite voor niets,” gaf de angan toe. „Jullie zijn Vepajaners, en we hebben orders Vepajaners naar het schip te brengen. Je ziet er niet als een Vepjaner uit,” voegde hij er bij, mij van het hoofd tot de voeten opnemend, „maar die ander wel.”

„In ieder geval ben je geen Thorist, en daarom moet je een vijand zijn,” voegde een ander er bij.

Ze maakten de haken van ons los en bonden touwen om onzen nek en andere touwen om ons lichaam onder onze armen; toen grepen twee klangan de touwen, waarmee Kamlot was gebonden en twee anderen namen die, waarmee ik gebonden was, en hun vleugels uitspreidend, verhieven zij zich in de lucht, ons meevoerend. De touwen onder onze armen waren bestemd om ons te dragen, maar de andere waren een voortdurende waarschuwing wat er met ons zou gebeuren, indien wij van plan waren op de een of andere wijze moeilijkheden te maken!

Terwijl zij tusschen de boomen vlogen, hingen wij soms slechts eenige voeten boven den grond, want de lanen in het bosch waren dikwijls zeer laag door de overhangende takken. De klangan spraken veel onder elkaar; ze riepen elkaar aan, lachten en zongen en waren blijkbaar zeer voldaan over hun vangst. Hun stemmen klonken zacht en week, en hun liederen deden vaag denken aan de zoogenaamde Negro spirituals – een gelijkenis, die misschien gesuggereerd werd door de kleur van hun huid, die zeer donker was.

Daar Kamlot voor mij uit gedragen werd, had ik een uitstekende gelegenheid om de fysieke eigenaardigheden op te merken van de vreemde wezens, in wier handen wij gevallen wa-

ren. Ze hadden een laag, terugwijkend voorhoofd, een grooten neus, die op een snavel leek, een terugwijkende kin; hun oogen waren klein en stonden dicht bij elkaar; hun ooren lagen plat tegen het hoofd en eindigden onderaan in een punt. Hun borst was breed, en gevormd als die van een vogel; hun armen waren buitengewoon lang en eindigden in handen met lange vingers, waaraan scherpe, stevige nagels zaten. Het lagere deel van hun romp was klein, de heupen smal, de beenen kort en stevig, en eindigden in voeten met drie teenen. Op hun hoofd groeiden veeren in plaats van haren. Wanneer ze opgewonden waren – bijvoorbeeld toen ze ons aanvielen – stonden de veeren recht overeind op hun hoofd, maar gewoonlijk lagen ze plat. Ze zagen er allemaal hetzelfde uit; beginnend bij den wortel vertoonden ze een witten band, dan een rooden, dan weer een witten, terwijl de punt rood is. Dergelijke veeren groeiden ook op hun onderlichaam; degenen die op hun rug zaten, konden zij als een staart uitspreiden wanneer zij zich „op hun mooist” wilden laten zien.

Hun vleugels, die bestonden uit een zeer dun vlies, verstevigd door een licht geraamte, leken veel op die van een vleermuis; ze schenen mij echter heelemaal niet in overeenstemming met het gewicht van het lichaam dat zij te dragen hadden, maar later zou ik ervaren, dat dit oogenschijnlijke gewicht bedrieglijk is, daar hun beenderen, evenals die van echte vogels, hol zijn.

Deze schepsels droegen ons een heel eind weg, ofschoon ik niet weet hoe ver. We waren acht volle uren in de lucht; en waar het bosch het toestond, vlogen zij zeer snel. Ze schenen onvermoeibaar, ofschoon Kamlot en ik totaal uitgeput waren, lang voordat zij hun bestemming bereikt hadden. De touwen onder onze armen sneden in ons vleesch; dit zoowel als het feit, dat wij hopelooze pogingen in het werk stelden om de touwen boven ons te grijpen, ten einde het gewicht van onze lichamen met onze handen te ondersteunen, droeg natuurlijk niet weinig tot onze uitputting bij.

Maar evenals aan alles, kwam er ook aan dezen afschuwelijken

tocht eindelijk een eind. Plotseling verlieten wij het bosch en vlogen over een prachtige door land ingesloten haven, en voor den eersten keer zag ik neer op de wateren van een Venussiaansche zee. Tusschen twee punten, die den ingang van de haven vormden, zag ik hoe de zee zich uitstreckte zoover het oog reikte – geheimzinnig, verleidelijk, uitdagend. Welke vreemde landen en nog vreemder volken lagen er daar ginds aan den horizon? Zou ik het ooit te weten komen?

Plotseling werden mijn aandacht en gedachten getrokken door iets dat ik links op den voorgrond ontdekte en dat ik nog niet eerder had opgemerkt: een schip lag voor anker op de rustige wateren van de haven en even er achter lag een tweede schip. Wij werden naar een van deze schepen gevlogen. Toen wij het dichtstbijzijnde en kleinste bereikten, ontdekte ik een vaartuig, dat wat lijn en bouw betreft, maar weinig verschilde van de aardsche schepen. Het had een zeer hoogen boeg, die scherp naar boven opliep; het schip was lang en smal, en het zag er uit alsof het gebouwd was voor een zeer groote snelheid. Maar door welke kracht werd het voortbewogen? Het had geen masten, geen zeilen, geen schoorsteenen. Op het achterschip bevonden zich twee ovale huizen – een was er kleiner en rustte bovenop een grooter. Op den top van het laatste was een ovale toren aangebracht, die bekroond werd door een klein kraaiennest. Zoowel in de beide gebouwtjes als in den toren bevonden zich deuren en vensters. Toen wij dichterbij kwamen, kon ik een aantal open luiken aan dek onderscheiden en menschen, die op de ommegangen stonden, welke den toren en het bovenste gebouwtje omgaven. Ook stonden er verscheidene op het dek. Ze sloegen onze nadering gade.

Toen wij op het dek werden neergezet, zagen wij ons onmiddellijk omringd door een aantal druk pratende en gesticuleerende mannen. Een man, dien ik voor een officier hield, beval onze touwen los te maken en terwijl dit gebeurde, ondervroeg hij de klangan, die ons gebracht hadden.

Al de mannen, die ik zag, leken erg veel wat kleur en lichaamsbouw betreft op de Vepajaners, maar hun gelaatstrekken wa-

ren veel grover en veel minder intelligent. Slechts weinigen hadden regelmatige trekken, en alleen één of twee mochten knap genoemd worden. Ik zag de sporen van ouderdom en ziekte bij hen – de eerste die ik had gezien op Amtor!

Nadat de touwen waren verwijderd en hij vier kwaadaardig er uitzierende kerels had opgedragen ons te bewaken, beval de officier ons hem te volgen. Hij bracht ons naar het achterdek en den toren, die boven op het kleinste huisje stond. Hij liet ons echter buiten den toren wachten, terwijl hijzelf naar binnen ging.

De vier mannen, die ons bewaakten, namen ons met stuursche, hatelijke blikken op. „Vepajaners, hè,” zei er een vijandig. „Jullie denken, dat je beter bent dan gewone mensen, niet? Maar je zal wel merken, dat je je daarin vergist; in het Vrije Land van Thora zijn alle mensen gelijk! Ik voor mij zie echter niet in, waar het goed voor is lieden van jullie soort in ons land te brengen. Indien ik mijn zin mocht doen, kreeg je wat van dit.” Bij de laatste woorden sloeg hij tegen een wapen, dat in een holster aan zijn gordel hing.

Het wapen, of beter gezegd: de greep er van, deed mij denken aan een of ander pistool en ik veronderstelde dat het een van die eigenaardige vuurwapenen was die doodelijke stralen uitzond, zoals Kamlot mij had beschreven. Ik was op het punt den kerel te vragen het mij eens te laten zien, toen de officier uit den toren kwam en de wacht beval ons binnen te brengen. We werden in een kamer gevoerd waarin een man zat met een onaangenaam uiterlijk, die ons dreigend opnam. Hij keek ons met een sneer aan – de sneer van een mensch, die zich tegenover zijn meerdere voelt staan, maar die dit gevoel tracht te verbergen door „dik te doen”, doch daardoor juist het inferioriteitscomplex naar voren brengt, dat de oorzaak van zijn minderwaardigheidsgevoel is. Ik wist direct, dat ik niet met hem zou kunnen opschieten.

„Weer twee klooganfall!” riep hij uit. (Een ganfal is een misdadiger). „Weer twee beesten, die de werkers trachten te verpletteren, maar het is jullie niet gelukt, hè? Nu zijn wij de

baas! Dat zul je ondervinden, nog voordat we Thora bereiken. Is een van jullie soms dokter?"

Kamlot schudde zijn hoofd!

De kerel, dien ik voor den kapitein van het schip hield, keek me doordringend aan. „Jij bent geen Vepajaan,” zei hij. „Wat ben jij eigenlijk wel? Niemand heeft nog ooit een man gezien met gele haren en blauwe oogen.”

„Voor zoover het jou aangaat,” antwoordde ik, „ben ik een Vepajaner. Ik ben nooit in een ander land van Amtor geweest.” „Wat bedoel je met: voor zoover het jou aangaat?” vroeg hij. „Omdat het niet veel verschil uitmaakt wat jij er van denkt,” viel ik uit. Ik mocht den kerel niet, en indien ik iemand niet mag, heb ik moeite dit te verbergen. In dit geval deed ik er zelfs niet eens moeite voor.

Hij kreeg een kleur en kwam half overeind uit zijn stoel. „Zoo denk je dat?” schreeuwde hij.

„Ga zitten,” raadde ik hem. „Jij hebt bevel Vepajaners mee terug te brengen. Niemand kan het iets schelen, wat jij van hen denkt, maar je zult er last mee krijgen, indien je ze niet meebrengt.”

Indien ik een diplomaat was geweest, zou ik mijn tong wat meer gekronkeld hebben, maar ik ben nu eenmaal geen diplomaat, vooral niet wanneer ik kwaad ben, en nu ondervond ik zoowel woede als tegenzin, want er was iets in de houding van al die menschen tegenover ons, dat getuigde van onwetendheid en bitterheid. Bovendien meende ik uit hetgeen Danus mij af en toe had verteld en uit de opmerkingen van den matroos, die had gezegd dat hij ons wel zou willen doden, te mogen opmaken, dat ik niet ver mis was in mijn vermoeden, dat de officier dien ik aldus had bejegend, zijn bevoegdheid te buiten zou gaan indien hij ons iets deed. Ik begreep echter, dat ik een groot risico had genomen en wachtte in spanning de uitwerking van mijn woorden af.

De kerel gedroeg zich als een hond, die een pak slaag heeft gehad en maakte er zich met een: „We zullen wel eens zien,” van af. Hij keek in een boek, dat open voor hem lag. „Hoe

is je naam?" vroeg hij, in Kamlots richting knikkend. Zelfs zijn hoofdknik was onderworpen.

„Kamlot van Zar," antwoordde mijn metgezel.

„Wat is je beroep?"

„Jager en houtsnijder."

„Je bent een Vepajaan?"

„Ja."

„Uit welke stad van Vepaja?"

„Uit Kooaad," antwoordde Kamlot.

„En jij?" vroeg de officier, zich tot mij wendend.

„Ik ben Carson van Napier," antwoordde ik, den Amtoriaanschen vorm gebruikend. „Ik ben een Vepajaan van Kooaad."

„Wat is je beroep?"

„Ik ben vliegenier," antwoordde ik, het Engelsche woord en de Engelsche uitspraak bezigend.

„Een wàt?" vroeg hij. „Daar heb ik nooit van gehoord." Hij probeerde het woord in zijn boek te schrijven en trachtte het toen uit te spreken, maar hij kon het geen van beiden, daar de Amtoriërs geen gelijklopende klanken hebben voor verscheidene van onze klinkers en ze zelfs niet kunnen uitspreken. Teneinde zijn onkunde te verbergen, schreef hij maar iets op in het boek, maar wat het was weet ik niet; toen keek hij me weer aan. „Ben je dokter?" vroeg hij.

„Ja," antwoordde ik, en toen de officier een aantekening in zijn boek maakte, wierp ik Kamlot een heimelijken blik toe, en gaf hem een wenk.

„Breng ze weg," beval de man nu, „en pas op voor hem," voegde hij er bij, op mij wijzend. „Dat is een dokter."

We werden naar het hoofddek gebracht waar wij met honende en spottende uitroepen door de bemanning werden begroet. Ik zag de klangan rondlopen, de veeren van hun staart uit gespreid. Toen ze ons zagen, wezen ze naar Kamlot, en ik hoorde hen tegen een paar matrozen vertellen, dat hij het was geweest, die met een enkelen stoot van zijn zwaard den basto had geveld, een feit dat wel geschikt bleek hun bewondering op te wekken – hetgeen het trouwens ook verdiende.

We werden naar een open luik gebracht en kregen bevel naar beneden te gaan in een donker, slecht geventileerd hol, waar we verscheidene gevangenen aantroffen. Sommige van hen waren Thoristen, die straf ondergingen wegens inbreuk op de discipline; anderen waren Vepajaners zoals wij, en onder deze laatsten was er een, die Kamlot herkende en hem begroette toen wij in hun midden afdaalden.

„Jodades, Kamlot,” riep hij, hetgeen een Amtoriaansche groet is en zooveel beteekent als „Veel geluk moge je deel zijn.”

„Ra jodades,” antwoordde Kamlot. „Welk slecht gezind lot heeft Honan hier gebracht?”

„Slecht gezind lot is niet de juiste omschrijving,” antwoordde Honan. „Catastrophe zou een beter woord zijn. De klanger zochten zoowel vrouwen als mannen; zij zagen Duare en achtervolgden haar; toen ik probeerde haar te beschermen, namen zij mij gevangen.”

„Je opoffering was niet vergeefs,” zei Kamlot, „Zelfs al was je bij de uitoefening van een dergelijke plicht gedood, dan nog zou het niet vergeefs zijn geweest.”

„Maar het was vergeefs; dat is juist de catastrophe.”

„Wat bedoel je?” vroeg Kamlot.

„Ik bedoel, dat zij haar kregen,” antwoordde Honan terneergeslagen.

„Ze hebben Duare gevangengenomen!” riep Kamlot op een toon vol afschuw uit. „Bij het leven van den jong, maar dat kàn niet!”

„Ik wou, dat het niet waar was,” zei Honan.

„Waar is ze? Op dit schip?” vroeg Kamlot.

„Neen; ze hebben haar naar het andere, het grootere schip gebracht.

Kamlot leek verpletterd, en ik kon zijn droefheid alleen maar verklaren als de hopeloosheid van een verliefden jongeman, die zijn toekomstige bruid voorgoed verloren heeft. Onze vriendschap was noch hecht, noch lang genoeg geweest om tot vertrouwelijke mededeelingen aanleiding te geven, en zodoende verbaasde het mij heelemaal niet, dat ik hem nooit over het

meisje had hooren spreken en onder de gegeven omstandigheden kon ik hem evenmin naar haar vragen. Ik eerbiedigde daarom zijn smart en zijn stilzwijgen, en liet hem over aan zijn eigen treurige gedachten.

Kort na zonsopgang den volgenden morgen vertrok het schip. Ik wou dat ik aan boord was geweest om het schouwspel van deze zonderlinge wereld te kunnen waarnemen, en mijn precaire toestand als gevangene van de gehate Thoristen baarde mij minder spijt dan het feit, dat ik, de eerste aardsche mensch die op de zeeën van Venus voer, gedoemd was om in een duf hol onder dek te zitten waar ik niets kon zien. Maar indien ik gevreesd had voor den duur van de reis beneden gehouden te worden, dan bleek mijn vrees toch ongegrond, want kort nadat het schip onder weg was, kregen wij allemaal bevel aan dek te komen om te schrobben en te poetsen.

Toen wij boven kwamen, voer het schip juist tusschen de twee kapen door, die den ingang van de haven vormden. Het groote schip voer voor ons uit, en ik had een uitstekend gezicht op het naburige land, de kust, die wij verlieten en de wijde uitgestrektheid van den oceaen, die in den horizon scheen weg te vloeien.

De kapen waren rotsachtige voorgebergten, bedekt met een vegetatie van teere kleuren; er groeiden slechts weinig boomen en die waren bovendien nog beduidend kleiner dan de reuzen op het vasteland. De laatsten leverden van uit de open zee een werkelijk angst-aanjagend schouwspel op voor een aardsch mensch; hun machtige stammen hieven de tooverachtige gekleurde bladeren wel vijfduizend voet recht de hoogte in, waar zij voor het oog in de wolken verdwenen. Ik mocht echter niet lang naar de wonderen van dit landschap kijken. Men had mij niet bevolen naar boven te komen om mij gelegenheid te geven de schoonheidsverlangens van mijn ziel te bevredigen.

Kamlot en ik moesten kanonnen schoonmaken en poetsen. Er stonden een aantal aan iederen kant van het dek, één op den achtersteven en twee op het dek waarop zich de toren bevond. Ik was verbaasd toen ik ze zag, want er was geen spoor van

bewapening te bekennen geweest toen ik den vorigen dag aan boord was gekomen; maar het duurde niet lang eer ik de verklaring ontdekte – de kanonnen waren gemonteerd op wagentjes die men kon laten zakken, waarna ze met een luik, dat gelijk met het dek lag, bedekt werden.

De loop van deze stukken was ongeveer twintig centimeter in doorsnee, terwijl het boorgat nauwelijks dikker was dan mijn pink; het vizier was ingenieus en gecompliceerd, maar ik kon geen sluitstuk of grendel ontdekken, nòch een opening er voor. Het eenige dat er op wees, dat men met deze wapens schieten kon, was een soort draaiende krukas, die wel iets leek op den grendel, die aan sommige aardsche geweren zit.

De loopen der kanonnen waren ongeveer vijftien voet lang en van voor tot achter van dezelfde middellijn. Wanneer er mee geschoten wordt, kunnen ze tot twee derde van hun lengte buiten de reeling van het schip gebracht worden, waardoor ze een grooter horizontaal gebied bestreken, en er bovendien meer ruimte vrij kwam op het schip, hetgeen van belang was op zoo'n nauw vaarttuig als waarop ik gevangene was!

„Wat schieten ze met die kanonnen?” vroeg ik aan Kamlot, die naast mij werkte.

„T-stralen,” antwoordde hij.

„Zijn die in materieel opzicht anders dan de R-stralen, die je mij beschreven hebt toen je mij vertelde van de kleine wapens die de Thoristen gebruiken?”

„De R-stralen vernietigen alleen maar menschelijk weefsel,” antwoordde hij, „terwijl er niets bestaat, dat de T-stralen niet vernietigt. Het is een uiterst gevaarlijke straal om mee te werken, omdat zelfs het materiaal van den loop er niet geheel tegen bestand is. De eenige reden dat men hem kan gebruiken is dan ook, dat de grootste kracht ontwijkt langs de lijn van den geringsten weerstand. Maar soms wordt het kanon er zelf toch wel door vernietigd.”

„Hoe wordt er mee geschoten?” vroeg ik.

Hij wees naar den kruk aan het eind van het sluitstuk. „Door dien om te draaien, gaat er een scherm omhoog, waardoor

stralen van element 93 gelegenheid krijgen in te werken op de lading, die bestaat uit element 97, en waardoor de doodelijke T-straal uitgezonden wordt.”

„Waarom kunnen wij dit kanon niet omkeeren en er het heele dek van het schip mee schoonvegen,” stelde ik voor, „om op die manier de Thoristen te doden en onszelf de vrijheid terug te geven?”

Hij wees naar een kleine, onregelmatige opening in het einde van den kruk. „Omdat wij den sleutel niet hebben, die hier op past,” zei hij.

„Wie heeft dien sleutel?”

De officieren hebben de sleutels van de kanonnen, waar zij bevel over voeren,” antwoordde hij. „In de hut van den kapitein bevinden zich sleutels voor alle kanonnen, en hij draagt een soort looper bij zich, waarmee alle kanonnen ontsloten kunnen worden. Dat was ten minste zoo bij de oude Vepajaansche marine, en het is zonder twijfel nog hetzelfde bij de Thoristische vloot.”

„Ik wou, dat wij ons meester konden maken van dien sleutel,” zei ik.

„Ik ook,” antwoordde hij, „maar dat is onmogelijk.”

„Niets is onmogelijk,” beweerde ik.

Hij gaf geen antwoord, en ik ging niet verder op het onderwerp in, maar ik zette het daarom niet uit mijn gedachten.

Terwijl ik aan het werk was, merkte ik op hoe gemakkelijk en geruischloos het schip werd voortbewogen, en ik vroeg Kamlot wat eigenlijk de drijfkracht was. Hij gaf me een lange technische verklaring, waarvan ik alleen maar zal vertellen, dat het zeer nuttige element 93 (dat vik-ro heet) hier weer gebezigd wordt op een stof, die een aanzienlijke hoeveelheid van het element yor-san (105) bevat. De inwerking van vik-ro op yor-san heeft tot gevolg de absolute vernietiging van het lor, waardoor er al de energie van vrijkomt. Wanneer men nagaat, dat er achttienduizend millioen maal meer energie vrijkomt door de ontbinding van één ton steenkolen dan door de verbranding er van, dan kan men de ontzaglijke mogelijkheden

begrijpen, van deze wonderlijke Venussiaansche wetenschappelijke ontdekking. Brandstof voor den geheelen levensduur van het schip kon in één literkan worden meegevoerd!

Toen de dag vorderde merkte ik, dat wij evenwijdig langs een kustlijn koersten, nadat wij een gedeelte van den Oceaan waren overgestoken waar geen land was te zien. Daarna viel mij steeds hetzelfde feit op – steeds was er bijna altijd land in 't zicht. Hieruit viel af te leiden, dat het vasteland van Venus mogelijk veel grooter was dan haar zeeën; maar ik had geen gelegenheid mijn nieuwsgierigheid op dit punt te bevredigen, en natuurlijk hechte ik niet veel waarde aan de kaarten die Danus mij had laten zien, daar de voorstelling, die de Amtoriërs van den vorm hunner wereld hebben, het bestaan van betrouwbare kaarten ten eenenmale buitensluit.

Kamlot en ik waren gescheiden, daar hij te werk was gesteld in de kombuis van het schip, die vooraan op het hoofddek was gelegen. Ik sloot nu vriendschap met Honan, maar wij werkten niet samen, en des avonds waren wij gewoonlijk zóó vermoeid, dat wij slechts weinig spraken alvorens op den harden grond van onze gevangenis in slaap te vallen. Op zekeren avond echter, toen ik weer moest denken aan het verdriet van Kamlot, omdat mijn eigen gedachten vervuld waren van treurige herinneringen aan het naamlooze meisje uit den tuin, vroeg ik Honan wie Duare was.

„Zij is de hoop van Vepaja,” antwoordde hij, „misschien de hoop van de gansche wereld.”

HOOFDSTUK IX.

Soldaten der vrijheid.

Een voortdurende omgang veroorzaakt een zekere camaraderie, zelfs tusschen vijanden. Toen er eenige dagen verstreken waren, scheen de haat en verachting, die de gewone matrozen voor ons aan den dag hadden gelegd, toen wij voor den eersten keer aan boord kwamen, plaats te hebben gemaakt voor een bijna vriendschappelijke familiariteit, alsof zij ontdekt hadden, dat wij per slot van rekening heelemaal niet zulke kwade kerels waren. En wat mij betreft, ik vond, dat er werkelijk veel in die eenvoudige, onwetende menschen was, dat ik kon waardeeren. Dat zij de dupe waren geworden van gewetenlooze leiders, is bijna het ergste wat men van hen zeggen kan. De meesten van hen waren vriendelijk en edelmoedig; maar hun onwetendheid maakte dat zij gemakkelijk om den tuin te leiden waren, en hun emoties werden licht opgewekt door schoonschijnende argumenten, die totaal geen indruk zouden hebben gemaakt op meer ontwikkelde menschen.

Natuurlijk raakte ik beter bekend met mijn medegevangenen dan met mijn bewakers, en mijn omgang met de eersten vond weldra plaats op een basis van wederkeerige vriendschap. Mijn blonde haren en blauwe oogen maakten grooten indruk op hen, en hadden tot gevolg dat zij mij allerlei vragen stelden met betrekking tot mijn herkomst. Toen ik hun nieuwsgierigheid naar waarheid bevredigde, toonden zij groote belangstelling voor mijn lotgevallen te hebben, en iederen avond nadat onze dagtaak was afgelopen, bedelden zij om verhalen over de geheimzinnige verre wereld waar ik vandaan kwam. In tegenstelling met de zeer intelligente Vepajaners, geloofden zij alles wat ik hun vertelde, met het resultaat, dat ik spoedig in hun oogen een held was; ik zou misschien een godheid van hen zijn geworden, indien zij eenig idee van godheden hadden bezeten. Ik op mijn beurt ondervroeg hen ook, en ontdekte daarbij niet zonder verwondering, dat zij niet allemaal tevreden waren met hun lot. Degenen onder hen, die vroeger vrije menschen wa-

ren geweest, waren reeds sinds lang tot de ontdekking gekomen, dat zij deze vrijheid, en hun stand van loontrekkers, hadden verruild voor een soort slavernij in dienst van den staat, die hen geheel en al van hun persoonlijkheid had beroofd.

Onder de gevangenen waren er drie tot wie ik mij bijzonder voelde aangetrokken door zekere persoonlijke eigenschappen, die ik in hen ontdekt had. Daar was bijvoorbeeld Gamfor, een groote, stoere kerel die in vroeger dagen onder de jongs boeren was geweest. Hij was buitengewoon intelligent, en ofschoon hij deel had genomen aan den opstand, was hij nu erg bitter in zijn oordeel over de Thoristen – ofschoon hij zoo verstandig en voorzichtig was, mij dit alleen maar in het geheim toe te fluisteren!

Een ander was Kiron, de soldaat, een fiksche, aardige kerel, een atleet, die vroeger in het leger van den jong had gediend, maar met de anderen in den tijd van de revolutie in opstand was gekomen. Hij was nu gestraft wegens insubordinatie tegen een officier, die voor zijn promotie een onbeteekenend regeeringsambtenaartje was geweest.

De derde was een slaaf geweest. Zijn naam was Zog. Wat hij aan intellect tekort kwam, vergoedde hij door zijn kracht en zijn goed karakter. Hij had een officier gedood, die hem had geslagen, en hij werd naar Thora teruggebracht om er terecht te staan en zijn vonnis te ondergaan. Zog was trotsch op het feit, dat hij een vrij man was, ofschoon hij erkende, dat zijn enthousiasme grootendeels verdwenen was door de omstandigheid, dat iedereen vrij was, en door het besef, dat hij meer vrijheid had genoten als slaaf dan hij nu als vrij man bezat. „Toen,” zei hij, „had ik slechts één meester; nu heb ik zooveel meesters als er regeeringsambtenaren, spionnen en soldaten zijn, van wie er niemand een duit om me geeft, terwijl mijn vroegere meester vriendelijk tegen mij was en bezorgd over mijn welstand,”

„Zou je werkelijk graag vrij willen zijn?” vroeg ik hem, want er had zich langzamerhand een plan gevormd in mijn geest.

Maar tot mijn verbazing zei hij: „Neen, ik zou liever slaaf willen wezen.”

„Maar je zou toch graag je eigen meester willen kiezen, nietwaar?” vroeg ik hem.

„Zeker,” antwoordde hij, „indien ik ten minste iemand kon vinden, die vriendelijk voor mij was en me zou beschermen tegen de Thoristen.”

„En indien je hun nu kon ontvluchten, zou je dat dan graag doen?”

„Natuurlijk! Maar wat bedoel je? Ik kan hun toch niet ontvluchten!”

„Niet zonder hulp,” gaf ik toe, „maar indien anderen je wilden helpen, zou je dan geen poging willen doen?”

„Waarom niet? Ze brengen mij naar Thora terug om me te dooden. Ik zou nooit erger af kunnen zijn, wàt ik ook deed. Maar waarom stel je mij al die vragen?”

„Indien we genoeg anderen konden vinden om zich bij ons aan te sluiten, is er geen enkele reden waarom we niet onze vrijheid zouden hernemen,” zei ik. „Wanneer je vrij bent, kun je vrij blijven of een meester naar je smaak kiezen.” Ik sloeg hem aandachtig gade om te zien, hoe hij op deze woorden reageerde.

„Je bedoelt een andere revolutie?” vroeg hij. „Die zou nooit kunnen slagen. Anderen hebben het al geprobeerd, maar het is hun niet gelukt.”

„Geen revolutie,” verzekerde ik hem, „alleen een opstand om vrij te worden.”

„Maar hoe zouden we dit kunnen doen?”

„Het zou voor een paar mannen niet moeilijk zijn dit schip te nemen,” opperde ik. „De discipline is maar zoo-zoo, de wacht wordt des nachts door slechts een paar mensen betrokken; ze zijn zoo zeker van zichzelf, dat zij totaal verrast zouden worden bij een overrompeling.”

Zogs oogen begonnen te schitteren. „Indien wij succes hadden,” zei hij, „zouden er zich heel wat van de bemanning bij ons aansluiten. Er zijn er slechts weinigen, die zich gelukkig

voelen; bijna allemaal haten ze hun officieren. Ik geloof, dat de gevangenen zich als één man bij ons zouden aansluiten, maar je zou erg voorzichtig moeten zijn voor spionnen – die zitten zoowat overal. Dat is het grootste gevaar waar je rekening mee hebt te houden. Er kan geen twijfel aan bestaan, of er is onder ons gevangenen minstens één spion.”

„Wat denk je van Gamfor,” vroeg ik. „Is die te vertrouwen?”

„Op Gamfor kun je staat maken,” verzekerde Zog mij. „Hij zegt niet veel, maar in zijn oogen kan ik lezen hoezeer hij hen haat.”

„En Kiron?”

„Net de man dien je hebben moet!” riep Zog uit. „Hij veracht ze en het kan hem niets schelen om daar voor uit te komen; dat is de reden, dat hij gevangen zit. Dit is niet zijn eerste vergrijp, en naar verluidt zal hij worden terechtgesteld wegens hoogverraad.”

„Maar ik dacht, dat hij alleen maar iets terug zei tegen een officier en weigerde hem te gehoorzamen,” zei ik.

„Dat is hoogverraad – als zij iemand kwijt willen zijn,” verklaarde Zog. „Op Kiron kun je vertrouwen. Wil je dat ik er met hem over spreek?”

„Nee,” zei ik. „Ik zal zelf met hem en Gamfor spreken. Als er dan iets misloopt voordat wij iets kunnen doen, of als een spion de lucht krijgt van ons plan, kun jij er niet door in moeilijkheden komen.”

„Dat zou me niets kunnen schelen,” riep hij uit. „Ze kunnen me slechts voor één ding doden, en het maakt geen verschil, om welke reden zij mij om hals brengen.”

„Toch zal ik wel met hen spreken, en als ze met ons mee willen doen, kunnen we gezamenlijk beraadslagen hoe we de anderen er in betrekken kunnen.”

Zog en ik waren bezig geweest het dek te schrobben tijdens dit gesprek, en het was niet voor den avond, dat ik gelegenheid kreeg Gamfor en Kiron te polsen. Beiden waren enthousiast voor het plan, maar geen van tweeën dachten ze, dat er veel kans van slagen was. Beiden zeiden ze mij echter hun

steun toe; en toen gingen we naar Zog en bespraken we met zijn vieren gedurende den halven nacht de details. We hadden ons teruggetrokken in een der verste hoeken van het vertrek waarin we waren opgesloten, en spraken fluisterend, onze hoofden dicht bij elkaar.

De paar volgende dagen besteedden we aan het aanwerven van recruta – een zeer riskante onderneming, daar iedereen me verzekerde, dat het bijna een uitgemaakte zaak was, dat er een spion onder ons was. Iedere man moest op listige wijze worden uitgehoord, en we hadden besloten dat dit door Gamfor en Kiron zou gebeuren. Ik kon daar niet bij gebruikt worden, wegens mijn gebrek aan kennis van de verwachtingen, ambities en grieven van deze menschen; Zog werd uitgeschakeld, omdat voor dit werk veel meer intellect vereischt werd dan waarover hij beschikte.

Gamfor waarschuwde Kiron ons plan niet mee te deelen aan een gevangene, die àl te openlijk met zijn haat voor de Thoristen te koop liep. „Dat is een aftandsche truc, dien alle spionnen aangenomen hebben om de verdenking te ontgaan van degenen, die zij op hun beurt er van verdenken met opstandige plannen rond te loopen, om hen op die manier te verleiden met hun geheimen voor den dag te komen. Kies mannen uit van wie je weet, dat zij werkelijk grieven hebben, en die teruggetrokken en zwijgzaam zijn,“ raadde hij aan.

Ik was een beetje ongerust met betrekking tot hun geschiktheid om het schip te besturen indien wij er in slaagden het buit te maken, en ik besprak deze kwestie met Gamfor en Kiron. Wat ik van hen vernam maakte mij wel wat wijzer, maar bijzonder veel had ik er toch niet aan.

De Amtoriërs hebben een kompas uitgevonden, dat geheel gelijk is aan het onze. Volgens Kiron, wijst het steeds naar het middelpunt van Amtor – dat wil zeggen, naar het middelpunt van het mythische, cirkelvormige gebied, dat Strabol genoemd wordt.

Deze inlichting gaf mij de overtuiging, dat ik mij op het zuidelijk halfrond van de planeet bevond, indien de naald van

het kompas ten minste naar het Noorden, naar de noordelijke magnetische pool, wees. Daar zij geen zon, geen maan en geen sterren hebben, kunnen zij niet anders navigeeren dan door alles met cijfers uit te rekenen; maar zij hebben uiterst fijne en gevoelige instrumenten geconstrueerd. Sommige daarvan toonen reeds op grooten afstand aan, wanneer men land nadert, terwijl zij tevens aanwijzen, hoever men er nog van verwijderd is, en in welke richting het ligt. Andere instrumenten geven gelegenheid de snelheid af te lezen, het aantal mijlen en den koers. Bovendien beschikken zij over een dieptemeter, waarmee zij ook geluiden kunnen opvangen binnen een omtrek van één mijl van het schip.

Voor al hun instrumenten om den afstand te meten maken zij gebruik van radioactieve-stralen, en wel van den gamma-straal (waar zij natuurlijk een anderen naam voor hebben), die zelfs door de sterkste magnetische storingen niet beïnvloed wordt. Deze straal is daarom ideaal voor hun doeleinden. Hij beweegt zich in een rechte lijn en met gelijkmatige snelheid voort, dat hij een hinderpaal ontmoet, waardoor hij, zoo hij er al niet door wordt omgebogen, dan toch vertraagd wordt, waarna het instrument deze vertraging aanteekent, en den afstand, waarop zij plaats vindt.

Het geluidsapparaat berust op hetzelfde principe. Dit instrument legt den afstand tot het schip vast, waarop de straal den weerstand van den bodem van den oceaan ontmoet; door een eenvoudige berekening is het dan gemakkelijk zoowel de diepte van den oceaan als den afstand tot het schip te meten, waarop de bodem werd gevonden.

Door hun totaal verkeerde kaarten wordt de waarde van hun instrumenten, zooals begrijpelijk is, echter grootelijks gereduceerd; zij mogen bijvoorbeeld weten, dat er op een bepaalden afstand vóór hen uit, land ligt, zij kunnen evenwel nooit met zekerheid zeggen, wèlk land het is, behalve dan, wanneer de afstand maar kort en bovendien nog bekend is. Om deze reden blijven zij steeds, waar dit maar eenigszins mogelijk is, in het gezicht van de kust, met het resultaat, dat tochten, die anders

maar kort zouden zijn, nu veel langer duren. Een ander gevolg is, dat het gebied van hun maritieme ontdekkingen ten zeerste beperkt is; zoo zeer zelfs dat er uitgestrekte gebieden in de zuidelijke gematigde zone liggen, die nimmer door de Vepajaners of de Thoristen zijn ontdekt, terwijl zij zelfs geen idee hebben van het bestaan van het noordelijk halfmond! Op de kaarten, die Danus mij toonde, waren uitgestrekte streken slechts aangegeven door het woord joram, hetgeen oceaant beteekent.

Niettegenstaande dit alles echter – of misschien wel juist daardóór – was ik overtuigd dat we het schip net zoo goed zouden kunnen besturen als de tegenwoordige officieren, en Kiron was dit volkomen met mij eens.

„In ieder geval weten wij in hoofdzaak de richting waarin Thora ligt,” zei hij, „zoodat wij niets anders hebben te doen dan in de tegenovergestelde richting sturen.”

Naar mate onze plannen rijpten, leek de uitvoerbaarheid er van meer en meer verzekerd. Wij hadden twintig gevangenen in ons vertrouwen genomen, van wie er vijf Vepajaners waren, en van deze kleine troep maakten wij een geheime orde met wachtwoorden, die dagelijks veranderden, met teekens en een bijzonderen handdruk – de laatste herinnering aan mijn club tijdens mijn verblijf aan de universiteit. Wij namen ook een naam aan. Wij noemden ons Soldaten der Vrijheid. Ik werd tot vooroor, of kapitein gekozen. Gamfor, Kiron, Zog en Honan waren mijn voornaamste officieren, maar ik zei hun, dat Kamlot mijn onderbevelhebber zou worden, zoodra wij het schip hadden genomen.

Ons plan van actie werd in het geheim uitgewerkt, iedereen wist precies, wat er van hem verwacht werd. Sommigen moesten de wacht overvallen; anderen moesten naar de kwartieren van de officieren gaan en hun wapens en sleutels in bezit nemen; dan zouden wij de bemanning bijeenroepen en deze de gelegenheid bieden, onze zijde te kiezen. Die het niet deden – wel, hier bevond ik mij voor een moeilijk probleem. Bijna als één man wilden de Soldaten der Vrijheid iedereen, die zich

niet bij ons wilde aansluiten, dooden, en er scheen werkelijk geen andere oplossing mogelijk, maar ik hoopte toch, dat het mij lukken zou een middel te vinden om menselijker met hen te handelen.

Er bevond zich onder de gevangenen een, dien wij geen van allen vertrouwden. Hij had een boosaardig gezicht, maar dit was niet het eenige, waardoor hij ons wantrouwen opriep – hij kwam steeds tē gereede voor den dag met zijn afkeuring van het Thorisme! Wij sloegen hem nauwkeurig gade, meden hem zooveel wij konden, en waarschuwden ieder lid van onze orde om zoo voorzichtig mogelijk te zijn, wanneer ze met hem spraken. Gamfor had het eerst verdenking tegen den kerel, die Anoos heette, opgevat. Hij was er steeds op uit verschillende leden van onze groep op te zoeken en een gesprek met hen aan te knopen, dat hij dan altijd op het Thorisme en zijn haat tegen dit stelsel wist te brengen. Bovendien hoorde hij ieder van ons steeds naar de anderen uit, altijd zinspelend op zijn vrees, dat sommigen spionnen waren. Maar natuurlijk waren wij op zooiets voorbereid, en wij zorgden wel, voor hem op onze hoede te zijn. De kerel mocht ons zooveel verdenken als hij wilde, zoo lang hij geen bewijs tegen ons had, kon ik niet inzien, hoe hij ons kon benadeelen!

Op zekeren dag kwam Kiron naar mij toe. Hij was zichtbaar opgewonden. Het liep tegen den avond, en men had ons juist ons voedsel uitgereikt voor den avondmaaltijd – gedroogde visch en hard, donker gekleurd brood, gebakken van grof meel. „Ik heb nieuws, Carson,” fluisterde hij.

„Laten we in een hoekje gaan zitten eten,” stelde ik voor, en we verwijderden ons samen, lachend en pratend over de dagelijksche gebeurtenissen, zooals onze gewoonte was. Toen wij op den grond waren gaan zitten om onzen armzaligen maaltijd te verorberen, voegde Zog zich bij ons.

„Kom dicht bij ons zitten, Zog,” zei Kiron. „Ik heb iets te zeggen, dat niemand behalve een Soldaat der Vrijheid mag hooren.”

Hij zei niet „Soldaat der Vrijheid”, maar „kung, kung kung”,

hetgeen de Amtoriaansche beginletters zijn voor den naam van onze orde. Kung is de naam van het Amtoriaansche letterteeken, dat in onze taal den k-klank voorstelt, en toen ik voor den eersten keer de beginletters hoorde, moest ik onwillekeurig denken aan de gelijkenis, die zij vertoonden met die van een welbekende geheime orde in de Vereenigde Staten van Amerika. ¹⁾

„Terwijl ik praat,” zoo waarschuwde Kiron ons, „moeten jullie dikwijls lachen, als ik wat grappigs vertel; dan zal misschien niemand ons verdenken.”

„Vandaag werkte ik in de wapenkamer van het schip,” begon hij. „Ik was bezig pistolen schoon te maken. De soldaat, die mij bewaakte, is een oude vriend van mij; we hebben samen in het leger van den jong gediend. Hij is als een broer voor mij. Wij zouden voor elkaar willen sterven! We spraken over de oude tijden, toen wij nog onder de banieren van den jong dienden, en vergeleken dien tijd met dien van thans, vooral vergeleken wij de officieren van het oude regime met die van het tegenwoordige. Evenals ik en iedere andere soldaat, haat hij zijn officieren; wij spraken dus heel genoeglijk met elkaar. Opeens zei hij tegen mij: „Wat heb ik toch gehoord van een samenzwering onder de gevangenen?”

Deze vraag deed mij bijna mijn tegenwoordigheid van geest verliezen; maar ik beheerschte mij en toonde geen enkele emotie, want er zijn oogenblikken, waarop men zelfs niet eens zijn broeder moet vertrouwen.

„Wat heb je dan gehoord?” vroeg ik.

„Ik hoorde een van de officieren met een ander praten,” vertelde hij mij. „Hij zei, dat iemand, die Anooos heette, de zaak aan den kapitein had gerapporteerd, en dat de kapitein Anooos

-----

¹⁾ De schrijver bedoelt hier de Ku Klux Klan, een geheime in 1865 opgerichte vereeniging, die zich ten doel stelde de Negers te terroriseeren. Zij verdween, om in 1915 opnieuw te worden opgericht, dit keer met het doel, zoowel de Negers als de Katholieken en Joden in sociaal en politiek opzicht te onderdrukken. Tevens keerde zij zich tegen de emigranten van een vreemden stam.

had gezegd de namen uit te vinden van al de gevangenen, waarvan hij wist, dat zij bij de samenzwering betrokken waren. Hij moest ook zoo mogelijk te weten zien te komen, wat zij precies van plan waren.”

„En wat heeft Anooos gezegd?” vroeg ik mijn vriend.

„Hij zei dat als de kapitein hem een flesch wijn wilde geven, hij dan, naar hij geloofde, een van de samenzweerders dronken zou kunnen voeren en hem uithooren. Daarop heeft de kapitein hem de flesch wijn gegeven. Dat was vandaag.”

„Mijn vriend keek mij aandachtig aan, en toen zei hij: „Kiron, wij zijn meer dan broeders! Indien ik je kan helpen, heb je slechts te spreken.”

Ik wist, dat hij de waarheid sprak. Begrijpend hoe wij reeds bijna ontdekt waren, besloot ik hem in vertrouwen te nemen en zijn hulp te aanvaarden, en ik zei hem dat. Ik hoop, dat je niet denkt, dat ik er verkeerd aan heb gedaan, Carson.”

„In geen geval,” verzekerde ik hem. „We zijn genoodzaakt geweest onze plannen anderen te vertellen van wie wij minder wisten, en die wij minder vertrouwden dan jij je vriend. Wat zei hij, toen je het hem had verteld?”

„Hij zei, dat hij ons zou helpen, en dat hij zich aan onze zijde zou scharen wanneer wij toesloegen. Hij zei tevens, dat verscheidene andere soldaten hetzelfde zouden doen; maar het belangrijkste was, dat hij mij een sleutel van de wapenkamer gaf!”

„Prachtig!” riep ik uit. „Er is geen enkele reden, waarom wij nu niet direct zouden toeslaan.”

„Vanavond?” vroeg Zog gretig.

„Vanavond,” antwoordde ik. „Breng jij Gamfor en Honan op de hoogte; en jullie de andere Soldaten der Vrijheid.”

We lachten allemaal hartelijk, alsof een van ons een amusante geschiedenis had verteld, en toen verlieten Kiron en Zog mij, om Gamfor en Honan van onze plannen op de hoogte te gaan stellen.

Maar zoowel op Venus als op aarde is er maar een kleinigheid nodig om het best voorbereide plan in duigen te doen vallen. Iederen nacht sinds wij de haven van Vepaja hadden verlaten,

was het luik van onze slechtriekende gevangenis opengelaten ten einde ons althans eenige versche lucht te verschaffen, terwijl er slechts één soldaat de wacht hield, om te zien, dat wij er niet uitkwamen! Maar dien nacht werd het luik gesloten!

„Dat is het resultaat van Anoo's werk,” bromde Kiron.

„Wij zullen onzen slag moeten slaan als het dag is,” fluisterde ik, „maar vanavond kunnen wij het wachtwoord niet doorgeven. Het is hier zoo donker, dat wij zeker gehoord zouden worden door iemand, die niet tot onze orde behoort, indien wij het wilden probeeren.”

„Morgen dan,” zei Kiron.

Het duurde langen tijd, eer ik dien avond in slaap viel, want mijn gedachten waren vervuld van vrees voor ons geheele plan! Het was nu duidelijk, dat de kapitein het niet vertrouwde, en dat hij, hoewel hij geen details wist van hetgeen wij van zins waren, toch begreep, dat er iets broeide, zoodat hij zeker wel zou oppassen geen enkel risico te loopen.

Terwijl ik wakker lag, een plan van actie bedenkend voor den volgenden dag, hoorde ik iemand door het vertrek sluipen en nu en dan fluisteren. Ik kon mij alleen maar afvragen, wie het was, en gissen, wat hij van plan was. Ik herinnerde mij de flesch wijn, die Anoo moest hebben, en dacht dat hij misschien een fuifje gaf. Maar de stem klonk te zacht, om me daaromtrent zekerheid te kunnen verschaffen. Eindelijk hoorde ik een gesmoorden kreet, een geluid dat op het schuifelen van voeten geleek, en toen werd het weer stil in de kamer.

„Iemand heeft zeker een angstigen droom gehad,” dacht ik, en viel in slaap.

Eindelijk daagde de ochtend, en het luik werd weggenomen, waardoor een weinig licht gelegenheid kreeg in onze duistere gevangenis binnen te dringen. Een matroos liet een mand zakken waarin het voedsel zat voor ons schraal ontbijt. Wij gingen er omheen staan en ieder nam zijn deel. Eén voor één verwijderden wij ons er mee, toen er plotseling uit den versten hoek van de kamer een kreet klonk.

„Kijk hier eens,” riep iemand. „Anoo is vermoord!”

HOOFDSTUK X.

Muiterij.

Ja, Anoot was vermoord, en dat verwekte heel wat opschudding, veel meer opschudding, dan volgens mij door den dood van een gewoon soldaat gerechtvaardigd leek. Officieren en soldaten drongen onze kwartieren binnen. Ze vonden Anoot languit op zijn rug liggend, een flesch wijn naast zich. Zijn keel was verkleurd, waar ze door sterke vingers saamgeknepen was geworden. Anoot was geworgd!

Spoedig na het voorloopig ingesteld onderzoek werden wij aan dek gedreven, waar wij op bevel van den kapitein van het schip, die naar voren gekomen was om een onderzoek in te stellen, naar wapens gefouilleerd werden. Hij was woedend en opgewonden, en ik geloof ook eenigszins bang. Hij ondervroeg ons één voor één. Toen het mijn beurt was om ondervraagd te worden, vertelde ik hem niet wat ik gedurende den afgelopen nacht gehoord had; ik vertelde hem integendeel, dat ik den ganschen nacht aan den tegenovergestelden kant van het vertrek, waar Anoot' lijk was gevonden, geslapen had.

„Kende je den vermoorde?” vroeg hij.

„Niet beter dan de andere gevangenen,” antwoordde ik.

„Maar sommigen van hen ken je toch heel goed,” zei hij, nogal scherp naar ik dacht. „Heb je wel eens met Anoot gesproken?”

„Waarover?” vroeg de kapitein.

„Hoofdzakelijk over zijn grieven tegen de Thoristen.”

„Maar hij was een Thorist,” riep de kapitein uit.

Ik begreep, dat hij mij trachtte uit te hooren, ten einde te ontdekken, of ik soms argwaan koesterde met betrekking tot de ware overtuiging van Anoot, maar hij was niet slim genoeg om mij in die val te krijgen. „Dat zou ik stellig nooit gedacht hebben volgens hetgeen hij zei,” antwoordde ik. „Indien het een Thorist geweest is, dan was het een verrader van zijn land, want hij heeft telkens moeite gedaan mij te winnen voor een plan, het schip te nemen en alle officieren

te vermoorden! Ik denk, dat hij ditzelfde ook wel bij anderen heeft geprobeerd.” Ik zei dit luid genoeg om door alle anderen verstaan te kunnen worden, want ik wilde, dat alle Soldaten der Vrijheid dien wenk van mij begrijpen zouden. Indien genoeg van ons diezelfde geschiedenis vertelden, dan zouden de officieren misschien gaan gelooven, dat Anoo’s verhaal over een samenzwering een product was van zijn eigen fantasie, en dat hij het slechts verzonnen had om bij zijn superieuren in de gunst te komen en een belooning te krijgen – een truc, die zeer vaak door spionnen wordt toegepast!

„Is hij er in geslaagd om eenige der gevangenen over te halen zich bij hem aan te sluiten?” vroeg de kapitein.

„Dat geloof ik niet; ze lachten hem allemaal uit.”

„Heb je eenig idee, wie hem vermoord heeft?” vroeg hij.

„Misschien de een of andere patriot, die zijn verraad betreurde,” antwoordde ik listig.

Hij ondervroeg de andere mannen op dezelfde manier en het deed mij genoegen, dat Anoo bijna alle Soldaten der Vrijheid in de val had probeeren te lokken, maar dat zij zich allemaal met weerszin van hem afgewend hadden. Zog zei, dat hij nooit een woord met den man gewisseld had, en voor zoover ik wist, was dat de waarheid.

Toen de kapitein gereed was met zijn onderzoek, was hij verder van de waarheid dan toen hij begon, want ik ben er zeker van, dat hij heenging in de stellige overtuiging, dat er geen woord waar was geweest van alles wat Anoo hem had medegedeeld.

Ik had mij erg bezorgd gemaakt toen wij gefouilleerd werden, want ik was bang, dat de sleutel van de wapenkamer op Kiron gevonden zou worden, maar dat was gelukkig niet het geval geweest, en later vertelde hij mij, dat hij hem den avond tevoren uit voorzorg in zijn haar had verborgen. De mogelijkheid van een fouilleering had hij klaarblijkelijk voorzien! De Amtoriaansche dag bestaat uit zes en twintig uur, zes en vijftig minuten, vier seconden aardse tijd, dien de Amtorianen verdeelen in twintig gelijke perioden welke zij t e noe-

men, dat ik, voor de duidelijkheid, maar vertalen zal met het aardsche equivalent, dat er het dichtste bij komt – uur – ofschoon het 80.895 aardsche minuten bevat! Aan boord der schepen worden de uren verkondigd door trompetters; voor ieder uur van den dag blazen zij een ander deuntje. Het eerste uur, of één uur, valt samen met het opgaan van de zon. Het is dan, dat de gevangenen worden gewekt en zij voedsel krijgen; veertig minuten later gaan zij aan het werk; zij arbeiden dan aan één stuk tot het tiende uur, met een korte pauze om te eten op het midden van den dag. Af en toe stond men ons toe, met werken uit te scheiden op het negende, of zelfs wel het achtste uur; dit hing geheel af van de luimen onzer meesters.

Op dezen bewusten dag – na den moord op Anoes – verzamelden alle Soldaten der Vrijheid zich gedurende de middagpauze, en omdat ik vastbesloten was, tot onmiddellijke actie over te gaan, deelde ik allen mede, dat wij des namiddags zouden toeslaan, op het moment, dat de trompetter het zevende uur zou aankondigen. Degenen van ons, die op het achterdek bij de wapenkamer werkten, zouden daar met Kiron heensnellen. Voor het geval, dat de deur gesloten was, zou Kiron ze open maken. De anderen moesten, met alles wat zij daartoe in handen konden krijgen, de soldaten aanvallen die vlak bij hen waren. Indien zij niets vonden, wat zij als wapen konden gebruiken, moesten zij het met hun bloote handen doen, en trachten de pistolen en zwaarden van de soldaten af te nemen. Vijf van ons zouden zich met de officieren belasten. De helft van ons zou voortdurend onzen strijdkreet „Voor Vrijheid!” aanheffen; de andere helft moest alles doen om de overblijvende gevangenen en soldaten over te halen, zich bij ons aan te sluiten.

Het was een roekeloos plan, en een, waarin alleen maar wanhopige menschen hoop konden stellen!

Het zevende uur werd gekozen, omdat op dien tijd zoo goed als alle officieren in hun gemeenschappelijken salon vereenigd waren, waar hun dagelijks een lichte maaltijd met wijn werd

verstrekt. Wij zouden er de voorkeur aan hebben gegeven, ons plan des nachts ten uitvoer te brengen, maar we waren bang, dat dit niet mogelijk zou zijn, omdat men misschien het luik wel weer voor ons slaapvertrek zou doen. Bovendien had het geval met Anoes ons geleerd, dat onze gansche samenzwering wel weer eens in de war gestuurd zou kunnen worden door een of anderen spion. Daarom durfden wij niet te wachten.

Ik moet bekennen, dat mijn gevoel van onrust toenam, naarmate het uur naderde: Als ik van tijd tot tijd naar de andere leden van ons troepje keek, meende ik ook bij sommigen van hen teekenen van zenuwachtigheid te kunnen bespeuren, terwijl anderen net zoo onverschillig verder werkten alsof er niet iets zéér ongewoons te gebeuren stond! Zog was een van dezen. Hij werkte vlak bij mij. Hij keek niet één keer naar het torendek, vanwaar de trompetter spoedig het fatale wijsje zou doen weerklinken, terwijl ik er met moeite mijn oogen van kon af houden. Niemand zou hebben kunnen vermoeden dat Zog van plan was den soldaat aan te vallen, die in zijn buurt stond – noch dat hij den nacht tevoren iemand vermoord had! Hij neuriede een deuntje, terwijl hij den loop poetste van het groote kanon waaraan hij werkte.

Gamfor en, gelukkig Kiron, werkten op het achterdek, en ik zag, dat Kiron telkens ongemerkt iets dichtër naar de wapenkamer schoof. Hoe verlangde ik naar Kamlot, toen het hachelijke uur naderde! Hij zou zooveel hebben kunnen doen om het succes van onzen coup te verzekeren, en toch wist hij niet eens, dat wij iets dergelijks van plan waren, noch veel minder, dat het al zoo spoedig zou geschieden!

Terwijl ik om mij heen keek, ontmoette ik de blikken van Zog. Plechtig sloot hij zijn linkeroog. Eindelijk had hij een teeken gegeven, dat hij op zijn hoede en gereed was! Het beduidde slechts weinig, maar het gaf mij nieuwen moed. Waarom zou ik niet hebben kunnen zeggen, maar ik had mij gedurende het laatste half uur ontzettend alleen gevoeld!

Het liep naar het beslissende oogenblik. Ik schoof wat dichtër naar den soldaat toe, die mij bewaakte, zoodat ik vlak voor

hem stond, met mijn rug naar hem toe. Ik wist precies, wat ik zou doen, en ik wist, dat ik succes zou hebben. De man achter mij vermoedde in het geheel niet, dat hij binnen een minuut, of misschien binnen eenige seconden, bewusteloos op het dek zou liggen, of dat de man, dien hij bewaakte, zijn zwaard, zijn dolk en zijn pistool zou dragen zoodra de laatste tonen van het zevende uur liefelijk wegsterven zouden over de kalme wateren van deze Amtoriaansche zee.

Mijn rug was nu naar de hutten aan dek gekeerd. Ik zou den trompetter niet kunnen zien, als hij uit den toren kwam om het uur te blazen, maar ik wist, dat het niet lang meer zou kunnen duren. Toch schrok ik, toen de eerste toon weerklonk net zoo erg, alsof ik hem absoluut niet verwacht had! Ik vermoed, dat het de reactie was na de lange periode van zenuwachtige spanning.

Mijn zenuwachtigheid was echter geheel van geestelijken aard; ze oefende in het geheel geen invloed uit op mijn lichamelijke handelingen, zooals die door het oogenblik vereischt werden. Toen de eerste toon zachtjes mijn oor bereikte, draaide ik mij op mijn hielen rond en zwaaide mijn rechtervuist in de richting van de kin van den niets vermoedenden schildwacht! Het was een van die slagen, welke wel eens beschreven worden als een „knock out”, en hij sloeg hem uit! De kerel viel neer op de plaats waar hij stond. Toen ik mij bukte, om zijn wapens af te nemen, brak er aan dek een waar pandemonium los. Er klonken kreten en vloeken en boven alles uit weerklonk de strijdkreet van de Soldaten der Vrijheid – mijn troep had toegeslagen, en ze had flink toegeslagen ook!

Voor den eersten keer hoorde ik nu het onheilspellende sissen van de Amtoriaansche vuurwapenen. Het was een akelig, sinister geluid!

Ik had mij meester gemaakt van het zwaard en het pistool van mijn gevallen bewaker, maar ik had me geen tijd gegund zijn koppelriem af te nemen. Nu aanschouwde ik het tooneel, waarop ik zoo lang had gewacht. Ik zag hoe de sterke Zog de wapens ontworstelde aan een soldaat, hoe hij hem daarna

beetpakte en over boord smeed. Zog had klaarblijkelijk geen tijd om volgelingen te kweken!

Bij de deur der wapenkamer was een veldslag in vollen gang; eenige mannen probeerden naar binnen te gaan, en soldaten trachtten hen neer te schieten. Ik rende in die richting. Een soldaat sprong voor mij en ik hoorde het sissen van de doodelijke stralen, die vlak langs mij heen moeten zijn gegaan, toen hij mij probeerde tegen te houden. Hij moet echter erg zenuwachtig of een slecht schutter zijn geweest, want hij miste mij. Ik richtte mijn eigen wapen op hem en haalde den trekker over. De man zonk op dek in elkaar met een gat in zijn borst, en ik rende verder.

Bij de deur der wapenkamer werd man tegen man gevochten met zwaarden, dolken en vuisten, want de leden der beide groepen waren zoo dooréengemengd, dat niemand een vuurwapen durfde gebruiken uit angst er een kameraad mee te verwonden. Ik sprong midden tusschen dit menschenkluwen. Mijn pistool opbergend, stelde ik met mijn zwaard een kolossalen kerel buiten gevecht, die op het punt stond Honan met zijn mes aan te vallen; toen greep ik een ander bij zijn haar en trok hem bij de deur vandaan, aan Honan roepend, verder met hem af te rekenen – het koste mij te veel tijd, dit zelf te doen! Wat ik wilde, was Kiron te hulp snellen, die zich in de wapenkamer bevond!

Gedurende al dien tijd kon ik mijn mannen hooren roepen: „Voor Vrijheid!” of probeeren de soldaten over te halen zich bij ons aan te sluiten – voor zoover ik het kon beoordeelen, hadden alle gevangenen dit reeds gedaan. Nu versperde een andere soldaat mij den weg. Hij stond met zijn rug naar mij toegekeerd, en ik was op het punt hem beet te grijpen en achteruit naar Honan en de anderen, die naast hem vochten, toen ik zag hoe hij met zijn dolk een soldaat neerstak, die voor hem stond, en terwijl hij dit deed, riep hij „Voor Vrijheid!” Hier was reeds een bekeerling! Ik wist het toen nog niet, maar er waren er op dat oogenblik reeds verscheidenen!

Toen ik er eindelijk in geslaagd was, de wapenkamer binnen

te dringen, vond ik Kiron bezig zoo vlug hij maar kon wapens uit te deelen. Verscheidene opstandelingen kropen door de vensters der kamer, en Kiron gaf elk van hen handen vol zwaarden en pistolen, hen bevelend ze op dek verder te verdeelen. Ziende, dat alles hier uitstekend ging, verzamelde ik een handvol mannen om mij heen en snelde naar de bovendekken, vanwaar de officieren naar de muiters schoten, en, naar ik eerlijk mag zeggen, ook op hun eigen mannen! In werkelijkheid was het deze hartelooze en domme handelwijze, die verscheidene soldaten op onze hand bracht. Onder de eersten dien ik zag toen ik op het tweede dek gekomen was, bevond zich ook Kamlot. Hij had een zwaard in de eene en een pistool in de andere hand, en vuurde snel op een groep officieren, die blijkbaar probeerden het bovenste dek te bereiken om het bevel over te nemen over de getrouw gebleven soldaten, die zich daar bevonden.

Men kan er van verzekerd zijn, dat het mij goed deed, mijn vriend terug te zien, en toen ik naar hem toe snelde en het vuur opende op de officieren, wierp hij mij glimlachend een vluggen blik van herkenning toe.

Drie van de vijf officieren tegenover ons waren gevallen en de beide anderen probeerden nu naar het hoogste dek te vluchten. Achter ons bevonden zich twintig of meer opstandelingen, die zich eveneens haastten dit dek te bereiken, waar alle overlevende officieren nu een wijkplaats hadden gevonden, en ik zag nog meer opstandelingen er heen dringen om hun makkers te helpen. Kamlot en ik gingen hen voor, maar boven aan de trap schoot de brullende en razende troep muiters ons voorbij om zich op de officieren te werpen!

De mannen waren niet meer in bedwang te houden, en daar er slechts weinig van mijn oorspronkelijke Soldaten der Vrijheid onder hen waren, wist de meerderheid van hen niet eens, wie de leider was, met het resultaat, dat ieder op eigen gelegenheid handelde. Ik wilde de officieren beschermen, en ik was altijd van plan geweest dit te doen; maar ik stond totaal machteloos om de bloedige orgie af te wenden, die eindigde met

een aantal verloren mensenlevens, dat totaal onevenredig was aan de noodzakelijkheid van het oogenblik!

De officieren, die voor hun leven vochten met hun rug tegen een muur, eischten een zwaren tol van de opstandelingen, maar ten slotte werden zij toch door de overmacht onder den voet geloopt. Ieder van de soldaten en matrozen scheen persoonlijk een rekening te vereffenen te hebben met een specialen officier of met hen allemaal als een bepaalde klasse, en hierdoor waren zij allemaal veranderd in razende furies toen zij, telkens opnieuw, het laatste bolwerk van het gezag, den ovalen toren op het bovenste dek, bestormden.

Iedere officier, die viel, hetzij gedood of gewond, werd over de reeling van het dek naar beneden gegooid, waar gewillige handen de lichamen naar het hoofddek gooiden, waar ze dan in zee geworpen werden. En toen kregen de muiters eindelijk toegang tot den toren, waar zij de overige officieren uithaalden, om hen op het bovenste dek af te maken of ze naar hun schreeuwende makkers beneden te werpen.

De kapitein werd er het laatst uitgehaald.

Men had hem gevonden, verborgen in een kast van zijn hut. Toen men hem ontdekte, klonk er zóó'n kreet van haat en woede, als ik nooit meer hoop te hooren. Kamlot en ik stonden er bij, hulpeloze getuigen van deze ontzettende uitbarsting van haat. We zagen, hoe ze den kapitein letterlijk in stukken scheurden en in zee gooiden!

Met den dood van den kapitein was de slag geëindigd, en het schip in onze handen. Mijn plan was geslaagd, maar plotseling kwam de gedachte bij mij op, dat ik een verschrikkelijke kracht ontketend had, die ik misschien niet meer in bedwang zou kunnen houden. Ik greep Kamlot bij den arm. „Volg me,” zei ik, en ging hem voor naar het hoofddek.

„Wie heeft dat verzonnen?” vroeg Kamlot, toen wij ons een weg baanden door de opgewonden muiters.

„De opstand was mijn plan, maar niet de massamoord,” antwoordde ik. „Nu moeten wij probeeren om uit dezen chaos orde te scheppen.”

„Indien we daar maar kans toe zien,” merkte hij aarzelend op. Terwijl ik mij naar het hoofddek begaf, verzamelde ik zooveel oorspronkelijke Soldaten der Vrijheid om mij heen als ik kon, en toen ik eindelijk mijn bestemming had bereikt, waren de meesten van hen bij mij. Onder de muiters had ik den trompetter ontdekt, die onwetend het signaal voor den opstand had gegeven, en ik beval hem nu het signaal te geven dat alle hens op het hoofddek zou verzamelen. Of de klanken van de trompet al of niet opgevolgd zouden worden, wist ik natuurlijk niet, maar zóó sterk is de gewoonte der discipline onder geoefende mannen, dat direct toen het signaal weerklonk, de soldaten en matrozen van alle deelen van het schip naar dek begonnen te zwermen.

Ik klom op het affuit van een der kanonnen en omringd door mijn getrouwen, kondigde ik aan, dat de Soldaten der Vrijheid het schip genomen hadden en dat degenen, die zich bij ons wenschten aan te sluiten, den vookor van de troep dienden te gehoorzamen. De anderen zouden aan land gezet worden. „Wie is vookor?” vroeg een soldaat. Ik herkende den man als een van hen, die het felst waren geweest in hun aanval op de officieren.

„Ik,” klonk mijn antwoord.

„De vookor moet één van ons zijn,” bromde hij.

„Carson heeft het plan voor den opstand bedacht en het tot een goed einde gebracht,” riep Kiron. „Carson is vookor!”

Uit de kelen van heel mijn oorspronkelijke troep en van een honderd nieuwe volgelingen klonk een kreet van goedkeuring, maar er waren er nog velen, die bleven zwijgen of fluisterend spraken tegen degenen, die naast hen stonden. Onder dezen was Kodj, de soldaat, die zich tegen mijn leiderschap had verzet, en ik zag, dat hij er reeds eenigen op zijn hand begon te krijgen.

„Het is noodzakelijk, dat iedereen direct aan zijn werk gaat,” zei ik, „want het schip moet bestuurd worden, onverschillig wie het bevel zal voeren. Indien er moeilijkheden mochten zijn met betrekking tot de vraag, wie leider zal zijn, dan kunnen

die later worden besproken. Tot zoo lang neem ik echter het bevel op mij. Kamlot, Gamfor, Kiron, Zog en Honan zijn mijn officieren; met mij zullen zij het bevel over het schip voeren. Alle wapens moeten onmiddellijk aan Kiron in de wapenkamer worden uitgeleverd. Alleen degenen, aan wie reeds vóór den opstand wapens waren verstrekt, mogen ze behouden.”

„Niemand zal mij ontwapenen,” tierde Kodj. „Ik heb net zoo veel recht op wapens te dragen als wie dan ook. Wij zijn nu allemaal vrije mannen. Ik wacht van niemand bevelen af.”

Zog, die dichter naar hem toe was gegaan terwijl hij sprak, greep hem met een van zijn groote handen bij de keel en trok met de andere den gordel van zijn middel. „Je gehoorzaamt aan den nieuwen vookor of je gaat overboord,” grauwde hij, toen hij den man losliet en zijn wapens aan Kiron overhandigde.

Een oogenblik heerschte er een absolute stilte, en er was een gespannenheid in de atmosfeer, die weinig goeds voorspelde. Toen begon er iemand te lachen en riep: „Niemand zal mij ontwapenen,” daarbij de stem van Kodj nabootsend. Dat maakte, dat iedereen begon te lachen, en ik wist, dat het gevaar voorloopig geweken was. Kiron, die begreep, dat het juiste moment hiervoor gekomen was, beval den mannen naar de wapenkamer te gaan en hun wapens in te leveren. Zij voldeden aan dit bevel, en onder toezicht van Kiron, namen de leden van mijn oorspronkelijke troep hun de wapens af.

Het duurde wel een uur, eer men met eenigen goeden wil kon zeggen, dat de orde was hersteld en het leven aan boord weer zijn normaal verloop had genomen. Kamlot, Gamfor en ik bevonden ons in de kaartenkamer in den toren. Het ons vergezellende schip was zoo ver weg, dat alleen de masten er van nog slechts te zien waren, en wij bespraken de mogelijkheden, om het zonder bloedvergieten te nemen en Duare en de andere Vepajaansche gevangenen aan boord, te bevrijden. Ik had het idee reeds in mijn hoofd gehad van het eerste oogenblik af, dat ik het plan had gekregen, ons eigen schip te nemen, en het was het eerste waar Kamlot met mij over had gesproken nadat

wij er in geslaagd waren, de mannen te kalmeeren en de orde te herstellen; maar Gamfor was tamelijk sceptisch wat de uitvoering van het plan betrof.

„De mannen hebben geen enkel belang bij den voorspoed der Vepajaners,” bracht hij ons in herinnering, „en zij zullen waarschijnlijk het idee van de hand wijzen om hun leven en nieuw verworven vrijheid in de waagschaal te stellen bij een avontuur, dat niets voor hen beteekent.”

„Hoe denk je er persoonlijk over?” vroeg ik hem.

„Ik ben tot je dienst,” antwoordde hij. „Ik wil alles doen wat je beveelt, maar ik ben er slechts één – je hebt tweehonderd anderen, naar wier meening je dient te vragen.”

„Ik zal alleen de meening van mijn officieren vragen,” antwoordde ik. „Aan alle anderen zal ik slechts bevelen geven.”

„Dat is de eenige manier,” zei Kamlot met een zucht van verlichting.

„Deel den anderen officieren mee, dat wij de Sovong bij het aanbreken van den dag zullen aanvallen,” beval ik hun.

„Maar wij mogen niet op het schip schieten,” protesteerde Kamlot, „daar wij anders het leven van Duare in gevaar brengen.”

„Ik ben van plan het schip te enteren,” antwoordde ik. „Alleen de wacht zal op dat uur maar aan dek zijn. Bij twee vorige gelegenheden zijn de schepen ook reeds zeer dicht bij elkaar gekomen, toen het een kalme zee was; onze nadering zal dus geen enkele verdenking doen rijzen. De afdeeling, die zich aan dek van de Sovong moet begeven, zal uit honderd man bestaan, en zij moeten zich verdekt opgesteld houden tot de schepen vlak naast elkaar zijn en het sein is gegeven om te enteren. Op dit uur van den morgen is de zee gewoonlijk kalm; indien zij morgenochtend niet kalm is, zullen wij den aanval tot een anderen keer moeten uitstellen.

Geef strenge bevelen, dat er geen slachtpartij mag plaats vinden; niemand mag gedood worden, als hij geen tegenstand biedt. We zullen alle kleine wapens en den voorraad provisie aan boord van de Sofal overbrengen.”

„En wat denk je dan te doen?” vroeg Gamfor.

„Dat zal ik later zeggen,” antwoordde ik, „maar ik zou eerst willen weten, hoe de stemming der mannen aan boord van de Sofal is. Jij en Kamlot moeten de andere officieren op de hoogte stellen van mijn plannen voor zoover ik ze ontvouwd heb; verzamel dan de oorspronkelijke Soldaten der Vrijheid en leg hun mijn bedoelingen uit. Wanneer jullie dit hebt gedaan, zeg hun dan, dat zij hetgeen zij weten aan de overigen leden der bemanning moeten vertellen, en dat ze jullie de namen moeten mededeelen van degenen, die het plan niet gunstig ontvangen. Wij zullen dezen aan boord van de Sovong laten met de anderen, die als hun wensch te kennen zullen geven, naar dat schip over te gaan. Laat op het elfde uur de mannen op het hoofddek aantreden. Dan zal ik mijn plannen meer gedetailleerd mededeelen.”

Nadat Kamlot en Gamfor vertrokken waren om mijn orders uit te voeren, keerde ik naar de kaartenkamer terug. De Sofal, die nu met verhoogde snelheid voer, haalde de Sovong vlug in, ofschoon ze niet zoo'n snelheid had, dat de anderen konden denken, dat wij hen achtervolgden. Ik was er zeker van, dat de Sovong niets wist van hetgeen er op het zusterschip had plaats gevonden, want de Amtoriërs hebben geen radioverbinding of iets dergelijks, en de officieren van de Sofal hadden geen tijd gehad hun collega's aan boord van de Sovong signalen te geven, zóó plotseling was de opstand uitgebroken en zóó snel was hij tot een goed einde gevoerd.

Toen het elfde uur naderde, merkte ik verschillende groepjes mannen op, die zich op onderscheidene deelen van het schip hadden verzameld. Waarschijnlijk waren zij de mededeelingen aan het bespreken, die de Soldaten der Vrijheid onder hen hadden verspreid. Een groep, de grootste van allemaal, werd op luiden, opstandigen toon toegesproken door een schreeuwerigen redenaar, waarin ik Kodj herkende. Van het begin af was het duidelijk geweest, dat die kerel een onruststoker was. Hoeveel invloed hij had, wist ik echter niet precies; maar ik voelde wel, dat hij alles zou doen om dien tegen mij aan te

wenden. Daarom hoopte ik dien kerel kwijt te raken zoodra wij de Sovong hadden genomen.

De mannen verzamelden zich snel, toen de trompetter het uur blies, en ik kwam de kajuitstrap af om hen toe te spreken. Ik stond iets boven hen, op een van de onderste treden, waar ik over hen heen kon zien en door allen gezien kon worden. De meesten van hen leken me kalm en aandachtig. Slechts een kleine groep mompelde en fluisterde – Kodj stond in hun midden!

„Tegen het aanbreken van den dag zullen wij de Sovong enteren en nemen,” begon ik. „Jullie zullen je bevelen ontvangen van de onmiddellijke officieren, maar ik wensch op één ding in het bijzonder den nadruk te leggen – er zal niet onnoodig gedood worden! Nadat wij het schip zullen hebben genomen, zullen wij zooveel mondvoorraad, wapens en gevangenen aan boord van de Sofal brengen, als ons goed lijkt. Tegelijkertijd zullen wij van de Sofal naar de Sovong al degenen brengen, die niet op dit schip willen blijven onder mijn commando of die ik niet op mijn schip wil houden,” en terwijl ik dit zei, keek ik recht naar Kodj en de ontevredenen, die hem omringden. „Ik zal zeggen, wat ik voor de toekomst in mijn gedachten heb, zoodat ieder van jullie in staat zal zijn om tusschen dit oogenblik en het aanbreken van den dag te beslissen of je deel van mijn bemanning wilt uitmaken. Degenen, die dit willen, zullen de bevelen moeten gehoorzamen, maar ze zullen deelen in de opbrengst van onzen tocht, indien er voordeelen zijn. Het doel van de expeditie is tweeledig: in de eerste plaats te zoeken naar Thoristische schepen en die zoo mogelijk buit te maken, en in de tweede plaats de onbekende gebieden van Amtor te exploreeren, nadat wij de Vepajaansche gevangenen naar hun eigen land hebben teruggebracht.

Er zal geen gebrek zijn aan opwinding en avontuur op dezen tocht; er zal eveneens gevaar zijn; en ik wil geen lafaards mee nemen, maar ook geen oproerkraaiers. Er zullen ook voordeelen zijn, want ik ben overtuigd, dat er geregeld rijk beladen Thoristische schepen varen op de bekende zeeën van Amtor; en

ik weet, dat wij altijd een gereede markt zullen vinden voor allen oorlogsbuit, die ons in handen valt – en oorlog zal het zijn, want de Soldaten der Vrijheid zullen strijden om de tyrannie der Thoristen af te schaffen.

Keer nu terug naar jullie kwartieren, en bereid je er op voor, om je van je besten kant te laten zien, zoodra de dag aanbreekt.....”

HOOFDSTUK XI.

Duare.

Ik kreeg dien nacht weinig gelegenheid tot slapen.

Mijn officieren kwamen geregeld bij mij om me van alles rapport uit te brengen. Hierdoor kwam ik op de hoogte van hetgeen voor mij het belangrijkste was, namelijk den geest onder de bemanning. Niemand was er tegen om de Sovong te nemen, maar wel heerschte er verschil van meening met betrekking tot de vraag, wat er daarna zou moeten gebeuren. Eenigen wilden op Thoraanschen bodem aan land gaan, opdat zij naar hun haardsteden konden terugkeeren; de meerderheid verklaarde zich enthousiast voor het plunderen van koopvaardijochepen; de gedachte de onbekende wateren van Amtor te exploreeren, vervulde de meesten van hen met vrees, eenigen voelden er niets voor om de Vepajaansche gevangenen naar hun eigen land terug te brengen; en dan was er ten slotte een actieve en buitengewoon luidruchtige minderheid, die er op stond, dat het commando over het schip in handen van de Thoristen gelegd zou worden. Hierin kon ik reeds de hand van Kodj ontdekken, zelfs nog vóórdat zij mij vertelden, dat het voorstel gekomen was van de coterie, die uit zijn volgelingen bestond.

„Maar er zijn er zeker wel een honderd,” zei Gamfor, „op wier betrouwbaarheid je kunt rekenen. Dezen hebben je als hun leider aanvaard, en zij willen je volgen en je bevelen gehoorzamen.”

„Wapen dezen,” beval ik, „en zet alle anderen benedendeks tot wij de Sovong hebben genomen. Hoe staat het met de klangan? Zij hebben geen deel genomen aan den opstand. Zijn zij vóór of tegen ons?”

Kiron lachte. „Ze hebben geen bevelen gekregen, noch voor het een, noch voor het ander,” verklaarde hij. „Zij hebben geen eigen initiatief. Als zij niet door zulke primitieve instincten als honger, liefde of haat gedreven worden, doen zij niets zonder bevelen van een meerdere.”

„En het kan hun niets schelen wie hun meester is,” merkte Zog op. „Ze doen loyaal genoeg hun dienst, tot hun meester sterft, of hen verkoopt, of hen weggeeft of zelf afgezet wordt; dan betoonen zij een nieuwen meester dezelfde loyaliteit.”

„Er is hun gezegd, dat jij hun nieuwe meester zult zijn,” zei Kamlot, „en zij zullen nu jou gehoorzamen.”

Daar er slechts vijf van de vogelmenschen aan boord van de Sofal waren, had ik mij geen ernstige zorgen omtrent hun houding gemaakt; maar ik was toch blij, toen ik hoorde, dat zij geen tegenstanders zouden zijn.

Op het twintigste uur beval ik, dat de honderd mannen, waarop wij vertrouwen konden, zich verzamelen moesten in de kajuit van het benedendek. De anderen waren reeds eerder in den nacht naar beneden gebracht, en daarbij was alleen een nieuwe opstand voorkomen door het feit, dat alle mannen reeds tevoren waren ontwapend, met uitzondering van de getrouwe Soldaten der Vrijheid.

Gedurende den ganschen nacht hadden wij voortdurend gewonnen op de niets vermoedende Sovong, en nu bevonden wij ons nauwelijks een honderd yard achter haar, iets naar bakboord. Terwijl ik op het voordek aan stuurboord stond, kon ik haar donker zien opdoemen in den geheimzinnigen nachtelijken glans van den maanloozen Amtoriaanschen nacht. Haar lantaarns vormden witte en gekleurde lichtende punten, en de wacht aan dek was slechts vaag te onderscheiden.

Dichter en dichter kroop de Sofal naar haar prooi. Een Soldaat der Vrijheid, die vroeger officier was geweest bij de Thoraansche marine, stond aan het roer. Er was geen mensch aan dek behalve de mannen van de wacht. In de kajuit van het benedendek waren een honderdtal mannen saamgepakt, die wachtten op het bevel om te enteren. Ik stond naast Honan in de kaartenkamer (hij zou de Sofal commandeeren, terwijl ik de mannen, die moesten enteren, zou aanvoeren) en ik hield mijn oogen op den zonderlingen Amtoriaanschen chronometer gericht. Ik zei iets tegen hem, en hij haalde een hefboom over. De Sofal kroop nog wat dichter naar de Sovong toe. Toen

fluisterde Honan een bevel tegen den roerganger en wij liepen zoo dicht mogelijk op onzen prooi toe.

Ik haastte mij naar het hoofddek, en gaf het signaal aan Kamlot, die in de deuropening van de kajuit stond. De beide schepen waren elkaar nu dicht genaderd, en lagen bijna boord aan boord. De zee was kalm; slechts een lichte deining deed de zacht voortglijdende schepen op- en neergaan. Nu waren wij zoo dicht naast elkaar, dat een man over de ruimte, die het dek van het eene schip van het andere scheidde, kon heenstappen.

De officier van de wacht aan boord van de Sovong riep ons aan. „Wat gaan jullie doen?” vroeg hij. „Houd af, daar!”

Als eenig antwoord rende ik over het dek van de Sofal en sprong aan boord van het andere schip, op den voet gevolgd door honderd zwijgende mannen. Er werd niet geroepen, er werd geen leven gemaakt – men hoorde slechts het geschuifel der in sandalen gestoken voeten en het getemperde klikken der wapens.

Achter ons werden de enterhaken over de reeling van de Sovong gegooid. Iedere man was ingelicht over de taak, die hij had te verrichten. Aan Kamlot het bevel overlatend op het hoofddek, rende ik naar het torendek met een twaalfstal mannen achter mij, terwijl Kiron een troep vechtende mannen naar het tweede dek leidde, waar de meeste officieren hun kwartier hadden.

Voordat de officier van de wacht kon vermoeden wat er aan de hand was, hield ik hem reeds met mijn pistool in bedwang. „Houd je stil,” fluisterde ik, „en er zal je niets gebeuren.”

Mijn plan was, zooveel van hen als mogelijk was gevangen te nemen, voordat er een algemeen alarm kon gegeven worden, om op die manier zoo min mogelijk bloed te vergieten. Daarvoor was het noodzakelijk heel stil te werk te gaan. Ik gaf den officier, na hem ontwapend te hebben, over aan een van mijn mannen. Daarna ging ik op zoek naar den kapitein, terwijl ik twee van mijn troep bevel gaf den stuurman te bewaken.

Ik vond den officier naar wien ik zocht, terwijl hij juist naar zijn wapens greep. Hij was wakker geworden door het onvermijdelijke leven, dat de enterpartij had gemaakt, en vermoedend, dat er iets niet in orde was, had hij, toen hij opstond, naar zijn wapens gegrepen en de lichten in zijn kajuit aangedaan. Ik stond vóór hem, toen hij zijn pistool ophief, en sloeg hem het wapen uit de hand voordat hij kon schieten. Hij stapte echter achteruit met zijn zwaard in de vuist en zoo stonden wij elkaar een oogenblik aan te kijken!

„Geef je over,” zei ik tegen hem, „en er zal je niets kwaads geschieden.”

„Wie ben je?” vroeg hij. „En waar kom je vandaan?”

„Ik was gevangene aan boord van de Sofal,” antwoordde ik, „maar nu voer ik hier het bevel. Indien je bloedvergieten wilt voorkomen, ga dan met me mee naar dek en beveel, dat iedereen zich overgeeft.”

„En wat dan?” wilde hij weten. „Waarom ben je bij ons aan boord gekomen, als het niet is met de bedoeling om ons te dooden?”

„Om den proviand, wapens en de Vepajaansche gevangenen mee te nemen,” vertelde ik hem.

Plotseling klonk ons van het benedendek het gesis van pistoolvuur tegemoet.

„Ik dacht, dat er niet gedood zou worden,” viel hij uit.

„Indien je wilt, dat het ophoudt, kom dan mee en geef het bevel tot overgave,” antwoordde ik.

„Ik geloof je niet,” schreeuwde hij. „Het is een truc.” Met deze woorden wilde hij mij met zijn zwaard aanvallen.

Ik wilde hem niet in koelen bloede neerschieten, en dus trachtte ik zijn aanval met mijn eigen degen af te weren. Wat handigheid betreft, was hij in het voordeel, want ik had mij nog niet geheel en al vertrouwd gemaakt met het hanteeren van het Amtoriaansche zwaard; maar ik was in het voordeel waar het kracht en eenige schermtrucs betrof.

Het Amtoriaansche zwaard is in de allereerste plaats een houwwapen; het gewicht bij de punt maakt het voor deze

methode van aanval buitengewoon geschikt, maar zijn effect bij het pareeren wordt er door verminderd, daar het als defensief wapen tamelijk lomp is. Ik was daardoor het voorwerp van een geduchten houw-aanval, waartegen ik mijzelf moeilijk kon verdedigen. De officier was een behendig man en zeer bedreven met zijn zwaard. Geoefend als hij was, duurde het niet lang, eer hij ontdekte, dat hij met een beginneling te doen had, met het gevolg, dat hij zooveel mogelijk voordeel van zijn positie zocht te verkrijgen, waardoor ik al spoedig mijn grootmoedigheid betreunde niet mijn toevlucht tot mijn pistool genomen te hebben toen het gevecht begon. Maar het nu te laat – hij hield mij zóó bezig, dat ik geen gelegenheid kreeg mijn zwaard te trekken.

Hij joeg mij achteruit de kamer door, tot hij tusschen mij en de deuropening stond, en toen, nu hij mij dáár had, waar mij geen kans om te ontkomen overbleef, begon hij het er op aan te leggen zoo spoedig mogelijk met mij af te rekenen. Het werd een tweestrijd, die, wat mij betrof, geheel in defensieven trant gevoerd werd. Zoo snel en aanhoudend waren zijn aanvallen, dat ik mij alleen maar kon verdedigen, en niet één keer in de eerste twee minuten van het gevecht slaagde ik er in, hem een enkelen houw toe te brengen.

Ik vroeg mij af wat er geworden was van de mannen, die mij hadden vergezeld; maar mijn trots veroorloofde mij niet, hen te hulp te roepen. Bovendien zou ik pas later ervaren, dat het mij niet gebaat zou hebben, daar zij hun handen vol hadden om een aanval af te slaan van verscheidene officieren, die hen onmiddellijk van beneden af gevolgd waren.

De tanden van mijn tegenstander waren bloot gekomen door een grimmigen, woesten grijns, terwijl hij onophoudelijk op mij lossloeg. Het leek, alsof hij reeds begreep, dat de overwinning hem was, en hij er vooraf van genoot. Het slaan van staal tegen staal overstemde nu alle geluiden buiten de vier muren van de kajuit waar wij vochten. Ik kon niet uitmaken of er in de andere deelen van het schip nog steeds gevochten werd, evenmin of de strijd, als hij nog voortwoedde, in ons

voor- of nadeel verliep. Ik begreep, dat ik dit echter moest weten, daar ik verantwoordelijk was voor hetgeen er aan boord van de Sovong plaats greep, en dat ik uit die kajuit moest komen en mijn mannen ter overwinning of ten ondergang moest voeren.

Deze gedachten maakten mijn positie nog onmogelijker dan wanneer alleen mijn leven op het spel had gestaan, en dreef mij er toe heroïsche maatregelen te nemen om te ontkomen aan het gevaar dat ik liep. Ik moest mijn tegenstander onschadelijk maken, en ik moest het direct doen.

Hij had mij nu bijna met mijn rug tegen den muur gedreven. Reeds had de punt van zijn zwaard mij één keer aan mijn wang geraakt en twee keer op mijn lichaam, en ofschoon de verwondingen slechts schrammen waren, was ik overdekt met bloed. Nu viel hij naar mij uit met een grimmige vastberadenheid, om terstond met mij af te rekenen, maar dit keer week ik niet achteruit. Ik pareerde zijn houw, zoodat zijn zwaard langs den rechterkant van mijn lichaam, dat nu vlak bij het zijne was, neerschoot. Toen week ik iets achteruit en eer hij zich kon herstellen, dreef ik mijn zwaard door zijn hart.

Toen hij op den grond viel, trok ik mijn zwaard uit zijn lichaam en rende de kajuit uit. De heele episode had slechts een paar minuten geduurd, ofschoon het mij veel langer had toegeschenen. Toch was er in dien korten tijd heel wat gebeurd aan dek en in de hutten van de Sovong. De bovendekken waren van levende vijanden gezuiverd; een van mijn eigen mannen stond aan het roer, een ander aan de contrôle-apparaten; op het hoofddek, waar sommige officieren van de Sovong met een handvol van hun mannen nog wanhopigen tegenstand boden, werd nog gevochten. Maar tegen den tijd, dat ik het tooneel van den strijd bereikte, was alles afgeloopen; de officieren, die van Kamlot de verzekering hadden gekregen, dat hun leven gespaard zou worden, hadden zich overgegeven – de Sovong was ons! De Sofal had haar eersten buit gemaakt! Toen ik te midden van de opgewonden krijgers aan het hoofddek sprong, moet ik een treurigen aanblik hebben opgeleverd,

daar ik verschrikkelijk uit mijn drie wonden bloedde. Mijn mannen begroetten mij echter met luide hoera's. Ik vernam later, dat mijn afwezigheid van het hoofddek tijdens den strijd was opgemerkt en een ongunstigen indruk op mijn mannen had gemaakt, maar toen zij mij terugzagen, bedekt met de wonden van den strijd, had ik voorgoed hun achting gewonnen. Deze drie kleine schrammen bleken van groote waarde voor mij, maar ze waren niets in vergelijking met het psychologisch effect, dat een gevolg was van de onevenredige hoeveelheid bloed, die zij over mijn half naakte lichaam hadden doen vloeien.

Wij dreven nu snel onze gevangenen op een hoop en ontwapenden hen. Kamlot begaf zich met een detachement mannen naar de Vepajaansche gevangenen, die hij bevrijdde en direct naar de Sofal overbracht. Het waren bijna allen vrouwen, maar ik zag hen niet, toen zij van het schip werden gebracht, daar ik andere bezigheden had. Ik kon mij echter de vreugde voorstellen van Kamlot en Duare bij dit weerzien, waarop althans de laatste waarschijnlijk nooit had durven hopen.

Snel transporteerden wij alle kleine wapenen van de Sovong naar de Sofal, alleen voldoende achterlatend, opdat de officieren van het onfortuinlijke schip zich konden bewapenen. Dit werk werd toevertrouwd aan Kiron en werd door onze eigen mannen uitgevoerd, terwijl Gamfor, met een aantal van onze nieuwe gevangenen, al de overbodige levensmiddelen van de Sovong aan boord van ons eigen schip bracht. Toen dit gebeurd was, beval ik, dat alle kanonnen van de Sovong over boord gegooid moesten worden – hierdoor zou ik de macht van Thora althans eenigszins beknotten. De laatste acte van dit drama der zee was onze honderd ontevreden gevangenen van de Sofal naar de Sovong over te brengen en hen aan den nieuwen commandant van het laatste schip met mijn complimenten over te doen! Hij scheen er echter niet erg mee ingenomen, en ik kon hem dat niet kwalijk nemen. Ook de gevangenen vonden het niet erg aangenaam. Verscheidenen van hen smeekten mij, hen mee terug te nemen aan boord van de Sofal,

maar ik had reeds meer mannen dan ik voelde noodig te hebben om het schip te besturen en te verdedigen; en ieder der gevangenen had volgens de door mij verkregen inlichtingen zijn afkeuring uitgesproken voor een onderdeel van ons plan – of voor het geheele plan. Daar ik op absolute loyaliteit en samenwerking moest kunnen rekenen, beschouwde ik hen dus als volkomen waardeloos voor mij.

Kodj was – het is vreemd het te moeten zeggen – de meest volhardende! Hij viel bijna op zijn knieën toen hij mij smeekte op de Sofal te mogen blijven, en hij beloofde mij een loyaliteit als wel nooit iemand nog gehoord zal hebben; maar ik had genoeg van Kodj en vertelde hem dit. En toen, merkend dat hij me niet kon vermurwen, draaide hij als een blad van een boom om en bezwoer mij bij al zijn voorouders, dat hij het mij betaald zou zetten, al zou het ook duizend jaar duren.

Terugkeerend aan dek van de Sofal, beval ik de enterhaken los te maken; even later waren de beide schepen weer onderweg, de Sovong vervolgde zijn tocht naar de Thoraansche haven, die haar bestemming was, de Sofal keerde terug naar Vepaja. Nu had ik voor den eersten keer gelegenheid te informeeren naar de verliezen, die wij hadden geleden. Ik hoorde, dat wij vier dooden en één en twintig gewonden hadden. De verliezen aan boord van de Sovong waren in beide opzichten veel grooter. Voor het overige deel van den dag was ik hoofdzakelijk met mijn officieren bezig de manschappen van de Sofal in ploegen in te deelen en systeem te brengen in het nieuwe en ongewone avontuur, dat wij nu voor een deel voltooid en voor een ander deel nog tegemoet gingen. Kiron en Gamfor waren mij bij dit werk van onschatbare hulp.

Het was niet vóór den avond, dat ik gelegenheid had om naar den welstand van de geredde Vepajaansche gevangenen te informeeren. Toen ik Kamlot naar hen vroeg, deelde hij mij mede, dat zij geen enkel nadeel hadden ondervonden van hun gevangenschap aan boord van de Sovong.

„Je moet weten,” verklaarde hij, „dat de kapiteins bij dergelijke strooptochten bevel hebben de vrouwen in goede conditie

en zonder dat hun kwaad geschiedt, naar Thora over te brengen. Zij zijn voor belangrijker personen dan scheepskapiteins bestemd, en dat is dan ook hun vrijeleide.

Toch zei Duare, dat de kapitein desnietteenstaande naar haar gunst dong. Ik wou, dat ik dit geweten had, terwijl ik nog aan boord van de Sovong was; dan zou ik hem voor zijn aanmatiging vermoord hebben!” Kamlots toon was bitter en hij toonde teekenen van ongewone opwinding.

„Wind je maar niet meer op,” verzocht ik hem, „Duare is reeds gewroken.”

„Wat bedoel je?”

„Ik heb den kapitein zelf gedood,” verklaarde ik hem.

Hij legde zijn hand op mijn schouder, terwijl zijn oogen schitterden van geluk.

„Je hebt andermaal de onsterfelijke dankbaarheid van Vepaja verdiend,” riep hij uit. „Ik wou, dat ik zoo gelukkig was geweest dien schurk te kunnen dooden en aldus den smaad uit te wisschen, dien hij Vepaja heeft aangedaan, maar nu ik het niet heb kunnen zijn, ben ik blij, dat jij het was, Carson!”

Ik meende, dat hij het geval te ernstig opnam en te veel belang hechtte aan het gedrag van den kapitein, daar het meisje in het geheel geen kwaad was geschied, maar ik bedacht natuurlijk, dat de liefde soms heel zonderling op de hersenen van een man kan inwerken, zoodat een belediging tegenover een meisje voor hem de afmetingen kan aannemen van een nationale ramp!

„Enfin, het is nu allemaal voorbij,” zei ik, „en je uitverkorene is weer gezond en veilig bij je teruggekeerd.”

Bij deze woorden keek hij me ontdaan aan. „Mijn uitverkorene!” riep hij. „In den naam van de voorouders van alle jongs! Wil je beweren, dat je niet weet, wie Duare is?”

„Ik dacht natuurlijk, dat het het meisje was, waar je van houdt,” bekende ik. „Wie is het dan?”

„Natuurlijk houd ik van haar,” legde hij uit, „alle Vepajaners houden van haar – zij is de dochter van een Vepajaanschen jong.”

Indien hij de aanwezigheid had aangekondigd van een godin aan boord van de Sofal, dan zou zijn manier van spreken niet eerbiediger hebben kunnen zijn. Ik deed alsof ik meer onder den indruk was dan met de waarheid overeen kwam, bang als ik was, hem anders misschien te beleedigen.

„Indien zij het meisje van je keuze was geweest,” zei ik, „zou ik het toch nòg prettiger hebben gevonden een aandeel in haar redding te hebben gehad dan wanneer zij de dochter van een dozijn jongs was!”

„Dat is heel aardig van je, maar laat de andere Vepajaners niet hooren, dat je zoiets zegt. Je hebt mij verteld van hetgeen jullie als heilig beschouwen op de vreemde wereld, waar je vandaan komt; de personen van den jong en van zijn kinderen zijn ons minstens even heilig!”

„Dan zullen zij mij natuurlijk ook heilig zijn,” verzekerde ik hem.

„Tusschen twee haakjes, ik heb een mededeeling, die je wel aangenaam zal zijn – een Vepjaner zou het ten minste als een hooge eer beschouwen! Duare wenscht je te spreken, opdat zij je persoonlijk haar dank kan betuigen. Het is niet volgens de gewoonte natuurlijk, maar de omstandigheden hebben het onmogelijk gemaakt, ons strikt aan de etiketten en gewoonten van ons land te houden. Verscheidene mannen hebben haar reeds gezien en gesproken, en bijna allemaal waren het vijanden; het kan haar dus geen kwaad meer doen, wanneer zij nu met haar verdedigers en vrienden spreekt!”

Ik begreep niet goed wat hij bedoelde, maar ik verklaarde het eens te zijn met hetgeen hij had gezegd en beloofde hem, dat ik mijn opwachting bij de prinses zou gaan maken vóór de dag om was.

Ik had het erg druk, en om de waarheid te zeggen, verlangde ik er niet erg naar, om de prinses te begroeten. Ik zag er eer tegenop, want ik houd er niet van, om dergelijke officieele bezoeken af te leggen, maar ik begreep, dat ik uit respect voor Kamlots gevoelens zoo spoedig mogelijk aan haar verlangens moest voldoen, en nadat hij mij verlaten had om zijn werk aan

dek te gaan hervatten, begaf ik mij naar het verblijf, dat voor Duare op het tweede dek was ingericht.

De Amtoriërs kloppen niet op de deur – zij fluiten. Dit is werkelijk veel beter dan onze gewoonte, geloof ik. Ieder heeft zijn eigen manier waarop hij fluit; hierdoor leert men spoedig de wijze kennen, waarop zijn vrienden zich aandienen. Een klopje doet u slechts weten, dat er iemand wenscht binnen te treden; een fluitje vertelt u hetzelfde, maar het onthult tevens de identiteit van uw bezoeker.

Mijn signaal, dat zeer eenvoudig is, bestaat uit twee korte lage tonen, gevolgd door een hooger, langeren toon; en terwijl ik daar voor de deur van Duare's verblijf stond en mijn wijsje floot, dacht ik niet aan de prinses daar binnen, maar aan een ander meisje, vèr weg in de boomenstad Kooaad, in Vepaja. Ik dacht heel vaak aan haar – aan het meisje, waarvan ik slechts twee keer een glimp had gezien, waar ik slechts één keer mee heb gesproken en toen nog maar alleen om haar een liefde te bekennen, die even volledig als spontaan bezit van mij had genomen en die even onoverwinnelijk was als de dood op den een of anderen dag in de toekomst zou zijn.

In antwoord op mijn fluiten verzocht een zachte vrouwenstem mij om binnen te komen. Ik trad de kamer in en keek Duare aan. Toen zij mij zag, werden haar oogen groot en kleurde een snelle blos haar wangen. „U.....” riep zij uit.

Ik was even verbouwereerd – het was het meisje uit den tuin van den jong!

HOOFDSTUK XII.

„Een schip !”

Wat een zonderling toeval! Door de onverwachtheid van deze ontmoeting stond ik sprakeloos; Duare was niet minder verward. Toch was het een gelukkig toeval – voor mij althans. Ik trad op haar en er moet heel wat meer in mijn oogen te lezen zijn geweest dan ik zelf vermoedde, want zij trad achteruit, nog dieper blozend dan tevoren.

„Raak me niet aan,” fluisterde ze. „Waag het niet!”

„Heb ik u ooit kwaad gedaan?” vroeg ik.

Deze vraag scheen haar iets van heur vertrouwen terug te geven. Ze schudde haar hoofd. „Neen,” erkende ze, „dat hebt u nooit – lichamelijk niet! Ik heb om u gezonden om u te kunnen bedanken voor den dienst, dien u mij bewezen hebt; maar ik wist niet, dat u het was. Ik wist niet, dat de Carson waar zij van spraken de man was die.....” Ze zweeg en keek mij smeekend aan.

„De man, die u in den tuin van den jong vertelde, dat hij van u hield,” vulde ik aan.

„Zeg het niet!” riep zij. „Begrijpt u dan werkelijk niet de belediging, de misdadigheid van een dergelijke verklaring?”

Is het een misdaad van u te houden?” vroeg ik.

„Het is een misdaad mij dit te zeggen,” antwoordde zij, nogal uit de hoogte.

„Dan ben ik een onverbeterlijke misdadiger,” antwoordde ik, „want ik kan er niets aan doen dat ik u, wanneer ik u zie, steeds zal moeten vertellen, dat ik van u houd.”

„Indien dat het geval is, zult u mij niet meer moeten zien, want u mag die woorden nooit meer tegen mij zeggen,” sprak ze beslist. „Om den dienst, dien u mij bewezen hebt, vergeef ik uw beledigingen uit het verleden; maar herhaal ze niet.” „En wat, indien ik er niets aan kan doen?” vroeg ik.

„U mòet er iets aan doen,” verklaarde zij ernstig. „Het is een kwestie van leven en dood voor u.”

Ik begreep haar woorden niet. „Ik begrijp niet, wat u be-

doelt,” zei ik.

„Kamlot, Honan, ieder der Vepajaners aan boord van het schip zouden u dooden indien zij het wisten,” antwoordde ze. „De jong, mijn vader zou u laten dooden zoodra u in Vepaja terugkwam – dat zou er van afhangen aan wien ik het het eerst vertelde.”

Ik trad wat dichter op haar toe en keek haar in de oogen. „U zult het nooit vertellen,” fluisterde ik.

„Waarom niet? Waarom denkt u dat?” vroeg zij, maar haar stem beefde eenigszins.

„Omdat u wilt, dat ik van u houd,” zei ik uitdagend.

Ze stampte kwaad met haar voet op den grond. „U gaat alle perken te buiten – u gedraagt u niet behoorlijk en eischt te veel van mijn lankmoedigheid,” riep zij. „Verlaat direct mijn hut; ik wensch u nooit meer te zien.”

Zij hijgde van opwinding; haar mooie oogen schitterden van verontwaardiging. Ze was heel dicht bij mij en ik voelde de neiging in mij opkomen haar in mijn armen te sluiten. Ik verlangde er naar, haar tegen mij aan te drukken; ik wilde haar lippen met mijn kussen bedekken; maar méér dan dit alles wenschte ik haar liefde en daarom beheerschte ik mij uit angst dat ik te ver zou gaan en de kans zou verliezen haar liefde te winnen, waarvan ik voelde, dat zij juist op den drempel van haar bewustheid verwijlde. Ik weet niet waaróm ik hier zoo zeker van was, maar ik was het in ieder geval. Ik zou er mij nooit toe hebben kunnen brengen, mijn attenties op te dringen aan een vrouw die niets om mij gaf, maar van het eerste oogenblik af, dat ik had gezien, dat dit meisje mij van uit den tuin in Vepaja gadesloeg, was ik overtuigd geweest van haar belangstelling voor mij – van mèèr dan haar eenvoudige belangstelling. Het was een van die dingen, die eigen zijn aan hen, die door den ouden Chand Kabi getraind zijn – een training, waardoor ik oneindig intuïtiever geworden ben dan een vrouw.

„Het spijt mij, dat u mij in wezenlijke ballingschap zendt,” zei ik. „Ik voel niet, dat ik dit verdiend heb, maar natuurlijk zijn

de gewoonten van uw wereld niet de gewoonten van mijn wereld. Daar, in de wereld waar ik vandaan kom, wordt een vrouw niet onteerd door de liefde van een man of door de bekentenis er van, of zij moet reeds met een ander getrouwd zijn.” En toen kreeg ik een gedachte, die ik reeds eerder gekregen moest hebben. „Is u reeds gebonden aan een man?” vroeg ik, verkillend reeds bij dit idee alleen.

Ik verbaasde mij, dat het nooit tevoren bij mij opgekomen was, dat het meisje uit den tuin van den jong reeds getrouwd kon zijn.

„Natuurlijk niet,” viel zij uit. „Ik ben nog geen negentien.” Ik weet niet, wat het er mee te maken had, maar ik was toch blij, dat ik te hooren kreeg, dat zij nog geen zevenhonderd jaar oud was. Ik had mij dikwijls afgevraagd hoe oud zij kon zijn, ofschoon het per slot van rekening geen onderscheid kon hebben uitgemaakt, omdat indien ooit ergens in het heelal, de menschen op Venus niet ouder zijn dan zij lijken – ik bedoel wat hun aantrekkelijkheid betreft.

„Gaat u nu?” vroeg zij, „of moet ik een der Vepajaners roepen om te zeggen, dat u mij beleedigd hebt?”

„En mij laten dooden?” vroeg ik. „Neen, u zult mij nooit doen gelooven, dat u zooiets kunt doen.”

„Dan zal ik weggaan,” verklaarde zij, „en denk er aan, dat u mij nooit meer moogt zien of tegen mij spreken.”

Met dit uiteindelijke en ver van opgewekte ultimatum verliet zij de kamer, een ander vertrek van haar verblijf ingaand. Dit scheen het einde van het onderhoud; ik kon haar natuurlijk niet volgen, en daarom keerde ik mij om en begaf mij mistroostig naar de hut van den kapitein in den toren.

Toen ik over de zaak nadacht, werd het mij duidelijk, dat ik niet alleen weinig vordering had gemaakt in mijn liefdesverklaring, maar dat het er bovendien weinig van had, dat ik dit ooit zou doen. Er scheen een of andere onoverkoomlijke slagboom tusschen ons te bestaan, ofschoon ik mij niet kon indenken, wat het was. Ik kon niet gelooven dat ik haar geheel en al onverschillig was; maar misschien was dit alleen maar een

bedenksel van mijn eigen egoïsme, want ik moest erkennen, dat zij mij duidelijk genoeg had gemaakt, zoowel door woorden als door daden, dat zij niets met mij te doen wilde hebben. Zonder eenigen twijfel was ik persona non grata, oftewel iemand, dien zij liever zag gaan dan komen!

Niettegenstaande dit alles – of misschien wel juist dòòr dit alles – besepte ik, dat dit tweede en langere onderhoud alleen maar gediend had om mijn liefde voor haar aan te wakkeren, zoodat ik mijzelf min of meer wanhopig gevoelde.

Haar aanwezigheid aan boord van de Sofal was niets minder dan provoceerend, terwijl haar verbod betreffende eenige relatie tusschen ons, mij slechts te meer deed verlangen om in haar nabijheid te zijn. Ik voelde mij zeer ongelukkig, en de eentonigheid van den terugtocht naar Vepaja, die zonder eenige schokkende gebeurtenis kon verlopen, bood mij geen enkel middel ter verstrooiing. Ik verlangde er naar, dat wij een ander schip in het zicht zouden krijgen, want ieder schip, dat wij zouden ontdekken zou een vijandelijk schip zijn. Wij waren vrijbuiters, wij van de Sofal, piraten, boekaniers, kapers. Ik voor mij voelde het meest voor de laatste, meest beleefde omschrijving van ons gedrag. Natuurlijk hadden wij nog geen opdracht van Mintep gekregen om voor Vepaja schepen buit te maken, maar wij loerden op de vijanden van Vepaja, en hierdoor voelde ik, eenig recht te hebben op de twijfelachtige eer van kaper.

Er zit veel in een naam. Ik had den naam Sofal van het eerste oogenblik af gemogen. Misschien was het de psychologie van dien naam die als het ware heenwees naar de carrière, waarop ik mij nu zou gaan toelagen. Het beteekent dooder. Het werkwoord dat dooden beteekent is f a l. Het voorvoegsel s o maakt van een werkwoord een zelfstandig naamwoord, en wel van den persoon, die de werking verricht. Sofal beteekent dus dooder. Vong is het Amtoriaansche woord voor verdedigen; Sovong, de naam van onzen eersten buit, beteekent dus verdediger; maar de Sovong had haar naam geen eer aan gedaan! Ik dacht nog steeds na over allerlei namen om op die manier

Duare te vergeten, toen Kamlot bij mij kwam. Ik besloot van deze gelegenheid gebruik te maken, hem een en ander te vragen betreffende bepaalde Amtoriaansche gewoonten, die de verhouding regelden tusschen mannen en meisjes. Hij maakte het mij gemakkelijk door mij te vragen, of ik Duare reeds gesproken had nadat zij naar mij gevraagd had.

„Ik heb haar gezien,” antwoordde ik, „maar ik begrijp haar houding niet. Ze gedroeg zich, alsof het bijna een misdaad was haar aan te kijken.”

„Onder normale omstandigheden zou het ook een misdaad zijn,” vertelde hij mij, „maar natuurlijk, zooals ik je al heb gezegd, heeft hetgeen zij en wij hebben doorgemaakt, tijdelijk het belang van bepaalde oer-oude wetten en gebruiken der Vepajaners verminderd.

Vepajaansche meisjes worden meerderjarig als zij twintig jaar zijn; vóór dien tijd mogen zij geen verbintenis met een man aangaan. Deze gewoonte, die bijna het gezag van een wet heeft, legt den dochters van een jong nòg grootere beperkingen op. Ze mogen niet eens een man zien of tegen hem spreken, indien hij niet tot hun bloedverwanten behoort, voordat zij twintig jaar zijn. Indien zij zich niet aan die bepalingen houden, zou dit ongenade voor hen en de dood voor den man beteekenen.”

„Wat een dwaze wet!” riep ik uit, maar ik begreep direct, hoe afschuwelijk mijn overtreding in de oogen van Duare geweest moest zijn.

Kamlot haalde zijn schouders op. „Misschien is het een dwaze wet,” zei hij, „maar het is nu eenmaal de wet; en in het geval van Duare beteekent de strikte doorvoering er van zeer veel voor Vepaja, want zij is de hoop van Vepaja.”

Ik had haar dien titel al eens meer hooren geven, maar hij beteekende niets voor mij. „Wat bedoel je toch met de uitdrukking, dat zij de hoop van Vepaja is?” vroeg ik.

„Zij is het eenige kind van Mintep. Hij heeft nooit een zoon gehad, en de dynastie eindigt, indien Duare geen zoon krijgt; en indien zij wel een zoon krijgt, dan is het noodzakelijk, dat

de vader van dien zoon iemand is, die geschikt is om de vader van een jong te zijn.”

„Heeft zij den vader van haar kinderen reeds gekozen?” vroeg ik.

„Natuurlijk niet,” antwoordde Kamlot. „Deze kwestie komt niet eens ter sprake vóórdat Duare haar twintigsten verjaardag heeft gevierd.”

„En ze is nog geen negentien,” merkte ik met een zucht op. „Neen,” gaf Kamlot toe, mij nauwkeurig aankijkend, „maar je doet net alsof dit van belang voor jòu is.”

„Dat is het ook,” erkende ik.

„Wat bedoel je?” vroeg hij.

„Ik ben van plan met Duare te trouwen!”

Kamlot sprong overeind en trok zijn zwaard. Het was de eerste keer, dat ik hem een merkbare opwinding aan den dag zag leggen. Ik dacht, dat hij mij op staanden voet zou dooden.

„Verdedig jezelf,” riep hij. „Ik kan je niet dooden als je je zwaard niet hebt getrokken.”

„Maar waarom wil je mij dooden?” vroeg ik. „Ben je gek geworden?”

De punt van Kamlots zwaard zakte langzaam naar den grond. „Ik wil je niet dooden,” zei hij treurig, terwijl zijn zenuwachtige opwinding opeens als sneeuw voor de zon verdwenen was. „Je bent mijn vriend, je hebt mijn leven gered – neen, ik zou liever mezelf dooden dan jou, maar hetgeen je hebt gezegd, vraagt er om.

Ik haalde mijn schouders op. Het heele geval was mij onbegrijpelijk. „Wat heb ik dan gezegd, dat er om vroeg, dat je mij doodde?” wilde ik weten.

„Dat je van plan bent met Duare te trouwen.”

„In mijn wereld,” vertelde ik hem, „worden mannen gedood omdat zij zeggen, dat zij nièt met een meisje willen trouwen. Ik had aan de schrijftafel in mijn hut gezeten toen Kamlot had gedreigd mij te zullen neersteken; nu stond ik op en keek hem aan. „Je kunt me beter dooden, Kamlot,” zei ik, „want ik sprak de waarheid.”

Hij aarzelde een oogenblik, terwijl hij me aankeek; toen borg hij zijn zwaard op. „Ik kàn het niet,” zei hij heesch. „Mogen mijn voorouders het mij vergeven! Ik kàn mijn vriend niet dooden!”

„Misschien,” voegde hij er bij, een of andere verzachtende omstandigheden zoekend, „misschien mag ik je niet verantwoordelijk stellen voor een vergrijp tegen gewoonten, waarmee je niet bekend bent. Ik vergeet dikwijls, dat je van een andere wereld dan de onze bent. Maar vertel mij, nu ik mij zelf medeplichtig heb gemaakt aan je misdaad door ze te verontschuldigen, wat brengt je er toe te gelooven, dat je met Duare wilt trouwen? Ik kan mijzelf niet schuldiger maken door naar je te luisteren.”

„Ik ben van plan met haar te trouwen omdat ik weet, dat ik van haar houd, en omdat ik geloof, dat zij reeds voor de helft ook van mij houdt!”

Toen Kamlot dit hoorde, schrok hij klaarblijkelijk weer heel erg. „Dat is onmogelijk,” riep hij uit. „Ze heeft je nooit eerder gezien; ze kan niet weten wat er in je hart of je krankzinnige hersens omgaat.”

„Integendeel; ze heeft mij wèl eerder gezien, en ze weet heel goed, wat er in mijn „krankzinnige hersens” omgaat,” verzekerde ik hem. „Ik heb het haar in Koad verteld en ik heb het haar vandaag wéér verteld.”

„En ze heeft naar je geluisterd?”

„Ze was ontdaan,” erkende ik, „maar ze luisterde; toen begon zij mij verwijten te doen en beval me van haar weg te gaan.” Kamlot slaakte een zucht van verlichting. „Dus zij is nièt krankzinnig geworden! Ik kan niet begrijpen, waarop je je overtuiging baseert, dat zij je liefde zal beantwoorden.”

„Haar oogen hebben haar verraden; en wat misschien meer overtuigend is: zij heeft mijn brutaliteit niet bekend gemaakt en mij daardoor niet den dood ingezonden.”

Hij dacht over deze woorden even na en schudde toen zijn hoofd. „Het is allemaal krankzinnigheid,” zei hij. „Ik begrijp er niets van. Je zegt, dat je met haar gesproken hebt in Koad,

maar dat moet onmogelijk zijn geweest. Doch indien je haar ooit eerder hebt gesproken, waarom heb je dan zoo weinig belangstelling getoond voor haar lot, toen je wist, dat ze als gevangene aan boord van de Sovong was? Waarom zei je, dat je dacht, dat zij mijn verloofde was?"

„Ik wist niet vóór een paar minuten geleden, dat het meisje, dat ik in den tuin te Koad had gezien en waar ik toen mee gesproken heb, Duare was, de dochter van den jong,” verklaarde ik.

Een paar dagen later zat ik weer met Kamlot in mijn hut te praten, toen wij gestoord werden door een fluitje bij de deur, en toen ik hem daarvoor toestemming had gegeven, trad een der Vepajaansche gevangenen, die wij van de Sovong hadden bevrijd, binnen. Hij was niet van Koad, maar uit een andere stad van Vepaja, en daardoor wist niemand van de andere Vepajanen aan boord iets van hem af. Hij heette Vilor, en ik geloof, dat het een behoorlijke man was, ofschoon nogal zwijgzaam aangelegd. Hij had bijzonder veel belangstelling in de klangeren getoond en was dikwijls met hen, maar hij had die dwaasheid verklaard op grond van het feit, dat hij leeraar was en de vogelmenschen wilde bestudeeren, waarvan hij nooit eerder vertegenwoordigers had gezien.

„Ik ben gekomen,” zoo verklaarde hij in antwoord op mijn desbetreffende vraag, „om u te verzoeken mij als officier aan te stellen. Ik zou me bij u willen aansluiten en in de werkzaamheden en verantwoordelijkheden van de expeditie willen deelen.”

„We hebben op het oogenblik voldoende officieren,” vertelde ik hem, „en we hebben alle mannen, die we noodig hebben. Bovendien,” zoo voegde ik er openhartig aan toe, „ken ik je niet goed genoeg om een oordeel te kunnen vellen over je kwaliteiten. Tegen den tijd, dat wij te Vepaja zijn zullen wij elkaar beter kennen, en als ik je dan noodig heb, zal ik het je zeggen.”

„Toch zou ik graag iets willen doen,” drong hij aan. „Mag ik de janjong bewaken tot wij in Vepaja zijn?”

Hij doelde hiermee op Duare, wier titel, bestaande uit de twee

woorden „dochter” en „koning”, gelijk is aan prinses. Ik dacht, dat ik een spoor van opwinding in zijn stem merkte, toen hij zijn verzoek deed.

„Ze wordt reeds goed genoeg bewaakt,” verklaarde ik hem. „Maar toch zou ik het graag willen doen,” hield hij vol. „Ik zou het beschouwen als daad van aanhankelijkheid en trouw tegenover mijn jong. Ik zou des nachts wacht kunnen houden; gewoonlijk heeft niemand die wacht graag.”

„Het is niet noodig,” zei ik kort. „De wacht is reeds voltallig.” „Ze is in de achterste hut op het tweede dek, is het niet?” vroeg hij.

Ik vertelde hem, dat dit zoo was.

„En ze heeft een speciale wacht?”

Des nachts staat er altijd een man voor haar deur,” verzekerde ik hem.

„Slechts één?” vroeg hij, alsof hij dit onvoldoende vond.

„Als versterking van de gewone wacht, vonden wij één man genoeg; ze heeft geen vijanden aan boord van de Sofal.”

Die menschen waren verschrikkelijk bezorgd voor het welzijn en de veiligheid van hun prinses, dacht ik, en naar het mij scheen, bovendien nog totaal overbodig. Maar eindelijk gaf Vilor het op en vertrok, na mij verzocht te hebben zijn verzoek nog eens te willen overdenken.

„Hij schijnt nog bezorgder voor het welzijn van Duare te wezen dan jij,” merkte ik tegen Kamlot op, toen Vilor was vertrokken.

„Ja, dat merkte ik,” antwoordde mijn luitenant peinzend.

„Er is niemand bezorgder voor haar dan ik,” zei ik, „maar ik kan niet inzien, dat verdere voorzorgen noodig zijn.”

„Ik evenmin,” gaf Kamlot toe. „Ze is heel goed beschermd nu!” We dachten niet meer aan Vilor en bespraken reeds andere zaken, toen wij de stem van den uitkijk in het kraaiennest hoorden roepen: „Voor notar!” (Een schip!). Wij snelden naar het torendek en hoorden de positie van het vreemde schip noemen juist toen de uitkijk het voor den tweeden keer aankondigde, en werkelijk ontdekten wij bijna direct dwarsscheeps

aan stuurboord den bovenbouw van een schip aan den horizon. Om de een of andere reden, die ik niet goed begrijp, is het zicht op Venus buitengewoon goed. Laag hangende misten en dampen zijn zeldzaam, hoewel de atmosfeer toch vochtig is. Hoe dat komt weet ik niet, maar in ieder geval konden wij een schip zien, en bijna direct heerschte er de grootste opwinding aan boord van de Sofal. Hier was een nieuwe buit, en de mannen waren een en al belustheid hem te veroveren. Toen wij onzen koers veranderden en op onzen prooi afstuurden, klonk er een hoera van de mannen aan dek. Wapens werden uitgedeeld, het kanon op den boek en de twee kanonnen op den toren werden gevechtsklaar gemaakt. De Sofal koerste full speed recht vooruit.

Toen wij onzen buit naderden, zagen wij dat het een schip was van ongeveer dezelfde grootte als de Sofal, en dat het de onderscheidingsteekens van Thora voerde. Een nader onderzoek bracht aan het licht, dat het een gewapende koopvaarder was.

Ik beval nu alle mannen, behalve degenen, die de kanonnen moesten bedienen, naar de kajuit benedende te gaan, omdat ik van plan was het schip net zoo aan te vallen als ik het de Sovong had gedaan, en ik niet wilde, dat men ons dek vol gewapende mannen zou zien, voordat wij langs zij lagen. Evenals den vorigen keer gaf ik uitgebreide bevelen; iedere man wist wat er van hem verwacht werd; iedereen werd gewaarschuwd niet noodeloos bloed te vergieten. Indien ik een zeeroover moest zijn, wilde ik een zoo menschlievende zeeroover zijn als mogelijk was. Ik wilde niet zonder ijzeren noodzaak iemand dooden!

Ik had Kiron, Gamfor en verscheidene andere Thoranen aan boord gevraagd naar de gewoonten en practijken van Thoraansche oorlogsschepen, tot ik er mij tamelijk vertrouwd mee voelde. Ik wist bijvoorbeeld, dat een oorlogsschip het recht had een koopvaarder te doorzoeken. Het was op dit feit, dat ik mijn hoop baseerde om onze enterhaken over de reeling van ons slachtoffer te krijgen, voordat men onze ware bedoelingen zou raden.

Toen wij op een afstand gekomen waren, dat wij het schip konden praaieren, gaf ik Kiron bevel te eischen, dat het zijn machines zou stopzetten, omdat wij aan boord wilden komen om haar te doorzoeken, maar toen ondervonden wij reeds direct onze eerste moeilijkheid. Ze kwam in den vorm van een wimpel, die plotseling op den boeg van ons aanstaande slachtoffer werd geheschen. Het beteekende niets voor mij, dat kleine vaantje, maar het beteekende wel iets voor Kiron en de andere Thoranen aan boord van de Sofal.

„We zullen toch niet zoo gemakkelijk aan boord komen,” zei Kiron. „Er is een ongyan aan boord, en dat stelt het schip vrij van een onderzoek. Het beteekent waarschijnlijk tevens, dat het een grooter aantal soldaten aan boord heeft dan gewoonlijk bij een koopvaarder het geval is.”

„Van wien is het een vriend?” vroeg ik. „Van jou?” want ongyan beteekent: groote vriend,

Kiron glimlachte. „Het is een titel. Er zijn een honderdtal klongyan in de oligarchie; een er van is aan boord van het schip. Het zijn zonder twijfel groote vrienden – groote vrienden van zichzelf; ze heerschen tyrannieker over Thora dan eenige jong en ze denken alleen maar aan zichzelf.”

„Hoe zullen de mannen er over denken, om een schip aan te vallen, dat een dergelijken autoriteit aan boord heeft?” vroeg ik.

„Ze zullen er om vechten, wie het eerst aan boord zal zijn om hem met hun zwaard te kunnen doorsteken.”

„Ze moeten hem niet dooden,” antwoordde ik. „Ik heb een beter plan.”

„Ze zullen moeilijk in bedwang te houden zijn, wanneer ze eenmaal in het hevigst van het gevecht zijn,” verzekerde Kiron mij. „Ik moet den officier nog zien, die het kan. In vroeger dagen, in de dagen van de jongs, was er orde en discipline, maar nu niet meer.”

„Aan boord van de Sofal zal er wèl orde en discipline zijn,” antwoordde ik beslist. „Ga mee; ik zal met de mannen spreken.” We betraden samen de kajuit op het benedendek waar de

meeste mannen bijeen waren, wachtend op het commando om aan te vallen. Het waren ongeveer een honderd ruwe, stevige vechtersbazen, bijna allemaal onwetend en onbehouwen. We waren als aanvoerder en bemanning te kort bij elkaar geweest, dan dat ik op de hoogte kon zijn van hun gevoelens voor mij; maar ik begreep, dat er bij geen een twijfel mocht bestaan omtrent de vraag, wie er kapitein van het schip was, onverschillig wat zij van mij dachten.

Kiron had hen tot de orde geroepen toen wij binnenkwamen, en nu waren aller oogen op mij gericht toen ik begon te spreken. „Wij staan op het punt een ander schip te nemen,” begon ik, „en aan boord van dat schip bevindt zich iemand, waarvan Kiron mij heeft gezegd, dat jullie hem willen doden. Het is een ongyan. Ik ben hier gekomen om jullie te zeggen, dat hij niet gedood mag worden.”

Er klonken kreten van afkeuring na die woorden, maar zonder er acht op te slaan, vervolgde ik:

„Ik ben hier gekomen om jullie iets anders te vertellen, omdat men mij heeft gezegd, dat geen officier jullie in bedwang kan houden wanneer het gevecht eenmaal ontbrand is. Er zijn redenen waarom het beter voor ons is, dien man gevangen te houden dan te doden, maar die hebben niets te maken met de kwestie waar het om gaat. Wat jullie moeten begrijpen is, dat mijn bevelen, en de bevelen van jullie andere officieren, gehoorzaamd moeten worden.

Wij zijn een onderneming begonnen, die alleen maar kan slagen indien er een strikte discipline in acht genomen wordt. Ik geloof, dat de onderneming een succes kan worden. Ik eisch daarom discipline. Insubordinatie of ongehoorzaamheid zal met den dood gestraft worden. Dat is alles.”

Toen ik de kajuit verliet, liet ik ongeveer een honderd zwijgende mannen achter. Er was geen enkele aanwijzing, waaruit ik kon afleiden, hoe hun reactie zou zijn. Opzettelijk nam ik Kiron met mij mee naar buiten; ik wilde, dat de mannen gelegenheid hadden de zaak onderling te bepraten zonder dat er een officier tusschenbeiden kon komen. Ik wist, dat ik in wer-

kelijkheid geen macht over hen had, en dat zij voor zichzelf moesten uitmaken, of zij mij gehoorzamen wilden ja dan neen; hoe spoediger dit besluit genomen werd, hoe beter voor ons allen.

Amtoriaansche schepen gebruiken slechts de meest primitieve middelen om met elkaar een onderhoud te voeren. Ze hebben een systeem waarbij handen en vlaggen gebruikt worden; dan is er een systeem met trompetstooten, waarmee men vrij dikwijls voorkomende tijdingen kan overbrengen, maar het middel, dat het meest voldoet is..... de menselijke stem.

Sinds onze prooi het vaantje van den ongyan had geheschen, hielden wij een koers evenwijdig aan de hare, er echter zorg voor dragend, dat wij iets achter bleven. Op haar hoofddek was een groep gewapende mannen verzameld. Ze voerde vier kanonnen, die gevechtsklaar waren gemaakt. Alles aan boord was gereed voor den strijd, maar toch geloof ik niet, dat men tot dan toe vermoedde, dat wij verkeerde bedoelingen hadden. Ik gaf nu echter bevelen, waardoor de Sofal het andere schip dichter naderde, en toen de afstand tusschen de beide schepen verminderde, nam ik allerlei aanwijzingen waar, waaruit viel af te leiden, dat er op de dekken van ons voorgenomen slachtoffer toenemende opwinding heerschte.

„Wat zijn jullie van plan?” riep een officier van het torendek.
„Houd af! Er is een ongyan bij ons aan boord.”

Daar wij geen antwoord gaven en de Sofal nog dichter naderde, nam zijn opwinding toe. Hij gesticuleerde druk met een dikken man, die naast hem stond. Toen riep hij: „Houdt af! Of jullie zullen er voor boeten!”; maar de Sofal kwam toch nader.
„Houdt af, ik geef vuur!” riep de kapitein.

Als eenig antwoord gaf ik bevel, dat al onze kanonnen aan stuurboord gevechtsklaar gemaakt moesten worden. Ik wist, dat hij nu niet zou durven schieten, want een enkel salvo van de Sofal zou hem in minder dan een minuut hebben doen zinken, iets wat ik onder alle omstandigheden wenschte te vermijden.

„Wat wilt u van ons?” vroeg hij.

„Wij willen bij u aan boord komen,” antwoordde ik, „zoo mogelijk zonder dat er bloed vergoten wordt.”

„Dat is revolutie! Dat is verraad!” riep de dikke man, die naast den kapitein stond. „Ik beveel je, af te houden en ons met rust te laten. Ik ben de ongyan, Moosko,” en toen riep hij tegen de soldaten op het hoofddek: „Slaat ze af! Doodt iederen man, die zijn voet aan dek bij ons durft zetten!”

HOOFDSTUK XIII.

Catastrophe.

Op hetzelfde moment, dat de ongyan Moosko zijn soldaten beval iederen aanval af te slaan, gaf de kapitein van het schip order full speed vooruit te varen en het roer naar stuurboord te gooien. Het schip zwenkte van ons weg en liep vooruit, in een poging om ons te ontkomen. Natuurlijk zou ik het schip tot zinken hebben kunnen brengen, maar de buit zou op den bodem der zee geen waarde voor mij hebben gehad; daarom beval ik den hoornblazer die naast mij stond den officier in den toren het signaal full speed vooruit te geven. Hierdoor was de jacht begonnen!

De Yan – ik kon den naam van het schip op zijn achtersteven duidelijk lezen – liep veel vlugger dan Kiron mij had doen veronderstellen; maar de Sofal was buitengewoon vlug, en het werd iedereen spoedig duidelijk, dat het andere schip ons niet ontkomen kon. Langzaam verminderde de afstand, die er tusschen de beide schepen gekomen was door den eersten onverwachten spurt van de Yan; langzaam maar zeker kropen wij naar hem toe. Toen deed de kapitein van de Yan precies wat ik zou hebben gedaan als ik in zijn plaats was geweest; hij hield de Sofal steeds recht achter zich en opende het vuur op ons met het kanon van zijn achtertoren en met een kanon, dat in denzelfden stand was geplaatst op de achterzijde van het lagere dek. In tactisch opzicht was deze aanval absoluut het beste wat hij kon doen, daar het aantal kanonnen, dat wij gebruiken konden er ten zeerste door verminderd werd, als wij ten minste onzen koers niet veranderen wilden. Bovendien was deze manier van aanvallen de eenige die hem hoop kon geven om aan ons te ontkomen.

Er was iets huiveringwekkends aan het geluid van het eerste zware Amtoriaansche kanon dat ik had gehoord. Ik zag niets, geen rook en geen vlam; er was alleen een soort staccato-geluid, dat meer aan een machinegeweer dan aan iets anders deed denken. In het eerst gebeurde er niets; toen zag ik een stuk

van onze stuurboord-reeling verdwijnen en vielen twee van mijn mannen op dek neer.

Nu was ook ons kanon in actie gekomen. Wij bevonden ons in het kielwater van de Yan, hetgeen accuraat vuren moeilijk maakte. De twee schepen voeren full speed vooruit; de boeg van de Sofal wierp het witte water en schuim ver naar weerskanten weg; de zee in het kielwater van de Yan kookte en golfde, en de beide schepen deinden verschrikkelijk. De opwinding van de jacht en den strijd prikkelde in ons bloed, en boven alles uit klonk het dreigend geratel der groote kanonnen. Ik rende naar den hoek om daar te zeggen hoe men richten moest, en een oogenblik later hadden wij de voldoening te zien, hoe de kanonniers van een der kanonnen van de Yan een voor een op het dek ineenkrompen, toen onze kanonnier hen in het vizier had gekregen en hen wegmaaide.

De Sofal won snel op de Yan, en ons geschutvuur concentreerde zich op het torenkanon en den toren van den vijand. De ongyan was reeds lang van het opperdek verdwenen; zonder twijfel had hij zich in veiligheid gesteld in een minder gevaarlijk deel van het schip, en inderdaad waren er dan ook nog slechts twee man in leven op het torendek, waar hij naast den kapitein had gestaan. Deze twee mannen bedienden het kanon, dat ons de meeste moeilijkheden bereidde.

Ik begreep toen nog niet, waarom de kanonnen van beide schepen niet meer uitwerking hadden. Ik wist, dat de T-straal buitengewoon vernielend werkte, en daarom begreep ik niet, waarom nog geen der beide schepen ernstiger beschadigd of gezonken was; maar dat was omdat mij toen nog niet bekend was dat alle belangrijke deelen van de schepen beschermd waren door een dunne plaat van hetzelfde metaal waarvan de groote kanonnen waren gemaakt, het eenige materiaal, dat bestand is tegen den T-straal. Indien dit niet het geval was geweest, dan had ons vuur de Yan reeds lang buiten gevecht gesteld, daar onze T-stralen, die op haar torenkanon gericht waren, door den toren heen gegaan zouden zijn en de mannen zouden hebben gedood die aan de contrôle-apparaten stonden

- evengoed trouwens als die apparaten zelf vernietigd zouden zijn geworden. Nu kon dit niet eer het geval zijn dan nadat de beschermende plaat van den toren weggeschoten was. Eindelijk slaagden wij er in het overgebleven kanon het zwijgen op te leggen, maar toen wij op het punt waren langs de Yan te komen, moesten wij ons blootstellen aan het vuur van andere kanonnen die op het hoofddek en op den voorkant van den toren waren opgesteld. We hadden reeds eenige verliezen geleden, en ik wist, dat wij ons op nog grootere moesten voorbereiden indien wij ons aan het vuur van die andere kanonnen zouden blootstellen, maar er scheen geen andere mogelijkheid indien wij de jacht niet geheel wilden opgeven, en daar dacht ik natuurlijk niet aan.

Terwijl ik bevel gaf de Yan van bakboord te naderen, richtte ik het vuur van ons boegkanon langs haar reeling zoodat dit de bakboordkanonnen der Yan kon bestrijken, terwijl wij langs haar voeren; tevens gaf ik order, dat onze stuurboordkanonnen eveneens moesten vuren zoodra zij ter hoogte van de kanonnen der Yan zouden zijn gekomen. Op die manier richtten wij een onafgebroken vuurstroom op de ongelukkige bemanning, terwijl wij langs de Yan voeren en dichter naar dit schip toe liepen.

Wij hadden een aantal gewonden, maar onze verliezen waren niets in vergelijking met die van de Yan, waarvan de dekken bezaaid waren met gewonden en stervenden. De toestand was hopeloos voor de Yan, en de commandant moest dit hebben begrepen, want hij gaf nu het sein van overgave en liet de machines stoppen. Een paar minuten later lagen wij naast de Yan en klom onze enter-troep aan boord.

Terwijl Kamlot en ik deze mannen stonden gade te slaan, die door Kiron werden aangevoerd om bezit te nemen van den buit en bepaalde gevangenen aan boord van de Sofal te brengen, kon ik niet vermoeden hoe zij zich gedragen zouden in verband met mijn beroep op hun discipline en gehoorzaamheid. Ik wist, dat het geheel bevrijd zijn van hun tyrannieke meesters zóó nieuw voor hen was, dat ik eigenlijk niet anders ver-

wachten kon of zij moesten uit den band springen, en ik zag met afschuw op tegen wat daar de gevolgen van moesten zijn, want ik had besloten iederen man terecht te stellen die mij ongehoorzaam zou zijn, ofschoon ik de verleiding waarin zij verkeerden heel goed kon begrijpen. Ik zag de meerderheid van hen zich over dek verspreiden onder commando van den grooten Zog, terwijl Kiron een kleiner detachement naar het opperdek voerde, op zoek naar den kapitein en den ongyan. Er moeten minstens vijf minuten verlopen zijn geweest, voordat ik mijn luitenant met zijn beide gevangenen uit den toren van de Yan te voorschijn zag komen. Hij leidde hen langs de trap en het hoofddek naar de Sofal, terwijl een honderdtal leden van mijn zeerooversbende – ik weet niet hoe ik hen anders noemen moet – hen stilzwijgend gadesloegen. Geen hand werd naar hen opgeheven, terwijl zij passeerden.

Kamlot slaakte een zucht van verlichting toen de beide mannen over de reeling van de Sofal klommen en naar ons toekwamen.

„Ik geloof, dat onze levens toen net zoo goed gevaar liepen als het hunne,” zei hij later, en ik kan het niet anders dan met hem eens zijn, want indien de mannen aan boord van de Yan tegen mijn orders in begonnen zouden zijn met moorden, zouden zij ook mij en degenen, die mij trouw gebleven waren, hebben moeten dooden om hun eigen leven te verdedigen. Ik zou immers met alle middelen, die mij ten dienste stonden, getracht hebben hun moordplannen te verhinderen.

De ongyan ging nog steeds te keer toen zij voor mij stonden, maar de kapitein toonde een eerbiedige vrees. Er was iets aan de geschiedenis, dat hij niet goed begreep, en toen hij dicht genoeg bij mij was om de kleur van mijn haar en oogen te kunnen onderscheiden, kon ik duidelijk zien, dat hij als het ware met stomheid geslagen was.

„Dat is opstand, dat is revolutie,” riep Moosko, de ongyan. „Ik zal niet rusten, voordat jullie tot den laatsten toe daarvoor geboet hebben.” Hij beefde op zijn beenen en zag purper van woede.

„Let er op, dat hij niets meer zegt, voordat het hem gevraagd wordt,” beval ik Kiron, en wendde mij daarop tot den kapitein. „Zoodra wij van uw schip weggehaald hebben wat wij wenschen,” vertelde ik hem, „zult u vrij zijn om uw reis te vervolgen. Het spijt mij, dat u niet gehoorzaamd hebt, toen ik u beval om te stoppen, omdat wij aan boord wilden komen; er zouden veel menschenlevens door gespaard zijn. Den eerstvolgenden keer, dat u bevel krijgt om bij te draaien voor de Sofal, doe het dan; en wanneer u terug is in uw land, deel dan den anderen kapiteins mee, dat de Sofal op zee is, en dat wij gehoorzaamd moeten worden.”

„Wilt u mij vertellen,” vroeg hij, „wie u is en onder welke vlag u vaart?”

„Voor het oogenblik ben ik een Vepajaan,” antwoordde ik, „maar wij zeilen onder eigen vlag. Geen land is verantwoordelijk voor hetgeen wij doen, en evenmin zijn wij verantwoording schuldig aan enig land.”

Nadat Kamlot, Kiron, Gamfor en Zog de bemanning van de Yan gedwongen hadden te helpen, brachten zij alle wapens, de mondvoorraad, dien wij noodig hadden, en de waardevolste doch minst omvangrijke voorwerpen van de lading aan boord van de Sofal. Zij waren hiermee gereed nog voordat het donker werd, en toen wierpen wij de kanonnen van de Yan overboord en lieten het schip zijn weg vervolgen.

Moosko hield ik als gijzelaar aan boord van de Sofal, voor het geval wij er ooit een noodig zouden hebben; hij bleef onder bewaking op het hoofddek, tot ik zou kunnen beslissen, waar ik hem kon laten. De Vepajaansche vrouwelijke gevangenen, die wij van de Sovong hadden gered, maakten met onze eigen gevangenen, die eveneens op het tweede dek waren ondergebracht, dat ik geen hut meer ter beschikking van Moosko kon stellen, en ik wilde hem niet opsluiten in het ruim, dat voor de gewone gevangenen bestemd was.

Ik deelde dit mede aan Kamlot, terwijl toevallig Vilor in de buurt was, en de laatste stelde onmiddellijk voor, zijn eigen kleine hut te delen met Moosko, en zich voor hem verant-

woordelijk te stellen. Daar dit een gemakkelijke oplossing van het probleem was, beval ik, Moosko aan Vilor over te geven, en deze nam hem direct mede naar zijn hut.

De achtervolging van de Yan had ons uit onzen koers gebracht en nu, nadat wij wederom den steven naar Vepaja gewend hadden, onderscheidde wij vaag aan stuurboord een donkere massa. Dat moest Vepaja zijn!

Ik vroeg mij af, welke geheimen er achter die schaduwachtige kustlijn verborgen konden zijn, welke vreemde beesten en menschen in dit terra incognita woonden, dat zich tot in Strabol en de ondoorvorschte equatoriale streken van Venus uitstreckte. Ten einde mijn nieuwsgierigheid gedeeltelijk tevreden te stellen, ging ik naar de kaartenkamer, en na onze positie zoo nauwkeurig mogelijk te hebben vastgesteld, ontdekte ik, dat wij voor de kust van Noobol waren. Ik herinnerde mij, dat Danus mij van dit land gesproken had, maar ik kon me niet herinneren, wat hij er mij van verteld had.

Geheel ten prooi aan allerlei fantasieën die ik in mijzelf had opgebouwd, ging ik naar het torendek, en bleef daar geheel alleen over de zwak verlichte nachtelijke wateren van Amtor staan staren naar het geheimzinnige Noobol. De wind was aangewakkerd en had bijna de kracht van een storm gekregen, de eerste, dien ik had meegemaakt sinds mijn komst op Venus. Er kwamen hoge golven opzetten, maar ik had alle vertrouwen in het schip en in de navigatiekunst van mijn officieren, en daardoor werd ik dan ook niet beangst door de toenemende kracht van den storm. Ik dacht echter, dat de vrouwen aan boord misschien wel bang konden zijn, en mijn gedachten, die zelden lang van haar verwijderd waren, keerden terug naar Duare. Misschien was zij bang!

Zelfs géén excuus is reeds een goed excuus voor een man, die het voorwerp van zijn vereering wil bezoeken; maar nu prees ik mezelf gelukkig, omdat ik mijns inziens een geldig excuus had om naar haar toe te gaan – en bovendien een, dat zij zelf op prijs moest stellen, daar het mij was ingegeven door bezorgdheid omtrent haar welzijn. En zoo daalde ik dan de trap af en

ging naar het tweede dek, met de bedoeling om voor de deur van Duare te fluiten, maar omdat ik vlak langs de hut van Vilor moest, wilde ik meteen van de gelegenheid gebruik maken om eens te kijken, hoe het met mijn gevangene gesteld was.

Er was even een oogenblik stilte na mijn signaal, en toen verzocht Vilor mij binnen te komen. Toen ik de hut binnentrad, merkte ik tot mijn verbazing, dat er een angan bij Vilor en Moosko zat. Vilers verlegenheid was duidelijk; Moosko leek mij heel weinig op zijn gemak en de vogelmensch was, naar het mij voorkwam, bevreesd. Dat zij zich niet op hun gemak voelden, verbaasde mij niet, want het is geen gewoonte voor de leden van het „hoogere ras” op vriendschappelijke wijze met klangan om te gaan. Maar indien zij al met hun houding geen raad wisten, ik wel. Ik voelde meer neiging om kwaad te zijn. De positie van de Vepajaners aan boord van de Sofal was zeer delicaat. Wij waren slechts gering in aantal, en ons gezag hing geheel en al af van de achting, die wij den Thoristen wisten af te dwingen, die de meerderheid van ons gezelschap uitmaakten en tegen de Vepajaners opzagen als tegen hun meerderen, niettegenstaande de pogingen van hun leiders om hen te overtuigen van de gelijkheid van alle menschen.

„Je verblijf is op het voorschip,” zei ik tegen den angan; „je hoort hier niet.”

„Het is zijn schuld niet,” zei Vilor, toen de vogelmensch opstond om de hut te verlaten. „Moosko had, hoe zonderling het ook moge klinken, nog nooit een angan gezien, en ik heb hem hierheen gehaald, uitsluitend om Moosko's nieuwsgierigheid te bevredigen. Het spijt mij, indien ik er verkeerd aan heb gedaan.”

„Natuurlijk maakt dat de zaak iets anders,” zei ik, „maar ik geloof, dat het beter is, indien de gevangene de klangan bekijkt op het dek waar zij hooren. Hij heeft mijn toestemming om dit morgen te doen.”

De angan vertrok, ik wisselde nog een paar woorden met Vilor en toen liet ik hem alleen met zijn gevangene en begaf mij naar de hut waar Duare verblijf hield. Ik vergat hetgeen ik in

de hut van Vilor had gezien bijna onmiddellijk en aangenamer gedachten verdreven deze episode uit mijn gedachten.

Er brandde licht in Duare's hut toen ik voor haar deur floot, mij afvragend of zij mij verzoeken zou binnen te komen, of dat zij mijn aanwezigheid zou negeeren. Gedurende eenige oogenblikken wachtte ik, zonder dat ik antwoord op mijn signaal kreeg, en ik stelde reeds bij mezelf vast, dat zij mij niet ontvangen wilde, toen zij mij met haar zachte, fluisterende stem verzocht binnen te komen,

„U houdt wèl aan,” zei ze, maar haar stem klonk veel vriendelijker dan toen zij den laatsten keer tegen mij gesproken had. „Ik kwam om u te vragen, of de storm u bang heeft gemaakt en om u te verzekeren, dat er geen gevaar is.”

„Ik ben niet bang,” antwoordde zij. „Was dat alles wat u wilde zeggen?”

Het leek heel veel op een verzoek om maar weer zoo gauw mogelijk weg te gaan. „Neen,” verzekerde ik haar, „dat was niet het eenige wat ik u wilde zeggen.”

Ze fronste haar voorhoofd. „Wat kunt u mij anders nog te zeggen hebben – dat u al niet reeds gezegd hebt?”

„Misschien zou ik het nòg eens willen zeggen,” antwoordde ik.

„Dat moogt u niet,” riep zij uit.

Ik trad dichter op haar toe. „Kijk me aan, Duare, kijk in mijn oogen en zeg me, of je mij niet graag hoort zeggen, dat ik van je houd?”

Ze sloeg haar oogen neer. „Het is niet goed dat ik luister,” fluisterde zij, en ze stond op alsof zij de kamer wilde verlaten. Ik hield krankzinnig veel van haar; haar nabijheid deed het bloed als vloeiend vuur door mijn aderen stroomen; ik nam haar in mijn armen en drukte haar tegen mij aan; eer ze het kon verhinderen, bedekte ik haar lippen met de mijne.

Toen rukte zij zich gedeeltelijk van mij los en ik zag een dolk in haar hand glinsteren.

„Je hebt gelijk,” zei ik. „Steek maar! Ik heb iets onvergeeflijks gedaan. Mijn eenig excuus is mijn groote liefde voor je; die heeft mijn rede en mijn eer weggevaagd.”

De hand, waarin zij den dolk hield, viel slap langs haar zijde. „Ik kan niet,” snikte zij, en zich omdraaiend vluchtte zij de kamer uit.

Ik keerde terug naar mijn eigen hut, mij verwenschend omdat ik zoo laf en laag was geweest. Ik kon zelf niet begrijpen, hoe ik zooiets had kunnen doen. Ik schold mij uit voor alles wat leelijk was, maar terzelfder tijd welde er een gevoel van tevredenheid in mij op, dat in geen enkel opzicht op berouw geleek, bij de gedachte aan haar lenig lichaam, dat tegen het mijne had gerust en van haar volmaakte lippen, die door de mijne bedekt waren geweest.

Nadat ik naar bed was gegaan, lag ik langen tijd aan Duare te denken, mij voor den geest roepend, alles wat er ooit tusschen ons gebeurd was. Ik dacht, dat er een verborgen bedoeling was in haar kreet „Het is niet goed, dat ik luister!” Ik verheugde mij over het feit, dat zij een keer geweigerd had mij ter dood te laten brengen door anderen, en dat zij ook geweigerd had mijzelf te dooden. Haar „Ik kan niet” klonk in mijn ooren bijna als een belofte van liefde. Mijn beter oordeel hield mij voor, dat ik totaal gek was, maar ik schepte er een soort vermaak in, mij aan die krankzinnigheid vast te klemmen.

Gedurende den nacht nam de storm zóó verschrikkelijk toe, dat het gieren van den wind en het slingeren van de Sofal mij even voordat de dag aanbrak, deden wakker worden. Ik stond onmiddellijk op en begaf mij aan dek, waar de wind mij bijna overboord sloeg. Groote golven lichtten de Sofal huizenhoog op, om haar het volgende oogenblik in een afgrond te doen verzinken. Het schip stampte ontzettend; af en toe sloeg er een hooge golf over den boeg en overstroomde het hoofddek. Aan stuurboord verhief zich dreigend een hoog vasteland, dat gevaarlijk dichtbij scheen. De toestand scheen onheilspellend.

Ik trad de stuurhut binnen en trof daar Honan en Gamfor met den roerganger aan. Ze maakten zich bezorgd, omdat wij zoo dicht bij land waren. Indien een der machines of de stuurinrichting defect raakte, zouden wij op de kust gezet worden. Ik zei hun te blijven waar zij waren en ging toen naar de kajuit

op het tweede dek om Kiron, Kamlot en Zog te wekken.

Toen ik de trap afdaalde en het tweede dek betrad, zag ik, dat de deur van Vilors hut met iedere slinging van het schip open en dicht sloeg; ik schonk er echter op dat oogenblik geen aandacht aan en liep door om mijn officieren te wekken. Toen ik dat gedaan had, begaf ik mij naar Duare's hut, omdat ik vreesde dat zij, als zij wakker was, bang kon zijn voor het rollen van het schip en het fluiten van den wind. Tot mijn verbazing merkte ik, dat ook haar deur open en dicht sloeg.

Waarom weet ik zelf niet, maar ik voelde opeens, dat er iets niet in orde was, hoewel het feit, dat de buitendeur van haar hut ongegrendeld was, nog niets bijzonders hoefde te beteekenen. Ik stapte snel naar binnen, maakte licht en keek vlug om mij heen. Alles scheen in orde, behalve het feit, dat de deur van de tweede hut, waar zij sliep, eveneens open was en heen en weer stond te slaan. Ik wist zeker, dat niemand in die hut kon slapen terwijl de beide deuren zoo heen en weer sloegen. Het was echter mogelijk, dat Duare te bang was om op te staan en ze te sluiten.

Ik ging naar de tweede deur en riep luide haar naam. Ik kreeg geen antwoord. Ik riep weer, luider nog; andermaal was een stilzwijgen het eenige antwoord. Nu was ik werkelijk verontrust. Ik ging de tweede hut in, maakte ook daar licht en keek naar het bed. Het was leeg – Duare was er niet! Maar in den versten hoek van het vertrek lag het lichaam van den man, die buiten voor haar deur op wacht had gestaan!

Alle conventies over boord gooiend, haastte ik mij naar de aangrenzende hutten, waar de andere Vepajaansche vrouwen waren ondergebracht. Ze waren er allemaal, behalve Duare. Ze hadden haar niet gezien; ze wisten niet waar zij was. Krankzinnig van angst, rende ik terug naar Kamlots hut en maakte hem deelgenoot van mijn tragische ontdekking. Hij stond verstomd.

„Ze moet aan boord zijn,” riep hij. „Waar kan ze anders zijn?”

„Ik weet dat zij aan boord moet zijn,” antwoordde ik, „maar er is iets dat mij zegt, dat het niet zoo is. We moeten direct

het schip doorzoeken – van voor- tot achtersteven.”

Zog en Kiron kwamen uit hun hut, toen ik die van Kamlot verliet. Ik vertelde hun mijn ontdekking en beval dat het zoeken direct moest beginnen; toen riep ik een man van de wacht en stuurde hem naar het kraaiennest om den uitkijk te ondervragen. Ik wilde weten of die iets ongewoons had zien gebeuren op het schip gedurende zijn wacht, want van zijn hoogen post kon hij het heele schip overzien.

„Inspecteer iederen man,” zei ik tegen Kamlot, „neem ieder levend wezen aan boord een verhoor af; doorzoek iederen vierkanten centimeter van het schip!”

Toen de mannen weggingen om mijn bevelen ten uitvoer te brengen, bedacht ik opeens, hoe toevallig het was, dat de deuren van de beide hutten open- en dicht sloegen – die van Duare’s hut en van Vilor. Ik kon niet begrijpen, welk verband er tusschen die twee feiten bestond, maar ik wilde alles onderzoeken of het verdacht was, ja of neen. Ik rende dus naar Vilors hut en op hetzelfde oogenblik, dat ik licht maakte, zag ik, dat zoowel Vilor als Moosko weg waren. Maar waar waren zij? Niemand kon in dien storm de Sofal levend hebben verlaten; evenmin konden zij een boot hebben uitgezet. Zelfs al zou het prachtig weer geweest zijn, dan nòg zou het onmogelijk zijn geweest, zonder dat het ontdekt werd.

Toen ik Vilors hut verliet, riep ik een matroos en stuurde hem naar Kamlot om dien te zeggen, dat Vilor en Moosko niet in hun hut waren en hem te bevelen, hen direct naar mij toe te sturen, zoodra hij hen gevonden had. Toen keerde ik naar de verblijven van de Vepajaansche vrouwen terug met de bedoeling, hen wat nauwkeuriger te ondervragen.

Ik kon mij niet begrijpen, hoe Vilor en Moosko verdwenen konden zijn en in verband met de afwezigheid van Duare uit haar hut, zocht ik daar iets zeer ernstigs achter! Ik probeerde iets te vinden, dat verband tusschen deze twee feiten kon leggen, toen ik mij plotseling herinnerde, hoe Vilor er op gestaan had, om Duare te mogen bewaken. Hier was het eerste vage bewijs van eenig verband. Het scheen echter tot geen enkel

positief resultaat te leiden. Deze drie mensen waren uit hun hut verdwenen; mijn verstand zei me echter, dat zij binnen korten tijd gevonden moesten worden, daar het onmogelijk voor hen was het schip te verlaten, of.....

Het was dat kleine woordje „of”, dat mij het meest van al angst inboezemde. Sinds ik had ontdekt, dat Duare niet in haar hut was, had zich een doffe vrees van mij meester gemaakt..... Zou het mogelijk kunnen zijn dat zij, zich onteerd voelend door mijn avances, over boord gesprongen was? Wat baatte het nu, dat ik mijzelf voortdurend verwijten maakte, omdat ik mijn zelfbeheersching verloren en haar in mijn armen gesloten had? Wat baatte het mij, of ik er al spijt van had?

Toch zag ik nog een kleinen straal hoop. Indien de afwezigheid van Vilor en Moosko uit hun hut en van Duare uit de hare meer dan een toevalligheid was, dan mocht ik aannemen, dat zij bij elkaar waren en was het belachelijk te gelooven, dat zij alle drie over boord gesprongen waren.

Terwijl ik zoo beurtelings tusschen hoop en vrees heen en weer geslingerd werd, naderde ik de hutten der Vepajaansche vrouwen. Ik was juist op het punt er binnen te treden, toen de man, dien ik naar den uitkijk had gezonden om dien te ondervragen, opgewonden naar mij toe kwam rennen.

„En,” vroeg ik hem, toen hij ademloos voor mij bleef staan.

„Wat had de uitkijk te zeggen?”

„Niets, kapitein,” antwoordde de man, terwijl hij van opwinding en moeheid niet verder spreken kon.

„Niets! En waarom niet?” viel ik uit.

„De uitkijk is dood, kapitein,” hijgde de matroos.

„Dóód!”

„Vermoord!”

„Hoe?” vroeg ik.

„Hij is met een zwaard doorstoken – van achteren geloof ik. Hij lag op zijn gezicht.”

„Ga direct Kamlot op de hoogte stellen; zeg hem den uitkijk door een ander te vervangen en een onderzoek naar zijn doodsoorzaak in te stellen en mij er rapport over uit te brengen.”

Geweldig onder den indruk van dit slechte nieuws, betrad ik de kwartieren der vrouwen. Ze zaten dicht bij elkaar in één hut, bleek en beangst, maar uiterlijk volkomen kalm.

„Hebt u Duare gevonden?” vroeg een van hen mij direct.

„Nee,” antwoordde ik, „maar ik heb een ander mysterie gevonden – de ongyan, Moosko, wordt vermist en met hem de Vepajaan Vilor.”

„Vepajaan!” riep Byea, de vrouw, die mij naar Duare had gevraagd. „Vilor is geen Vepajaan.”

„Wat bedoelt u?” vroeg ik. „Als hij geen Vepajaan is, wat is hij dan?”

„Hij is een Thoraansche spion,” antwoordde zij. „Hij was lang geleden al naar Vepaja gezonden om het geheim te stelen van het serum, dat ons leven verlengt, en toen wij gevangen werden genomen, namen de klangen hem bij vergissing ook mee. Wij hebben dit, beetje bij beetje, aan boord van de Sofal gehoord.”

„Maar waarom heeft men mij dat niet verteld, toen hij hier aan boord gebracht werd?” vroeg ik.

„Wij veronderstelden, dat iedereen het wist,” verklaarde Byea, „en we dachten, dat Vilor naar de Sofal werd gebracht als gevangene.”

Een nieuwe schakel in den keten van bezwarende bewijzen! Toch wist ik desondanks nog steeds niet, waar het begin of het einde van den keten lag.

HOOFDSTUK XIV.

Storm.

Nadat ik de vrouwen had ondervraagd, ging ik naar het hoofddek, te ongeduldig om de rapporten af te wachten in den toren, waar ik eigenlijk behoorde. Zij hadden het schip doorzocht en kwamen juist naar mij toe om verslag uit te brengen. Geen van drie, die vermist werden, waren gevonden, maar het onderzoek had een ander ontstellend feit aan het licht gebracht – de vijf klangan werden eveneens vermist!

Het doorzoeken van bepaalde deelen van het schip was een tamelijk gevaarlijk werk geweest, omdat het verschrikkelijk rolde, en het dek nog steeds herhaaldelijk door zware zeeën werd overspoeld; maar alles was zonder ongelukken afgeloopen en de mannen waren nu bijeengekomen in de groote kajuit op het hoofddek. Kamlot, Gamfor, Kiron, Zog en ik waren eveneens in dezelfde kajuit gekomen, waar wij nu de gansche geheimzinnige geschiedenis bespraken. Honan bevond zich in de stuurhut van den toren.

Ik vertelde hun, dat ik juist ontdekt had, dat Vilor geen Vepajaan, maar een Thoraansche spion was, en herinnerde Kamlot aan het verzoek van den man, om de janjong te mogen bewaken. „Ik hoorde nog iets anders van Byea, toen ik de vrouwen ondervroeg,” voegde ik er aan toe. „Gedurende hun gevangenschap aan boord van de Sovong, viel Vilor Duare onophoudelijk lastig met zijn attenties; hij was gewoon stapelgek van haar.”

„Ik geloof, dat dit ons de laatste aanwijzing verschaft, welke wij noodig hebben, om de tot nu toe onverklaarbare gebeurtenissen van den afgeloopen nacht te reconstrueeren,” zei Gamfor. „Vilor wenschte Duare te bezitten; Moosko wilde uit zijn gevangenschap ontluchten. De eerste had vriendschap gesloten met de klangan; dat was aan iedereen hier aan boord bekend. Moosko was een ongyan, en gedurende hun gansche leven hebben de klangan zonder twijfel tegen de ongyans opgezien als tegen de hoogste vertegenwoordigers van het gezag. Zij zou-

den stellig al hun beloften gelooven en al hun bevelen gehoorzamen.

Zonder twijfel hebben Vilor en Moosko de details van hun samenzwering tezamen uitgewerkt. Zij stuurden een klangan om den uitkijk te dooden, opdat hun gedragingen geen argwaan zouden wekken en bekend zouden worden voordat zij ze tot een goed einde hadden kunnen brengen. Toen de uitkijk was gedood, kwamen de andere klangan in de hut van Vilor bij elkaar; toen ging Vilor, waarschijnlijk vergezeld van Moosko, naar de hut van Duare, waar zij den schildwacht doodden en haar grepen terwijl zij sliep. Zij zullen haar natuurlijk een prop in den mond hebben gestopt en haar naar buiten in de gang hebben gedragen, waar de klangan reeds wachtten.

Er stond een storm, dat is waar, maar de wind stond op de kust, die slechts op korten afstand van stuurboord lag; en de klangan zijn krachtige vliegers.

Dat is, wat ik geloof, dat er aan boord van de Sofal is gebeurd terwijl wij sliepen.”

„En je gelooft, dat de klangan de drie menschen naar de kust van Noobol hebben gebracht?” vroeg ik.

„Ik geloof, dat er geen twijfel aan kan bestaan, of dit is de waarheid,” antwoordde Gamfor.

„Ik ben het met hem eens,” merkte Kamlot op.

„Dan staat ons slechts één ding te doen,” zei ik. „We moeten terugkeeren en een aantal mannen op Noobol aan land zetten om een onderzoek in te stellen.”

„Geen sloep zou het op zoo'n zee kunnen uithouden,” wierp Kiron tegen.

„De storm zal niet eeuwig duren,” bracht ik hem in herinnering. „We zullen voor de kust blijven liggen tot hij vermindert. Ik ga naar den toren; ik wilde wel, dat jullie hier bleven en de bemanning verder ondervroegen; het kan mogelijk zijn, dat er iemand onder hen is, die iets gehoord heeft dat nieuw licht op de geschiedenis kan werpen. De klangan praten nogal graag en zij zouden zich een opmerking hebben kunnen laten ontvallen, waaruit viel af te leiden, waar Vilor en Moosko van

plan waren uiteindelijk heen te gaan.”

Toen ik de hut verliet en op het hoofddek trad, werd de Sofal juist door een kolossale golf hoog opgetild; direct daarop viel het schip met zijn neus in een afgrond tusschen twee golven, waardoor het dek helde met een hoek van bijna vijf en veertig graden. Mijn voeten vonden geen steun op de natte, glibberige planken, en ik gleed wel een vijftig voet hulpeloos vooruit, zonder mijn vaart te kunnen inhouden. Toen borg het schip zijn neus in een golf zoo hoog als een berg en een ontzettende muur van water rolde van voor tot achter over het dek, mij opnemend en me hulpeloos de lucht in smakkend.

Gedurende een oogenblik was ik geheel onder water, en toen bracht een gril van den reus, die mij had gegrepen, mijn hoofd boven water, en ik zag de Sofal vijftig voet verder wegrollen en stampen.....

Zelfs in de onmetelijke wereldruimte had ik mij nooit zóó hulpeloos en hopeloos gevoeld als op dit moment, toen ik ronddreef in de door stormen gezwiepte zee van een onbekende wereld, omgeven door duisternis en chaos, en wie weet door wat voor verschrikkelijke monsters in de geheimzinnige diepte onder mij! Zelfs indien mijn kameraden wisten, wat een ramp mij had getroffen, dan waren zij nóg niet in staat, mij eenige hulp te bieden. Geen boot zou het op zoo'n zee hebben kunnen bolwerken, zooals Kiron reeds had gezegd en geen zwemmer zou het kunnen uithouden tusschen die kolossale aanrollende waterbergen, die niet langer omschreven konden worden door het woord golven!

Hopeloos! Dat zou ik eigenlijk niet hebben moeten zeggen; ik ben nooit zonder hoop! Indien ik niet tegen de zeeën in kon zwemmen, dan kon ik er misschien mee méé zwemmen; en er was land op geen al te grooten afstand! Ik ben een geoefend zwemmer en een krachtig man. Indien iemand er het leven af kon brengen in zoo'n zee, dan zou ik het kunnen; maar indien ik het niët kon, dan zou ik toch ten minste de voldoening hebben, gestorven te zijn terwijl ik vòcht! Dat was mijn vaste besluit!

Ik werd gelukkig niet gehinderd door kleeren, want het weinige, dat men op Venus draagt, kan men moeilijk met dien naam bestempelen. Het eenige, waar ik last van had, waren mijn wapens; en ik aarzelde die af te leggen, omdat ik wist, dat mijn eenige kans er het leven af te brengen, indien ik eenmaal op die onherbergzame kust was, bestond in het feit, dat ik gewapend was! Noch mijn gordel, noch het pistool, noch de dolk belemmerden mij erg; maar met het zwaard was het anders gesteld. Indien u nooit geprobeerd hebt om te zwemmen terwijl er een zwaard aan uw zijde bengelde, probeer het dan nooit in een woeste zee. Misschien zoudt u denken, dat het recht naar beneden hing en u dus geen last veroorzaakte, maar het mijne hing niét recht naar beneden. De kolossale golven smeten mij onbarmhartig heen en weer en draaiden me soms als een tol in het rond; en nu eens porde mijn zwaard mij juist dáár, waar men het 't minst verdragen kan, en dan weer sloeg het tusschen mijn beenen, en één keer, toen een groote golf mij totaal een slag omdraaide, kwam het met een gevoeligen slag tegen mijn hoofd terecht. Toch wilde ik het niet afdoen. Nadat ik eenige minuten met de zee geworsteld had, kwam ik tot de conclusie, dat ik niet in onmiddellijk gevaar verkeerde te zullen verdrinken. Ik kon mijn hoofd vaak en lang genoeg boven water houden om voldoende adem te halen, en daar het water warm was, liep ik ook geen kans van kou te verstijven, zooals zoo vaak het lot is van menschen, die in koude zeeën vallen. Daarom bleven er dus, voor zoover ik iets vooruit kon zeggen in deze mij totaal onbekende wereld, slechts twee groote en onmiddellijke bedreigingen tegen mijn leven bestaan. De eerste lag in de mogelijkheid, dat ik aangevallen zou worden door een of ander woest monster uit de Amtoriaansche zee; de andere – en die leek mij veel ernstiger – in de door den storm gezweepte kust waarop ik direct een poging moest doen om aan land te komen!

Dit laatste zou reeds voldoende zijn geweest om mij allen moed te ontnemen, want ik had reeds te veel zeeën zien breken op woeste kusten om het gevaar van die ontelbare tonnen water,

die er op beukten, gering te schatten. Doch ik was vast besloten mijn leven zoo duur mogelijk te verkoopen.

Ik zwom langzaam in de richting van de kust, hetgeen, gelukkig voor mij, precies in dezelfde richting was als de storm mij voortdreef. Ik voelde er niets voor om mijn krachten uit te putten door mij onnoodig in te spannen; en terwijl ik er dus – het klinkt wel een weinig al te tam voor de omstandigheden! – mijn gemak van nam, tevreden dat ik niet wegzonk terwijl ik naar de kust dreef, brak de dag aan, en daar iedere golf mij hoog optilde, kon ik de kust steeds duidelijker waarnemen. Ze lag ongeveer een mijl van mij verwijderd, en haar aanblik voorspelde weinig goeds. Geweldige rollers braken op een rotsachtige kust, fonteinen wit schuim hoog in de lucht werpend; boven het huilen van den storm klonk het geweld van de branding, zóó hevig, dat het zelfs over die mijl woedende zee heen hoorbaar was, en het klonk mij als een waarschuwing in de ooren, dat de dood op de loer lag om mij te grijpen, zoodra ik op den drempel der veiligheid gekomen zou zijn!

Ik bevond mij in een verschrikkelijk moeilijke situatie. De dood loerde overal om mij heen; mij restte slechts de plaats te kiezen, waar ik door hem overvallen zou worden; ik zou kunnen verdrinken waar ik was, en ik kon het goed vinden, dat ik op de rotsen te pletter geslagen werd! Geen van beide mogelijkheden was in staat mij erg enthousiast te maken. En daarom besloot ik nièt te sterven!

Goede voornemens mogen uiterst belangrijk zijn, zij zijn niet àlles. Hoe zeer ik ook wenschte in het leven te blijven, ik begreep daarom toch, dat ik iets doen moest om mijn wensch in vervulling te doen gaan. Mijn tegenwoordige toestand bood mij geen enkele kans op behoud; de kust alleen was in staat mijn leven te redden, en daarom deed ik alles wat ik kon, om de kust te bereiken. Terwijl ik er langzaam heen dreef, schoten er allerlei gedachten door mijn hoofd. Sommige hadden totaal nergens betrekking op, maar andere waren daarentegen zeer toepasselijk, en onder de laatste behoorde ook de herinnering

aan een lijkdienst, dien ik eens had meegemaakt. Ik herinner mij, dat daarbij de woorden gesproken waren: „Midden in ons leven staan wij in den dood.” Deze waarheid scheen ten zeerste toepasselijk op mijn toestand. Door ze van alle kanten te bekijken, wist ik er iets in te ontdekken, dat een straaltje hoop gaf: midden in den dood is het leven. Misschien.....

De kolossale golven, die mij hoog optilden, gaven mij gedurende korte oogenblikken de gelegenheid mijn dood te zien te midden van de plaats, waar ik het leven verwachtte. Nu ik dichterbij kwam, werd de kust iets meer dan een ononderbroken lijn van scherpe, puntige rotsen met wit water; maar details kon ik toch nog niet onderscheiden, want iederen keer kon ik maar heel even kijken, vóórdat ik weer terugviel op den bodem van een waterdal.

Mijn eigen inspanningen, verbonden met de woede van den storm, die mij naar de kust dreef, brachten mij snel naar het punt waar ik binnenkort door de woedende zeeën op de rotsen gesmeten zou worden, die hun puntige toppen ver boven de kokende golven verhieven.

Een groote golf tilde mij op en droeg mij voorwaarts – het einde was gekomen! Met de snelheid van een renpaard smakte ze mij mijn ondergang tegemoet; een chaos van water en schuim bedolf mijn hoofd; ik werd rondgeslingerd en heen en weer geslagen als een kurk in een draaikolk. Ik vocht echter wanhopig om mijn mond boven water te houden ten einde af en toe wat adem te kunnen halen; ik vocht om een moment langer te mogen leven, opdat ik nog niet dood zou zijn, wanneer ik door de genadelooze zee op de genadelooze rotsen geworpen zou worden – zóó zeer overheerscht de wil tot leven in ons.

Ik werd verder voortgedragen; seconden leken een eeuwigheid! Waar waren de rotsen? Ik verlangde nu bijna naar hen, opdat er maar een eind zou komen aan de bitterheid van mijn armzalige worsteling. Ik dacht aan mijn moeder en aan Duare. Ik overwoog zelfs, met iets wat op filosofische kalmte geleek, het zonderlinge van mijn einde. In die andere wereld, die ik

voor altijd had verlaten, zou geen schepsel ooit weten hoè mijn dood gekomen was. Op die manier liet nog het eeuwige egoïsme van den mensch zich gelden, waardoor deze zelfs nu, in het uur van zijn dood, nog naar een auditorium verlangde!

Nu werd ik heel even een glimp van de rotsen gewaar. Ze bevonden zich aan mijn linkerhand, terwijl zij recht vóór mij moesten zijn. Het was onbegrijpelijk! De golf rolde verder, mij meevoerend, en ik leefde nog, ofschoon ik geheel omringd was van water.

Nu scheen de furie van de zee iets af te nemen. Ik werd op de kam van een lange, omkrullende golf geheven en ontdekte toen tot mijn verbazing het kalme water van een kleine baai. Ik was door de rotsachtige poort van een door land omsloten inham gevoerd, en voor mij ontdekte ik nu een halvemaanvormig, zandig strand. Ik was aan de zwarte vingers van den dood ontkomen; ik was de gunsteling van een mirakel geweest! De zee gaf mij een laatsten zet en ik rolde nu hoog op het strand te midden van allerlei wrak- en drijfhout, waarvan zij zich had ontdaan. Ik stond op en keek om mij heen. Misschien had ik den hemel moeten danken voor mijn wonderbaarlijke redding, maar de gedachte kwam niet in mij op..... Ik kon alleen maar denken, nu ikzelf gered was, aan Duare, die nog steeds in gevaar verkeerde.

De inham waarin ik terecht gekomen was, werd gevormd door den mond van een rotsachtig dal, dat landwaarts liep te midden van lage heuvels, waarvan de hellingen en toppen begroeid waren met kleine boomen. Nergens ontdekte ik zulke reuzen als er in Vepaja groeien, maar misschien, zoo dacht ik, zijn wat ik hier zie geen boomen op Venus, maar alleen struiken. Ik zal hen echter maar boomen noemen, daar de meeste vijftig tot tachtig voet hoog waren.

Een kleine rivier stroomde door het dal naar den inham toe; bleek violet gras, bezaaid met blauwe en roode bloemen, groeide langs de oevers en bedekte de heuvels. Er waren boomen met roode stammen, zacht en glanzend als lak. Er waren boomen met azuren stammen. Zwiepend in den wind waren er dezelfde

zonderlinge, bijna beangstigende heliotroop-, lavendel- en violet-kleurige bladeren, die de bosschen van Vepaja zoo onaardsch in mijn oogen hadden doen schijnen. Maar hoe prachtig en ongewoon het schouwspel ook was, dat zich aan mij vertoonde, ik kon het toch niet mijn onverdeelde aandacht geven. Door een voor mij onberekenbaren gril van de fortuin was ik op de kust geworpen, waarop, naar ik meende te mogen aannemen, ook Duare gebracht moest zijn. En nu was mijn eenige gedachte om voordeel te trekken van deze gelukkige omstandigheid en te trachten haar te vinden en te redden.

Ik kon alleen maar vermoeden dat indien haar ontvoerders haar werkelijk naar deze kust hadden gebracht, zij verderop, rechts van mij, aan land gegaan moesten zijn, omdat dit de richting was, waaruit de Sofal was gekomen. Met slechts deze geringe en onvoldoende aanwijzing begon ik onmiddellijk een der heuvels te beklimmen en ving ik mijn onderzoek aan.

Op den top aangekomen bleef ik een oogenblik staan om de omgeving te verkennen en na te gaan, wat ik doen kon. Voor mij strekte zich een golvend plateau uit, begroeid met boomen en gras, en daarachter, meer landwaarts, verhief zich vaag en geheimzinnig tegen den verwijderden horizon, een bergketen. Mijn weg voerde naar het Oosten, langs de kust (ik zal de namen der aardsche windstreken gebruiken); de bergen lagen in het Noorden, in de richting van den equator. Ik nam natuurlijk aan, dat ik mij op het zuidelijk halfrond van de planeet bevond. De zee lag ten Zuiden van mij. Ik keek in die richting, in de hoop, de Sofal te ontdekken, en inderdaad: daar was zij, heel ver weg en koersend naar het Oosten! Klaarblijkelijk werden mijn bevelen uitgevoerd; de Sofal scheen inderdaad voor de kust te blijven en beter weer af te wachten, ten einde een landing te kunnen doen.

Ik wendde mijn schreden nu naar het Oosten. Op iedere verhooging bleef ik staan om het plateau in alle richtingen te verkennen, zoekend naar een teeken van degenen, die ik zocht. Ik zag sporen van leven, maar niet van menscheijk leven. Plantenetende dieren graasden in grooten getale op de met

bloemen begroeide violette vlakke. Verscheidene, die dicht genoeg bij waren om duidelijk te kunnen onderscheiden, schenen uiterlijk op aardse dieren te lijken, maar er was er niet een, die precies op een dier leek, dat ik al eens op aarde had gezien. Hun buitengewone waakzaamheid en hun bouw, die gedachten wekten aan groote snelheid en behendigheid, deed het vermoeden rijzen dat zij vijanden hadden. Hun waakzaamheid wees er op, dat er onder die vijanden menschen waren; hun snelheid en behendigheid, dat snelle en wreede vleescheters hen als prooi zochten.

Deze waarnemingen dienden om mij te waarschuwen, dat ik voortdurend op mijn hoede moest zijn voor dezelfde gevaren, en ik was blij, dat er op dit plateau voldoende boomen groeiden! Ik was den woedenden basto nog niet vergeten dien Kamlot en ik op Vepaja hadden ontmoet, en ofschoon ik tot dan toe nog niets zoo geweldigs had gezien onder de dieren die op deze vlakke graasden, zoo bevonden zich toch op grooten afstand van mij eenige dieren, welker voorkomen een tē groote gelijkenis met die bisonachtige omnivoren vertoonde, dan dat ik mij volkomen op mijn gemak kon voelen.

Ik liep zoo snel mogelijk voort; in de eerste plaats omdat ik mij ongerust maakte over Duare's lot, en in de tweede plaats omdat ik begreep, dat mijn zoeken vruchteloos zou zijn, indien ik dezen eersten dag geen spoor van haar vond. De klanken moesten naar ik geloofde op de kust gedaald zijn, waar zij waarschijnlijk minstens tot het aanbreken van den dag gebleven moesten zijn, en mijn hoop was nu, dat zij wat langer gedraald zouden hebben. Indien zij direct waren weggevlogen, waren mijn kansen om hen op te sporen gering, en mijn eenige hoop lag nu in de mogelijkheid, dat ik hen ontdekken zou, voordat zij hun vlucht waren aangevangen.

Het tafel-land was door geulen en ravijnen doorsneden in de richting van de zee. Door bijna allemaal liepen stroommen, die in omvang varieerden van kleine beekjes tot wat men rivieren zou mogen noemen, maar niet één, die ik op mijn weg tegenkwam vormde een ernstigen hinderpaal, hoewel ik wel eenige

keeren gedwongen was, een paar diepere kanalen over te zwemmen. Het is mogelijk, dat die rivieren bewoond waren door gevaarlijke reptielen, maar ik merkte daar in geen geval iets van, ofschoon ik eerlijk bekennen moet, dat ik voortdurend aan die mogelijkheid dacht, terwijl ik mijn weg zocht van oever tot oever.

Een keer zag ik op het tafelland op een afstand een groot, katachtig dier, dat klaarblijkelijk een kudde besloop, die voor zoover ik het onderscheiden kon, uit een soort antilopen bestond, maar òf het zag mij niet òf het toonde te veel belangstelling voor zijn natuurlijke prooi, zoodat het, ofschoon het mij duidelijk moest kunnen zien, toch geen aandacht aan mij schonk. Even daarna daalde ik neer in een smalle geul, en toen ik er aan den anderen kant weer uit te voorschijn kwam, was het dier niet langer te zien, maar zelfs al was het nog wèl te zien geweest, dan zou ik er toch waarschijnlijk niet op gelet hebben, daar mijn gedachten geheel in beslag genomen werden door zwakke geluiden, die van heel ver, recht vóór mij kwamen. Ze klonken onmiskenbaar als uitroepen van menschen en het gesis van Amtoriaansch pistoolvuur.

Ofschoon ik ijverig met mijn oogen den ganschen horizon afzocht, kon ik toch nergens een spoor ontdekken van de bewerkers dezer geluiden, maar het was mij voldoende te weten, dat zich ergens vóór mij menschelijke wezens bevonden, die in een gevecht gewikkeld waren. Daar ik ten slotte maar een mensch was, stelde ik mij natuurlijk niets anders voor, of het meisje, waar ik van hield, bevond zich in het grootste gevaar, ofschoon mijn verstand mij zei, dat de botsing, die in de verte plaats vond, totaal niets te maken hoefde te hebben met haar of haar ontvoerders!

Ik luisterde echter niet naar de stem van mijn verstand en begon zoo hard ik kon te rennen; naarmate ik nader kwam, werden de geluiden krachtiger. Zij voerden mij ten slotte naar den rand van een diep ravijn, waar een rivier doorheen stroomde, die veel breeder was dan ik tot nu toe nog had gezien.

Maar zoo min de schoonheid van het dal als de breedte van de rivier, konden mijn aandacht langen tijd boeien. Beneden mij in het namelooze ravijn zag ik namelijk een schouwspel, dat al mijn belangstelling opvorderde en een koude rilling langs mijn rug deed gaan. Gedeeltelijk verborgen achter een lange rots op den oever van de rivier, hurkten of lagen zes gedaanten. Vijf er van waren klangan, de zesde was een vrouw. Duare!

Tegenover hen, zich verbergend in de boomen en achter rotsen, bevonden zich een dozijn harige, op mannen lijkende wezens. Zij wierpen stukken rots door middel van slingers naar de belegerde zes personen, of schoten ruwe pijlen naar hen met behulp van nog ruwere bogen. De wilden en de klangan riepen elkander allerlei verwenschingen toe, terwijl zij elkaar met steenen bestookten; het waren deze geluiden, die ik in de verte had gehoord, begeleid door het sissend staccato der pistolen van de klangan.

Drie der klangan lagen onbeweeglijk op den grond achter hun barricade; klaarblijkelijk waren zij dood. De overblijvende klangan en Duare hurkten op den grond, met pistolen in de hand, hun stelling en hun leven zoo goed mogelijk verdedigend. De wilden wierpen hun steenen zoodra een der klangan zijn hoofd vertoonde, maar hun pijlen schoten zij telkens af, want zij richtten deze zóó, dat zij achter de barricaden neerkwamen.

Overall verspreid onder de boomen en achter de rotsen lagen de lichamen van wel een dozijn harige wilden, die door het vuur van de klangan gevallen waren, maar ofschoon Duares verdedigers een zwaren tol van hun vijanden hadden geëischt, kon het resultaat van den strijd toch slechts, indien hij nog veel langer moest duren, eindigen met den dood van de klangan en Duare.

Het heeft vanzelfsprekend eenigen tijd gekost om alles te vertellen wat ik zag, maar ik nam het gansche schouwspel in het onderdeel van een seconde in mij op. Ik liet evenmin kostbaren tijd verloren gaan door te aarzelen wat ik moest doen. Ieder oogenblik kon een van die ruwe pijlen het meisje doorboren

waar ik van hield, en daarom was mijn eerste werk de aandacht van de wilden te trekken, opdat zij hun strijd tegen de klangan en Duare even zouden staken.

Ik bevond mij iets achter hen, hetgeen mij een voordeel gaf, evenals trouwens het feit, dat ik mij boven hen bevond. Gillend als een Comanche, rende ik de helling van het ravijn af, onderwijl vurend met mijn pistool. Op hetzelfde oogenblik veranderde het tooneel beneden mij. De wilden, die zich onverwachts bedreigd achtten door een nieuwen vijand, sprongen verbijsterd overeind. Op hetzelfde oogenblik herkenden de beide klangan mij, en begrijpend dat zij hulp kregen, sprongen zij op, kwamen van achter de barricaden vandaan en renden vooruit, om de demoralisatie van de wilden te voltooien. Samen schoten wij zes vijanden neer voordat de overigen definitief op de vlucht sloegen, maar zij hadden toch nog eerst kans gezien een van de klangan door een stuk rots midden tusschen de oogen te treffen. Ik zag hem vallen, en toen wij niet langer bedreigd werden, ging ik naar hem toe, denkend, dat hij alleen maar bewusteloos was. Maar toen had ik er nog geen idee van, met welk een kracht deze primitieve, op apen gelijkende menschen hun steenen met behulp van hun slingers kunnen werpen. De schedel van den klangan was verpletterd en een stuk van de rots was in zijn hersens gedrongen! Hij was dood, voordat ik hem bereikte.

Toen haastte ik mij naar Duare. Ze stond met een pistool in haar hand, vermoeid en met loshangende haren, maar overigens waren haar de gevaarlijke avonturen die zij had beleefd, niet aan te zien.

Ik geloof, dat zij blij was toen ze mij zag, want zij moet mij toch zeker hebben verkoren boven de harige aapmenschen, van wie ik haar gered had! Toen ontdekte ik een spoor van vrees in haar oogen, alsof zij niet geheel zeker was van de wijze, waarop ik haar behandelen zou. Tot mijn schande moet ik erkennen, dat haar vrees door mijn vroegere optreden gerechtvaardigd was; maar ik had mij stellig voorgenomen, dat zij nooit meer aanleiding zou hebben om zich over mij te beklagen.

Ik wilde haar vertrouwen en genegenheid winnen, in de hoop dat haar liefde dan wel volgen zou.

Er was geen blik van verwelkoming in haar oogen te lezen toen ik haar naderde, en dat deed mij meer leed dan ik kan zeggen. Haar houding drukte meer een lijdzame berusting uit in hetgeen haar nu weer boven het hoofd zou hangen.....

„Is u geen leed geschied?” vroeg ik. „Is u niet gewond?”

„Nee, ik maak het uitstekend,” antwoordde zij. Haar blikken gingen langs mij heen, en haar oogen zochten den rand van de ravijn-helling af, waarvan ik op de wilden was toegerend. „Waar zijn de anderen?” vroeg zij wat verbaasd en beangst tegelijk.

„Welke anderen?” vroeg ik.

„Degenen, die met u van de Sofal gekomen zijn om naar mij te zoeken.”

„Er waren geen anderen; ik ben geheel alleen.”

Door deze woorden schenen haar voorgevoelens nog somberder te worden. „Waarom bent u geheel alleen gekomen?” vroeg zij angstig.

„Om eerlijk tegen u te zijn, is het niet door een fout van mij, dat ik dit keer gekomen ben,” verklaarde ik. „Nadat wij u van de Sofal misten, gaf ik orders, dat wij voor de kust zouden blijven tot de storm bedaard zou zijn, om dan een opsporingsdivisie aan land te kunnen zetten. Onmiddellijk daarna werd ik over boord geslagen, hetgeen achteraf beschouwd een erg gelukkig toeval bleek. Natuurlijk gold mijn eerste gedachte, toen ik veilig aan land was, u. Ik zocht naar u, toen ik de kreten van de wilden hoorde en het geluid van pistoolvuur.”

„U is op tijd gekomen om mij van hen te redden,” antwoordde zij, „maar waartoe? Wat gaat u nu met mij doen?”

„Ik ga u zoo snel mogelijk naar de kust brengen,” antwoordde ik, „en daar zullen wij de Sofal waarschuwen. Men zal dan een boot zenden om ons af te halen.”

Duare scheen zich wat opgelucht te voelen nu ik mijn plannen had kenbaar gemaakt. „U zult de onsterfelijke dankbaarheid verwerven van den jong, mijn vader, indien u mij behouden

naar Vepaja terugbrengt,” zei ze.

„Zijn dochter van dienst te zijn geweest, zal reeds voldoende beloning voor mij zijn,” antwoordde ik, „zelfs al slaag ik er niet in, h  r dankbaarheid te winnen.”

„U hebt mijn dankbaarheid reeds voor hetgeen u gedaan hebt met gevaar voor uw eigen leven,” verzekerde zij mij, en haar stem klonk vriendelijker dan ooit tevoren.

„Wat is er van Vilor en Moosko geworden?” vroeg ik.

Er kwam een toornige blik in haar oogen. „Toen de kloonobargan ons aanvielen, zijn zij gevlucht.”

„Waar zijn zij heengegaan?” wilde ik weten.

„Zij zijn de rivier overgezwommen en in deze richting gevlucht.” Ze wees naar het Oosten.

„Waarom hebben de klangan u ook niet verlaten?”

„Men had hun gezegd, mij te beschermen. Ze weten niet veel anders of zij moeten hun meerderen gehoorzamen en bovendien vechten zij graag. Daar zij slechts weinig verstand en in het geheel geen fantasie hebben, zijn het uitstekende soldaten.”

„Ik begrijp niet, waarom zij niet voor het gevaar gevlucht zijn en u met zich meegenomen hebben, toen zij zagen dat hun nederlaag zeker was. Dan zouden zij zichzelf en u in veiligheid hebben kunnen stellen.”

„Toen zij dit inzagen, was het reeds te laat,” verklaarde zij. „Ze konden niet van achter hun barricaden omhoogvliegen zonder door de steenen der kloonobargan getroffen te worden.”

Dit woord kloonobargan is, tusschen twee haakjes, een interessant voorbeeld van de wijze waarop een Amtoriaansch zelfstandig naamwoord wordt afgeleid. In ruimen zin beteekent het wilden; letterlijk beteekent het harige mannen. In het enkelvoud is het nobargan. Gan is man, bar is haar. No is een samentrekking van not (hetgeen met beteekent) en wordt als voorvoegsel gebruikt. Nobar beteekent dus harig, nobargan harige man. Het voorvoegsel kloo vormt het meervoud, zoodat kloonobargan beteekent harige mannen of wilden.

Na mij te hebben overtuigd, dat de vier klangan dood waren, begaven Duare, de overblijvende angan en ik ons langs de rivier

naar de kust. Onderweg vertelde Duare mij, wat er aan boord van de Sofal den vorigen nacht was gebeurd, en ik ontdekte, dat het bijna precies was, zoals Gamfor het had afgeschilderd. „Wat hadden zij er mee voor, dat zij u meenamen?” vroeg ik. „Vilor wenschte mij,” antwoordde zij. „En Moosko wenschte alleen maar te ontvluchten?” „Ja. Hij dacht, dat hij gedood zou worden wanneer het schip Vepaja had bereikt.” „Hoe dachten zij in een woest land als dit in het leven te kunnen blijven?” vroeg ik. „Wisten zij waar zij waren?” „Ze zeiden te meenen dat het land Noobol was,” antwoordde zij, „maar ze wisten het niet zeker. De Thoristen hebben agenten in Noobol, die tweedracht zaaien ten einde de regeering omver te kunnen werpen. Er wonen er verscheidenen in een stad aan de kust, en het was de bedoeling van Moosko, deze stad op te zoeken. Hij was er zeker van, dat hij daar vrienden zou vinden die in staat zouden zijn hemzelf, Vilor en mij naar Thora te brengen.” Gedurende eenigen tijd liepen wij zwijgend voort. Ik liep voor Duare uit, en de angan vormde de achterhoede. Hij zag er terneergeslagen en ontmoedigd uit. Zijn hoofd en staartveeren hingen slap langs hem neer. De klangeren zijn doorgaans zoo opgewekt en uitbundig, dat dit abnormale stilzwijgen mijn aandacht trok, en in de veronderstelling, dat hij tijdens het gevecht misschien gewond was, vroeg ik hem er naar. „Ik ben niet gewond, kapitein,” antwoordde hij. „Wat is er dan aan de hand met je? Ben je treurig, omdat je kameraden gevallen zijn?” „Dat is het niet,” antwoordde hij. „Er zijn er nog veel meer daar, waar zij vandaan gekomen zijn. Het is over mijn eigen dood, dat ik zoo treurig ben.” „Maar je bent toch niet dood!” „Ik zal spoedig dood zijn,” verzekerde hij. „Waarom denk je dat?” vroeg ik. „Wanneer ik naar het schip terugkeer, zullen ze mij dooden om hetgeen ik gisterenavond gedaan heb. Indien ik niet terug-

keer, zal ik hier gedood worden. Niemand kan lang alleen in het leven blijven in een land als dit.”

„Indien je mij goed wilt dienen en gehoorzaam zijn, zul je niet gedood worden wanneer wij er in slagen de Sofal weer te bereiken,” verzekerde ik hem.

Bij deze woorden ademde hij zichtbaar verlicht op. „Ik zal u goed dienen en gehoorzaam aan u zijn, kapitein,” beloofde hij, en spoedig lachte en zong hij weer alsof hij geen enkele zorg in de wereld kende en alsof er niet zoiets als de dood bestond. Bij verschillende gelegenheden, wanneer ik achterom keek naar mijn metgezellen, had ik gezien dat Duare's oogen op mij rustten en telkens had zij ze snel afgewend, alsof ik haar verrast had bij iets zeer ongeoorloofds. Ik had alleen maar tegen haar gesproken wanneer het strikt noodzakelijk was, want ik was vastbesloten mijn vroeger gedrag goed te maken en er als het ware boete voor te doen door een strikt officieele houding tegenover haar in acht te nemen, zoodat zij zich gerustgesteld kon voelen en zij geen aanleiding meer zou hebben om bevreesd te zijn over mijn bedoelingen.

Natuurlijk was het een zeer moeilijke rol voor mij om vol te houden, daar ik er onzegbaar naar verlangde haar in mijn armen te nemen en haar opnieuw te vertellen hoe groot mijn liefde voor haar was; maar tot dan toe was ik er in geslaagd mijzelf te beheerschen en ik zag niet in, waarom ik het niet zou kunnen volhouden, ten minste zoo lang als Duare mij geen enkele aanmoediging gaf. Maar het idee alleen, dat zij mij zou aanmoedigen, was reeds oorzaak dat ik ondanks mijzelf moest glimlachen.

Plotseling zei ze, zeer tot mijn verbazing: „U is erg stil. Wat scheelt er aan?”

Het was de eerste keer dat Duare een gesprek met mij begonnen was of mij eenige reden had gegeven te gelooven, dat ik voor haar iets meer dan lucht was. Tot dan toe had ik, wat haar betreft, even goed een stoel of een tafel, of een klomp aarde kunnen zijn, uitgezonderd dan de belangstelling die zij blijkbaar in mij gesteld had de paar keer, dat ik haar verrast

had terwijl zij door de bladeren van den tuin naar mij had staan gluren.

„Er is niets met mij,” verzekerde ik haar. „Ik ben alleen bezorgd voor uw welzijn en ik denk slechts, hoe wij zoo snel mogelijk naar de Sofal kunnen komen.”

„U zegt heelemaal niets meer,” klaagde zij, „Vroeger placht u heel veel te spreken wanneer ik u zag.”

„Misschien heb ik toen zelfs wel te veel gesproken,” erkende ik.

„Maar ik probeer nu, om u niet meer te hinderen.”

Ze sloeg haar oogen neer. „U zoudt mij er niet mee hinderen,” zei ze bijna onhoorbaar, maar nu ik werd uitgenoodigd te doen waarnaar ik zoo ontzettend had verlangd, slaagde ik er niet in, een woord uit te brengen. Ik kon niets bedenken om te zeggen. „Ziet u,” vervolgde zij op gewonen luiden toon sprekend, „de omstandigheden zijn thans heel anders dan ik ooit heb meegemaakt. De voorschriften en beperkingen, waaronder ik te midden van mijn eigen volk heb geleefd, kunnen nu niet langer gehandhaafd worden. Dat begrijp ik volkomen. Alles is thans zoo geheel anders..... plaatsen, menschen en omstandigheden. Ik heb heel veel gedacht... over heel veel dingen en over... u! Ik heb die zonderlinge gedachten gekregen nadat ik u den eersten keer gezien had in den tuin te Kooad. Ik ben toen gaan denken, dat het misschien wel prettig zou zijn om te mogen spreken tegen andere mannen, dan ik zien mag in het huis van mijn vader, den jong. Het begon mij te vervelen om steeds tegen diezelfde mannen en tegen mijn vrouwen te praten, maar de gewoonte had een slavin en een lafaard van mij gemaakt. Ik durfde de dingen niet te doen, die ik het liefst gedaan zou hebben. Ik verlangde er altijd naar, met u te mogen praten, en nu zal ik gedurende den korten tijd, die er nog verloopt eer wij weer aan boord van de Sofal terug zijn, geheel vrij wezen. Eenmaal terug aan boord van de Sofal zal ik mij weer moeten onderwerpen aan de wetten van Vepaja. Maar tot zoo lang ben ik vrij, zal ik doen wat ik wil en zal ik tegen u praten.” Deze naïeve verklaring deed mij een nieuwe Duare kennen – een in wier nabijheid het ontzaglijk moeilijk was een liefde te

huichelen, die alleen maar platonisch was. Toch nam ik mij voor mijn besluit ten uitvoer te brengen.

„Waarom zegt u niets?” vroeg zij, toen ik niet direct antwoordde op haar bekentenis.

„Ik weet niet wat ik zeggen moet,” zei ik, „tenzij ik mag spreken over hetgeen mijn denken beheerscht.”

Ze zweeg een oogenblik, haar wenkbrauwen gefronst, en toen vroeg zij schijnbaar heel onschuldig: „Wat is dat dan?”

„Liefde,” zei ik, haar recht in de oogen kijkend.

Ze sloeg andermaal haar oogen neer en haar lippen trilden.

„Nee,” riep zij uit, „daar moeten we niet over praten. Dat is verkeerd. Dat is slecht.”

„Is het op Amtor slecht, indien men van iemand houdt?” vroeg ik.

„Nee, nee, dat bedoel ik niet,” haastte zij zich te ontkennen.

„Maar het is slecht om tegen mij over liefde te spreken voordat ik twintig jaar ben.”

„Mag ik het dan doen, Duare?” vroeg ik.

Ze schudde haar hoofd, naar ik dacht een weinig treurig.

„Nee, zelfs dan nog niet,” antwoordde zij. „U kunt nooit tegen mij over liefde spreken zonder verkeerd te doen, en noch kan ik naar u luisteren zonder verkeerd te doen, want ik ben de dochter van een jong.”

„Misschien is het dan maar veiliger, indien wij in het geheel niets tegen elkaar zeggen,” antwoordde ik somber.

„O ja, laten we alsjeblieft samen praten,” smeekte zij. „Vertel mij van de vreemde wereld, waarvan u zegt te komen.”

Om haar genoegen te doen, deed ik wat zij verlangde, en terwijl ik naast haar voortliep, verslond ik haar met mijn oogen tot wij eindelijk den oceaan bereikt hadden.

Heel in de verte zagen wij de Sofal en nu kwam de moeilijkheid, een middel te bedenken waarmee wij de aandacht van het schip konden trekken.

Aan beide zijden van het dal, waardoor de rivier naar den oceaan stroomde, bevonden zich majestueuze hellingen. Die aan den westkant, het dichtst bij ons, was de hoogste, en hierheen

richtte ik mijn schreden vergezeld door Duare en den angan. De helling was steil, en het grootste deel van den tocht vond of maakte ik het noodzakelijk Duare te ondersteunen, zoodat ik het grootste deel van den tijd mijn arm om haar heen had, daar ik haar half naar boven droeg.

In het eerst vreesde ik, dat zij bezwaren zou maken tegen deze nauwe aanraking, maar ze deed het niet, en op de meeste plaatsen, waar het volkomen vlak was en zij geen hulp behoefde, hield ik toch mijn arm om haar heen, zonder dat zij moeite deed zich los te maken of het onaangenaam scheen te vinden. Op den top van de helling gekomen, haastte ik mij met behulp van den angan dood hout en bladeren bij elkaar te zoeken, en spoedig hadden wij een vuur gemaakt, waarvan de rookkolom als een signaal recht de lucht in kringelde. De wind was gaan liggen, en de rook steeg ver boven de rotsen uit voordat hij uit elkaar gedreven werd. Ik was er van overtuigd, dat ons signaal aan boord van de Sofal gezien zou worden, maar of men het op de juiste manier zou uitleggen, kon ik natuurlijk niet weten.

Er stond nog steeds een hooge zee, die het onmogelijk zou hebben gemaakt een kleine boot uit te zetten, maar wij hadden den angan, en indien de Sofal wat dichtër naar de kust kwam, zou hij ons gemakkelijk en zonder eenig gevaar ieder afzonderlijk naar het schip kunnen brengen. Ik aarzelde echter Duare nu reeds aan een dergelijken min of meer riskanten tocht bloot te stellen nu de Sofal nog op zoo grooten afstand lag, daar de angan den wind recht vóór zou hebben.

Van den top van de rots, waarop wij ons bevonden, konden wij de rots aan den oostkant van het dal overzien, en op een gegeven oogenblik vroeg de angan mijn aandacht voor iets, wat daar in die richting te zien was.

„Er komen mannen,” zei hij.

Ik zag hen direct, maar zij waren nog te ver dan dat ik hen kon onderscheiden, ofschoon ik toch, ondanks den grooten afstand, zeker was, dat zij niet van hetzelfde ras waren als de wilden, die Duare en de klangan hadden aangevallen.

Nu werd het inderdaad noodzakelijk, dat wij direct de aandacht van de Sofal trokken, en tot dit doel legde ik nog twee vuren aan op eenigen afstand van het eerste, zoodat het voor iedereen aan boord van de Sofal duidelijk kon zijn, dat het inderdaad een signaal en geen toevallig brandje of een kampvuur was.

Of men aan boord van de Sofal ons signaal al dan niet zag, kan ik niet zeggen, maar zeker is, dat de naderende mannen het wel gezien moesten hebben, en ik moest daarom wel aannemen, dat zij naderkwamen om een onderzoek in te stellen. Zij kwamen gestadig dichterbij, en toen de minuten voorbij gingen, zagen wij, dat het gewapende mannen waren van hetzelfde ras als de Vepajaners.

Zij bevonden zich nog op eenigen afstand, toen wij zagen hoe de Sofal den boeg wendde en op de kust aanstuurde. Ons signaal was opgemerkt, en onze kameraden kwamen om te zien wat er aan de hand was, maar zouden zij op tijd komen? Het was een spannende race voor ons. De wind was weer toegenomen en de zee werd steeds hooger. Ik vroeg den angan, of hij tegen den storm zou kunnen in vliegen, want ik had besloten Duare direct weg te sturen indien ik een gunstig antwoord kreeg.

„Wel alléén,” zei hij, „maar ik twijfel, of ik het zou kunnen als ik nog iemand anders moest dragen.”

Wij zagen de Sofal zwoegen in de steeds hooger wordende golven, terwijl ze steeds nader kwam, en wij zagen ook, hoe de mannen met steeds gelijkmatige snelheid nader kwamen. Ik twijfelde geen oogenblik met betrekking tot de vraag, wie het eerst bij ons zou zijn; mijn eenige hoop was, dat de Sofal in dien tusschentijd zooveel dichterbij zou kunnen komen, dat de angan een poging zou durven ondernemen om Duare naar het schip te brengen.

Nu hadden de mannen den top van de helling aan den anderen kant van het ravijn bereikt, en hier hielden zij stil om ons gade te slaan en een of andere beraadslaging te houden.

„Vilor is bij hen,” riep Duare plotseling uit.

„En Moosko,” voegde ik er bij. „Ik kan hen nu allebei zien.”
„Wat moeten wij doen?” riep Duare uit. „O, ze mogen mij niet meer meenemen.”

„Dat zullen ze niet,” beloofde ik haar.

Ze kwamen nu de helling af. Wij sloegen hen gade, terwijl zij de rivier overzwommen en naar den voet van de rots liepen, waarop wij ons bevonden. Wij zagen, hoe de Sofal langzaam naar de kust kwam. Ik ging naar den rand van de rots en keek naar de mannen die naar boven kwamen. Ze waren nu zoowat halverhoogte. Toen wendde ik mij tot Duare en den angan. „We kunnen niet langer wachten,” zei ik, en mij tot den angan richtend, voegde ik er bij: „Neem de janjong en vlieg naar het schip. Het is nu dicht bij; je kunt het nu wel doen; je m o e t het schip bereiken!”

Hij maakte aanstalten om te gehoorzamen, maar Duare ontweek hem.

„Ik ga niet,” zei ze kalm. „Ik wil je niet alleen laten hier.”

Voor deze woorden zou ik graag mijn leven ten offer hebben gebracht. Hier was weer een andere Duare. Ik had iets dergelijks niet verwacht, want ik had niet vermoed dat zij zooveel voor mij voelde; een dergelijke zelfopoffering mag men immers slechts bij een vrouw veronderstellen voor den man waar zij van houdt. Maar dat was een ander geval; ik wist niet wat ik hoorde en stond een oogenblik besluiteloos. Maar niet lang. De vijand, indien het ten minste een vijand was, moest nu bijna den top van de helling hebben bereikt; het volgende oogenblik konden zij zich op ons werpen, en juist toen ik dit bedacht, zag ik reeds den voorsten man naar ons toe komen rennen.

„Neem haar,” riep ik tegen den angan. „Er is nu geen tijd meer te verliezen.”

Hij greep naar haar, maar zij deed andermaal een poging hem te ontkomen. En toen greep ik Duare, en toen ik haar aanraakte, en ik haar in mijn armen voelde, waren al mijn goede voornemens als sneeuw voor de zon verdwenen. Ik drukte haar een oogenblik dicht tegen mij aan; ik kuste haar en gaf haar toen over aan den vogelmensch.

„Maak voort!” riep ik. „Daar komen ze.....!”

Zijn krachtige vleugels uitspreidend, rees hij op van den grond, terwijl Duare haar handen naar mij uitstreekte.

„Stuur me niet bij je vandaan, Carson!” riep zij. „Stuur me niet weg! Ik houd van je!”

Maar het was te laat. Ik zou haar niet hebben teruggeroepen al had ik het kunnen doen, want de gewapende mannen hadden zich nu op mij geworpen.

En zoo, daar mijn verdediging nutteloos bleek, ging ik in gevangenschap in het land van Noobol, een avontuur tegemoet, dat geen deel uitmaakt van deze geschiedenis. Maar ik ging met de overtuiging, dat de vrouw, waar ik van hield, ook van mij hield, en daarom was ik gelukkig.....

Noot van den uitgever:

Het slot der gebeurtenissen vindt men beschreven in het boek „Verdwaald op Venus”, dat bij denzelfden uitgever is verschenen.